DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KAFA

bi dünya

Şubat 2017 Sayı: 30
Fiyat: 7 TL - KKTC: 8 TL
ISSN 2148-7820
9 772148 782803

ne muazzam şey
seni sevmek...
Nazım

Ataol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Enis Batur • Sunay Akın • Sema Kaygusuz • Emrah Serbes • Alper Canıgüz • Mahir Ünsal Eriş • Umay Umay
Cem Davran • Akgün Akova • Coşkun Aral • Zafer Algöz • Levent Cantek • Aylin Balboa • Levent Erden • Can Yılmaz • Metin Uca
Vedat Özdemiroğlu • Nihat Sırdar • Nilay Örnek • Celil Nalçakan • Zeynep Miraç • Kaan Koç • Gökhan Dağıstanlı • Bedia Güzelce
Can Bonomo • Başar Başaran • Feyyaz Yiğit • Melih Anık • Kerimcan Kamal • Murat Özer • Meral Işık • Melda Özer • Dilan Bozyel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altını ÇİZDİKLERİM

Siz de okuduğunuz kitaplarda altını çizdiğiniz cümleleri, kitap ve yazar ismiyle birlikte bizeyazin@kafadergi.com'a gönderin veya #altinicizdiklerim etiketiyle paylaşın bu sayfada yayınlayalım.

Burcu Özkan

Aşkın kötü tarafı insanlara verdiği zevki eninde sonunda ödetmesidir. Şu veya bu şekilde. Fakat daima ödersiniz. Hiçbir şey olmasa, bir insanın hayatına lüzumundan fazla girersiniz ki bundan daha korkunç bir şey olamaz.

Saatleri Ayarlama Enstitüsü (Ahmet Hamdi Tanpınar)

Burçin Avcı

Ölümün en iyi dostunun savaş olduğunu söylerler, bu konuda size farklı bir bakış açısı sunayım. Bana göre savaş, sizden imkansızı bekleyen yeni patronunuz gibidir. Omzunuzun tepesinde durup sürekli aynı şeyi tekrarlar: "Bitir, bitir." Dolayısıyla daha çok çalışırsınız. İşi bitirirsiniz. Ama patronunuz size teşekkür etmez ve daha fazlasını ister.

Kitap Hırsızı (Markus Zusak)

Birtan Sinan

"Gülmek? Hiç gülmekten kaygılanılır mı? Gerçek gülüşten söz ediyorum, şakadan, alaydan, gülünçlükten öte gülüşten. Gülmek tatlı ve sonsuz bir sevinçtir: baştan başa sevinçtir."

Gülüşün ve Unutuşun Kitabı (Milan Kundera)

Selim Diri

İnsanın içindeki adalet duygusunu köreltirsek, insanın insana saygısı kalmaz.
İnsanın insana itimadı, hürmeti kalmayınca da bir yerde insanlık çok şey kaybeder, hayat çirkinleşir.

İnce Memed (Yaşar Kemal)

Pınar Aydın

Zamandan tasarruf edeyim derken aslında başka şeylerden tasarruf ettiğinin kimse farkında değildi. Yaşamlarının gittikçe daha zavallı, daha tekdüze ve daha soğuk geçtiğini kavramak istemiyorlardı. Bu gerçeği sadece çocuklar, taa yüreğinde hissettiler. Çünkü artık kimsenin onlara ayıracak zamanı yoktu. Oysa zaman yaşamın kendisiydi. Ve yaşamın yeri yürekti. İnsanlar zamandan tasarruf ettikçe, zaman azalıyordu.

Momo (Michael Ende)

Talha Kalkan

Siz, yardımseverlik adına nutuklar atanlar, yoksullardan örnek almalısınız. Bu erdemli davranışı yalnızca onlar gösterir çünkü! Ellerinde fazlası olmadığı için onlar kendilerine gereksiz olanı vermez. Hatta, kimi zaman kendilerine gerekli olanı bile seve seve paylaşırlar. Bir köpeğe kemik atmak yardımseverlik değildir. Asıl yardımseverlik, en az köpek kadar aç olduğun bir zamanda o kemiği onunla paylaşmaktır.

Demiryolu Serserileri (Jack London)

Nermin Önal

Kötü şeyleri görmezden gelmek insanın onlara katlanmasını kolaylaştırır. Ancak siz kötü şeyleri görmezden gele gele sonunda kötü şeylerin hiç bir zaman var olmadığına inanmaya başlıyorsunuz.

On Buçuk Bölümde Dünya Tarihi (Julian Barnes)

Melis Destan

...ama ben bilinmeyen adayı bulmak istiyorum, o adaya ayak bastığımda kim olduğumu öğrenmek istiyorum. Bilmiyor musun ki, kendinden dışarı çıkıp kendine bakmadıkça kim olduğunu asla bilemezsin.

Bilinmeyen Adanın Öyküsü (Jose Saramago)

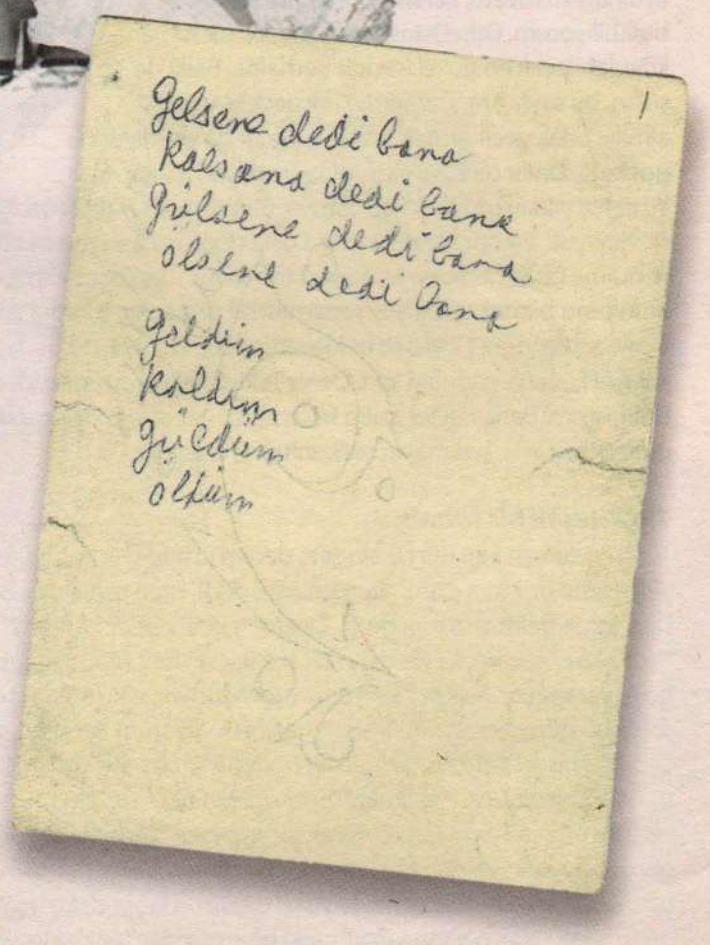
Okan Yücel

Sanırım kim olduğumu merak edip duruyorsun, ama sürekli bir adı olmayanlardanım. Adım sana bağlı. Aklından ne geçerse bana öyle seslen. Çok eskiden olmuş bir şey düşünüyorsan; diyelim biri sana bir soru sordu, sen de yanıtını bilmiyordun. Benim adım bu.

Karpuz Şekerinde (Richard Brautigan)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sana bir sorum var Nâzım...
Yanıtlamayacağını biliyorum,
ama gene de soracağım.
O sabah, kimliğini istediler benden.
Henüz seni götürmemişlerdi. Hayatımda
ilk defa ceketinin cebine elimi soktum.
Cüzdanından kimliğini çıkarttım. Bir de fotoğrafım çıktı cüzdanından.
1957 yılında birbirimize resimlerimizi vermiştik anımsıyor musun? Sen
kendininkinin arkasına kurnazca "Vera
kızıma," diye yazmış ve ok saplanmış
yaralı bir kalp resmi çizmiştin. Ben sana
bir şey yazmadan vermiştim fotoğrafımı.
O sabah, öylesine çevirdiğimde arkasına
yazılmış dizeleri gördüm.
Senin küçücük harflerinle yazılmıştı. İşte
şimdi bunu öğrenmek istiyorum Nâzım, bu
şiiri ne zaman yazdığını...

Vera Tulyakova Hikmet, 1965

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emrah Serbes

infilak parçaları IXX

19/1 asıl düşman

Kahvaltının yarısını yaptım. Yine bir tedirginlik çöktü üstüme, bir iç titremesi. Sabahki gibi rahat değilim. Birden atmosfer değişti sanki, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyorum. Berbat uyandığım sabahlarda yaptığım klasik hareketi yapıyorum, ellerimi bacaklarımın üstünde ileri geri sürtüyorum. Sonra kollarımı ovuşturuyorum. E..... 150 mg, M..... 200 mg üstüne bir de tam A..... 25 mg aldım 15 dakika önce. (10.35) Ama geçmedi işte, huzursuzluk geçmiyor, uyku da yok. Bu noktada da içki ihtiyacı başlıyor. Bütün bunlar beni tımarhaneye yaklaştıran belirtiler. Şu yeni roman üstüne yoğunlaşabilsem başka bir şey istemiyorum. Bütün bunlara değiyor mu acaba diye de düşünüyorum diğer yandan. TÜYAP'tan dönerken Sarı Kürt demişti, senin yerinde olmak isteyen kaç kişi var biliyor musun? Ama sen kendi kıymetini bilmiyorsun. Benim yerimde olmak isteyenler olabilir, ama ben onların zannettiği yerde değilim. Bir krizin eşiğindeyim şu an ve kimsenin benim yerimde olmak isteyeceğini zannetmiyorum. Bu işkenceyi çekmeye gönüllü olanlar varsa bilemem tabii, insanlar her şeyi merak eder, bir tecrübe tadı ararlar bütün yaşananlarda. İnsana hep bir hikâye olarak baktım ben, ama insan aslında bir kesit, bir parça. Çelişkili parçaların iç içe geçmesi insan. Kim ki insanda bir bütünlük arar, biyografik bir bütünlük mesela, hata eder. Geçmişiyle, şimdisiyle ve geleceğiyle bir çelişkiler yumağıdır insan. Güzel başladığı bir gecenin bile sonunu getiremiyor işte bazen böyle, benim gibi. Yine mi doktora gitmek gerekecek diye düşündüm. Bu bir kaçış mı yoksa? Kaçışsa kaçış, olsun, zor sabahlardan. Beni günün aydınlığı mahvetti, karanlıkta iyi kötü yolumu bulabiliyorum. Gün Ortasında Karanlık, bir romana koyulabilecek en güzel isimdir herhalde. Belki de şu an, bu sayfalara yazmamın tek nedeni var, içki almayı biraz geciktirmek. Ve bu sayfalar da yetmiyor bir noktada. Onlar da beni yarı yolda bırakıyor. Ne yapmalı... Yüzlerce yıldır soruyoruz bu soruyu. Bir kurşun her şeyi çözebilir. Ama silahım yok. Elimden aldılar onu. Daha doğrusu ben teslim ettim. Kendime çevirmemden korkuyorlardı silahı. Asıl düşmanın içeride olduğunu bilmek ve bir şey yapamamak ona karşı, o kadar zor ki. İlk birayı açtım, öğle 12'yi bile bekleyemeden, 11.25'te, bu dünyaya ayık kafayla katlanamadığım için. Deniz Tekin dinliyorum yine, Denizlerin Dalgasıyım. Bana neyler zalim felek ben ölmedim ki diyor. Bakmayın durgunluğuma, bakmayın suskunluğuma diyor.

Asıl düşmanın içeride olduğunu bilmek ve bir şey yapamamak ona karşı, o kadar zor ki.

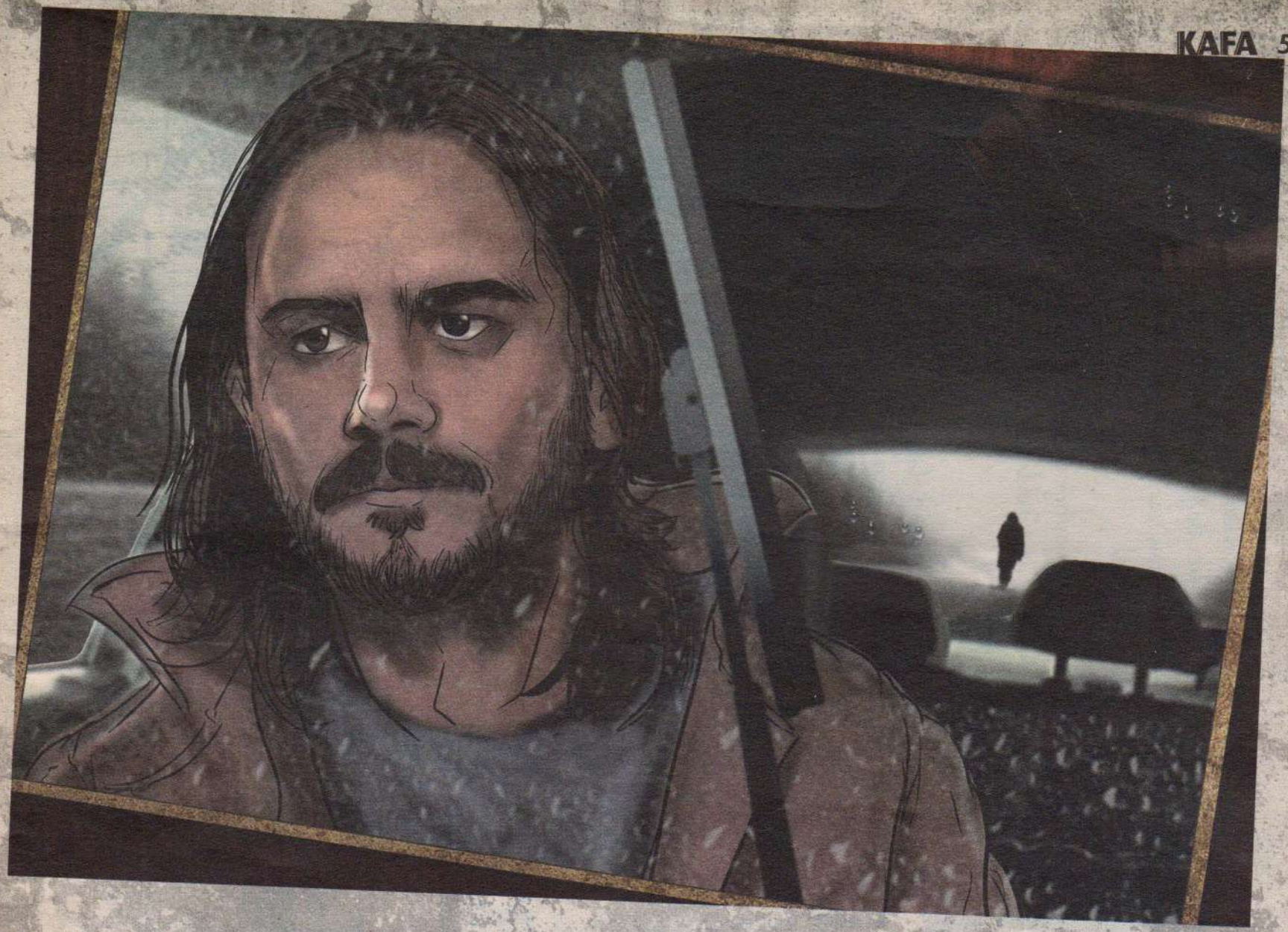
19/2 neşeli bir sabah

Sabah Sarı Kürt'ü aradım, dedim ki ben çok kötüyüm, beni yine bizim doktora götür. Tamam ağbi dedi, işten izin almış, bir saat sonra geldi, doktora gittik. Doktor "Eeee, naber nasılsın?" dedi. "Kötüyüm," dedim. "O yazdığın sik sok ilaçlar, E....., M....., A....., hiçbir boka yaramıyor. Sabah kalkıyorum, içim titriyor, elim kolum titriyor, sanki bu dünyaya ait değilmişim gibi hissediyorum kendimi, bok gibi, çöp gibi hissediyorum." "Doğal tabii," dedi. "O kadar içkiyle içersen o ilaçları hiçbir boka yaramaz." "Bunu boş ver doktor," dedim. "Çok konuştuk. Bana beni rahatlatacak bir şey yaz." "Ne kadar içiyorsun görüşmeyeli," dedi. "Üç-beş," dedim. "Gerçekçi olalım." "Tamam, günde ortalama on iki bira, üstüne de viski," dedim. "Hangi viskiyi içiyorsun?" dedi. Salak salak baktım yüzümdeki tebessümle. "Biz doktorlar da espri yaparız," dedi. "Beni rahatlatacak bir şeyler yazacak mısın yoksa yasa dışı yolları mı deneyeyim?" diye sordum. "Bence evlen," dedi. "Bir düzene gir. Bir de çocuğun olsun, onunla ilgilen, geçer hepsi." "Hâlâ espri mi yapıyorsun?" diye sordum. "Hayır," dedi. "Ciddiyim." "Doktor," dedim. "Bende bir gram evlilik fikri olsa kız arkadaşımdan ayrılmazdım zaten. Sen kendimle birlikte birini daha mahvetmemi istiyorsun ama bunu yapmayacağım. Böyle şeyler bana göre değil. Ben evlenmeyeceğim." Beş on saniye bakıştık. "Tamam," dedi. "Sana iyi gelecek bir şey yazacağım." Yeşil reçeteyle kalemini çıkardı, R..... 2 mg tablet yazdı. Reçeteyi bana uzatmadan önce havada tuttu, "Çeyrek çeyrek içeceksin," dedi. "İçkiyle kesinlikle almayacaksın." "Tamam," dedim. Reçeteyi aldım, geri uzattım, "Bak doktor," dedim. "Çeyrek çeyrek alacağım ve içki de yok. Ama iki kutu yaz bunu." Biraz düşündü, ikinci kutuyu da yazdı. "Asla içki yok," dedi giderken. "Çeyrek çeyrek al ve evlenecek birini bul." "Tamam," dedim. Çıktım odadan, "Tamam mı," dedi Sarı Kürt. "Tamam," dedim. Kredi kartını verdim muhasebeye ücreti ödesin diye. "Bu doktoru hiç sevmiyorum," dedi Sarı Kürt. "Keçi sakallarına ve o küpesine uyuz oluyorum. Her geldiğimizde de 200 lira bayılıyoruz." "Oğlum," dedim. "Bu doktor olmasa çoktan ölmüştüm. Anlayışlı bir insan, en azından beni gerçekten anlayan tek doktor." Reçeteyi mühürlettik, Sarı Kürt hesabı ödedi, ben hastanedeki tanıdıklarla muhabbet ettim o ara, çıktık. Abbasağa'da, bizim eczaneden ilaçları aldık, geldim eve. İlaç kutularına baktım bir süre, sonra açtım birini, bir tam R..... içtim. Üstüne de bir bira açtım. Telefon çaldı, eczaneden arıyorlardı, sanki haberini almış gibi. Hayırdır dedim. Size az önce yeşil reçeteli bir ilaç yazmıştık, adresinizi almayı unutmuşuz dediler. Neden istediklerini bildiğim halde neden lazım ki dedim. İl Sağlık Müdürlüğü'ne bildirmemiz lazım dedi. Ha tamam dedim. Adresi verdim, mahalleyle sokak ismini doğru söyledim, numarayı yan apartmana kilitledim. İl Sağlık Müdürlüğü bütün ruh hastalarının adresini bilmek istiyor, devletten kurtuluş yok, hiçbir yerde. Biramı yudumlamaya devam ettim. Bendeniz açtım Youtube'dan, Ağlayayım mı? O, bu şarkıyı bana yazmıştı iki gün önce, ona Deniz Tekin'den Kendine İyi Bak'ı gönderince. Kendini benim yerime koyarak yazdı muhtemelen bu şarkıyı. Önce heyecandan sonra yaşlılıktan titriyor ellerim diyor... Ne olur kızma genç değilim ki sevgilim diyor... İkinci birayı açtım. Gözlerimi kapadım, bir daha dinledim şarkıyı, iyi geldi, çok iyi.

19/3 durumlar karışırken

Çok pis kar yağıyordu, terasta birikti iki ton, sonra duvarların arasından sızmaya, salona şıp şıp damlamaya başladı. Damlayan her yere kova koydum, koltukları çektim, kovaların yanına da birer havlu koydum ne olur ne olmaz diye. Bir tam R..... içtim. Üstüne bira açıp damlayan suları seyretmeye başladım. O ara banyodaki duşakabin patladı, su fışkırtmaya başladı. Evin sularını kestim. Tesisatçı İrfan'ı aradım. Beşiktaş'ta suları kesip baştan verdiler ya, çok basınçlı verdiler, bütün evlerde musluklar patlıyor zaten dedi, üç saat sonra gelebilirim. Tamam dedim, yedi saat sonra geldi. Duşakabinin ana musluğunu söküp bunun parçası özel ağbi dedi, aşağıdan gidip almam lazım. Gitti, aldı, zar zor yaptı ama buna güvenme dedi. Tamam dedim. Borcumuz ne kadar? Ne verirsen dedi. 50 lira verdim. Tesisatçı İrfan gitti, üç saat sonra duşakabin yine sızdırmaya başladı, alt komşu da şikayete başladı, bütün tavanı çatlamış, su sızıyormuş, tekrar kapattım evin sularını. O ara eve bir kız geldi, tam öpüşecekken kaçtı gitti. İçimde başka biri var dedi giderken, ona aşığım. Peki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedim. O gittikten sonra Tuncer'i aradım, evi temizleyecek bir kadın lazım dedim, durum berbat. Tamam dedi, on beş dakika sonra aradı, yarın sabah gelecek dedi. Ertesi sabah temizlikçi kadın geldi, evin durumuna baktı, onlarca boş bira şişesini de gördü, ben bu evi tek başıma temizleyemem dedi. Şişeler sorunsa Tekel Osman Doblo'yu gönderecek birazdan dedim, toplayıp götürecekler. Hayır dedi, bütün tavanlar akmış, en az iki kadın lazım bu evi temizlemek için, o da kaçtı gitti. Bir bira açıp düşündüm, bütün kadınlar benden kaçıyor dedim, yangından kaçar gibi. Bankadan bizim Yonca arıyordu, sana bireysel emeklilik yapalım mı dedi. Yok dedim, ben kolektif emeklilikten yanayım. Ama kotamı doldurmam gerek dedi. Her ay belli sayıda bireysel emeklilik sözleşmesi yapması gerekiyormuş, kotasını dolduramazsa performansı düşük görünüyormuş. Bir bira daha açıp düşündüm, iyi tamam yap o zaman dedim. Sarı Kürt geldi o ara başıma, hadi ağbi artık dedi, gitmeliyiz, geç kalıyoruz. Nereye gidiyoruz lan dedim. E ağbi imza günü var dedi. Ne imza günü? Ankara Kitap Fuarı. Oğlum biz Ankara'da mıyız? Dün akşam geldik ya ağbi dedi. Oteldeyiz. Gitmemiz lazım artık, geç kalıyoruz. Yolluk yap çıkalım dedim. Yolluğu yapmış, sekiz bira, beyaz leblebi, on paket haribo. Yolda biramı yudumlarken, ağbi sana kötü bir haberim var dedi. Bir saniye dedim, bir tam R..... attım. Beş dakika sonra söyle, dedim. Neden? Kana karışması beş dakika sürüyor. Telefonu arabanın hoparlörüne bağlayıp Ağlayayım mı dinledik beş dakika. Şimdi şöyle ağbi dedi Sarı Kürt. Bizim Clio vardı ya, kiradaki, ona hırsız girmiş, teybi çalmış. Arka kelebek camdan girmiş şerefsiz. Tamam hallederiz dedim, kafana takma, işimize gücümüze bakalım. İmza gününe başladım, birkaç kitap imzaladım, gençlerle sohbet ettim. Sonra biri geldi, ağbi altı saattir seni bekliyorum dedi. Ben de 35 senedir kendimi bekliyorum dedim. Ama bir türlü kendime gelemedim. Sen nerede bekledin beni dedim? Burada bekledim dedi. Bütün zaman kavramım alt üst oldu yine, ne kadardır buradayız dedim Sarı Kürt'e, beş saat dedi. Kuyruk merdivene kadar uzadı, biraz hızlı imzala. Tek kitap imzala. Tamam dedim. Tek kitap imzalamaya başladım, bir kız geldi, yedi saattir bekliyorum, bunu da erkek arkadaşıma imzalar mısın dedi. Görevliler elimden almaya kalktılar ikinci kitabı, cebimdeki sustalıyı yokladım, ıstırabınızı sikerim dedim, bütün kitaplar imzalanacak. Ama fuarı kapatacağız dokuzda dediler, ben gitmeden kapatamazsınız dedim. Sandalyenin üstüne çıkıp bütün bekleyenlere bağırdım son kitap imzalanana kadar buradayım, fuarı kimse kapatamaz diye. Patronunuz kimse o gelsin onunla konuşalım dedim güvenliklere de. O ara bizim yayınevindekiler girdi araya. Orta bir yol buldular ya da bulamadılarsa da bana çaktırmadılar. Bir şekilde bitirdik imza gününü. Patronla konuşmadan gitmem diye tutturdum. Siyah takım elbise giymiş, kırmızı kravatlı biri geldi karşıma. "Patron sen misin?" dedim. "Evet benim," dedi. En sevdiğim cevap, patron benim, tam dayaklık bir adamım. Ben son kitabı imzalayana kadar bir yerin kapandığını gördün mü diye sordum. Beş saniye kadar bakıştık. Güvenlikler de çevremizi sarmıştı, ters bir laf etse yumruğu çenesine çakacaktım. Zaten kapanmadı dedi, bütün kitapları imzaladın. Herif alttan alınca ben de çıktım. Cantek'e sen bizle gel dedim, baştan yok mok dedi, eve bırakacağız seni dedim. Tamam dedi. Yola çıktık, ayıp ettin dedi arabada, orada altmış tane güvenlik görevlisi varmış, mesaileri dokuzda bitiyormuş, adamları bekletmişim. Tamam dedim, haklısın ama imzayı yarıda bırakıp mı çıksaydım, insanlar elinde kitapla beklerken. Neden geç geldin dedi. Zamanında da gelseydim, yine uzardı biliyordum ama, "Haklısın dedim, çok kar yağdı, duşakabinin musluğu var ayrıca, bir de bireysel emeklik ve tabii Clio'nun teybii... "Ne diyorsun sen ya dedi?" "Durumlar biraz karışık bu ara," dedim. Cantek'in evinin önünde durduk, arabada beş on dakika daha sohbet ettik, sonra çıktık, sarıldık. "Ben senin dostunum," dedi giderken. "Kendini yavaş yavaş öldürüyorsun. Yapma böyle."

Benim yerimde olmak isteyenler olabilir, ama ben onların zannettiği yerde değilim.

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAFKA

Aşk

Milena'yla çevirmen-yazar olarak başlayan hikayeleri zamanla kuvvetli bir aşk hikayesine evrildi.

Hayatının son on bir ayını birlikte geçirdiği **Dora** ile Filistin'e, anayurduna dönme hayali kurdu.

İki kere nişanlanıp iki kere ayrıldığı, hayatına giren ilk kadın **Felice Bauer**.

Bürokrasi

Bürokrasinin imkansızlığında ve korku çağının yabancılığında boğulan yazar, "Yargılanıyorsam kesin bir suçum var" açmazından hareketle "**Dava**"yı yazdı.

Sevmeyerek yaptığı sigortacılık işine gitmemek için sürekli izin isteyen bir memurdu.

Yabancılaşma

Çıkar ilişkilerini, bürokrasinin çıldırtan işleyişini, insanın arada kalmışlığını gördü ve "**Şato**"yu yazdı. → **Bay K.**

Aile kurumunun insana empoze ettiği suçluluk duygusuyla büyüdü.

Kendi içsel çıkmazlarını, karakterlerinin hayatını kabusa çevirerek verdi. → **Joseph K.**

→ **Gregor Samsa**

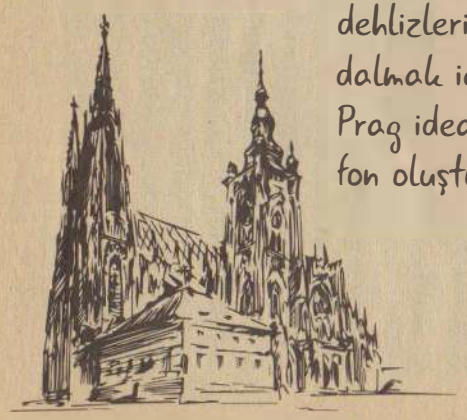
Max Brod

Yakılması için ona verilenleri yakmadı: Tarihin gördüğü en faydalı ihanet.

Öldükten sonra ünlenmesini sağlayan Max Brod'la Prag'daki **Cafe Arco**'da buluştu.

Prag

Varoluşun dehlizlerine dalmak için Prag ideal bir fon oluşturdu.

Prag mimarisi ve şehir halkının karakteri Kafka'yı derinden etkiledi.

Baba

Babasına olan hislerini, endişe ve korkularını "**Babaya Mektup**"ta dile getirdi.

Babasının despotluğu kötü bir çocukluk geçirmesine neden oldu.

Babasının zorlamasıyla hukuk eğitimi aldı.

Babasından gördüğü baskı eserlerindeki karakterlere şekil verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hazırlayan: İpek Bozkaya

Sema Kaygusuz

yüreğin mülkiyeti

Geçtiğimiz sonbahar, Mersin'in kırsalında bir sahil lokantasındaydık. Bizden başka kimse yoktu. Ilıklıkla serinlik arası ikindi vakti. Deniz dingin. Garsonun yaklaştığını çakıltaşlarının çıtırtısından anlıyorduk. Bunun dışındaki bütün sesler bizimdi. Bütün fısıltılar, ince gülüşler, serçedeki ötüşler, hepsi. John Berger'in deyişiyle hayatımıza giren hayatlardan söz ettik o gün. Kendi küçük ama çaba dolu hayatlarımızın, devasa büyüklükteki tutkulu bir yaşantının parçaları olduğunun farkındaydık. Birbirimizin hayatını gereğince önemsiyorduk o yüzden. O beni kendi ruhunda ağırlıyordu, ben de onu.

Hopper tablolarındaki renklerin melankolik dolgunluğu içinde, taze yiyeceklerle kaplı bir masada birbirimize eğilmiş, uzak hatıraların yüküyle kamburlaşmıştık. Büyük olasılıkla böyle görünüyorduk uzaktan. Kendimizi bir görüntü olarak hayal ediyorum da hatırladığım ânı hayal edince duygular yeniden kuruluyor. Sorrentino'nun "Gençlik" filminde geçiyordu sanıyorum, ne de olsa "duygularımızdan başka hiçbir şeye sahip değiliz."

Neyse ki hiçbir devlet vergisini kesemiyor yürekteki mülkiyetin.

O ikindi vakti biz iki kadın, çevredeki bütün nesneleri çıplaklaştıran göz alıcı bir mahremiyete bürünmüştük. Mekândan kesit çıkarmıştık kendimiz için. Yüksel ile ben. Kavuşmuş gibi hararetli, yeni tanışmış kadar meraklı iki arkadaş. O gün ne güzel patates getirdiler bize, ne soğuktu bira. Derken çok fazla aç bir kedi sokuldu, yalvarmaktan sesi kısılmış. Yüksel kedinin aç olmasına öfkelendi. Açlığın kendisine hiddetlendi. Kediyi bağırtan biyolojik bir şey değil de başlı başına bir olguymuş gibi kediyi açlığından ayırmaya çalıştı. Besleyerek tabii ve üstüne söylenerek. O zaman bir kez daha kavradım, yüreğin mülkiyeti duygudur.

Yüksel Mutlu'dan söz ediyorum. Anlamsız, içeriksiz bir suçlamayla tutuklanmadan önce yerine kayyum atanan Akdeniz Belediyesi Eşbaşkanı'ndan. Şu sıralar her şeyin yolunda olduğunu göstermek için Tarsus Kapalı Cezaevi'nde kızı Helin'e boncuk işliyor. Okuyordur eminim. Son görüştüğümüzde John Berger'ın G. romanını ne kadar sevdiğinden söz etmişti. Ona başka bir Berger göndermek gerek şimdi. Var kalmak için her zaman yaptığımız işleri ısrarla sürdürmeli.

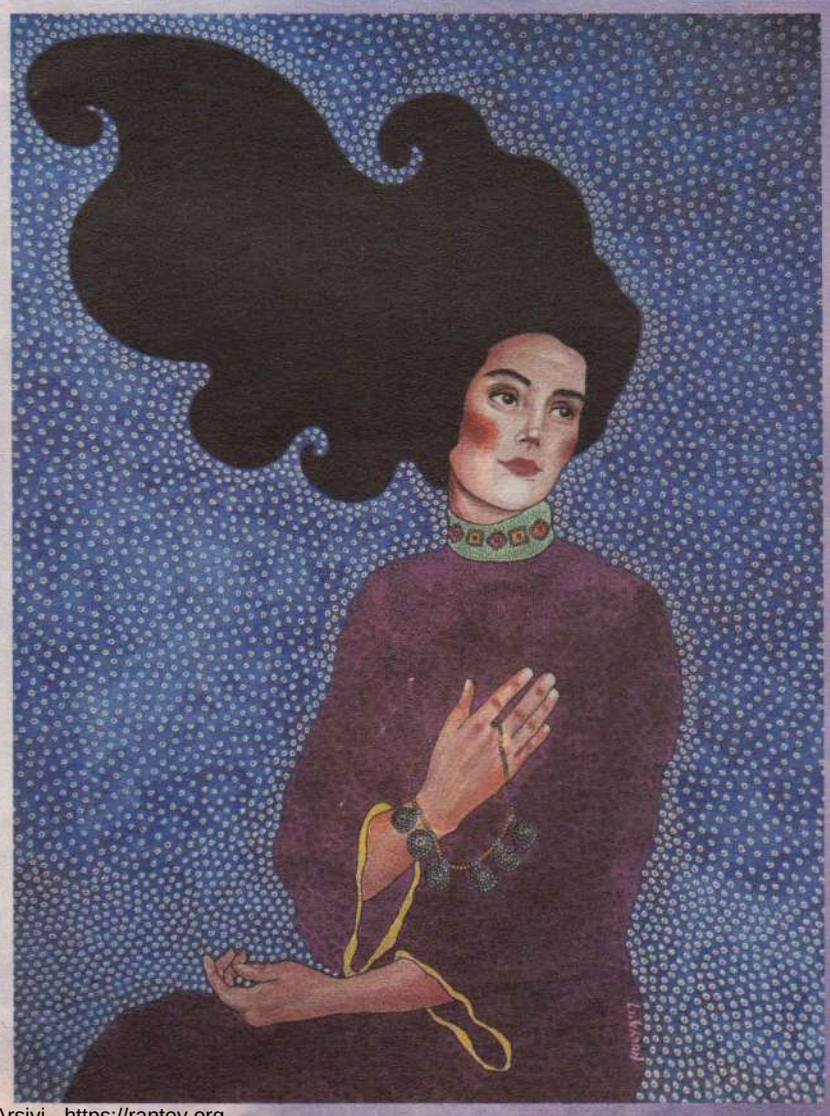
Yüksel Mutlu ile yirmi dört yıl önce tanışmıştık. Ankara'da Örnek Mahallesi'nde öğretmen maaşıyla geçinemediklerinden kocası Ali'yle birlikte işletmeyi hiç beceremedikleri bir bakkal dükkânı işletirlerdi. Her şeyin üst üste yığılı olduğu bu daracık bakkalda inşaat işçilerine ekmek arası helva hazırlarken hatırlıyorum onu. Zihnimde böyle bir resim kalmış. Ekmek ve helva... ekmek arası gurbet gibi bir şey. Yüksel, oldukça muhafazakar insanların yaşadığı bu mahallede epey hareketli geçen öğrenci yaşamımı yakından takip eder ama hatır sormaktan öteye geçmezdi. Topu topu bu kadar. Ekmek, yumurta, gofret, peynir, makarna alışverişi sırasında ayaküstü bir yakınlıktı bizimkisi.

Derken yıllar yıllar geçti. 2013 yılında Barış Meclisi'nin Kardeş Türküler'e Barış Ödülü verdiği geceye katılmıştım. Toplantının dağıldığı sırada salondan ayrılırken ilk sırada oturan bir kadınla göz göze geldim. Hiç değişmemiş, tersine daha da yakınlaşmış bir gülümseme. Bana sen Sema mısın, dedi. Evet, dedim. Beni hatırladın mı? Anında hatırladım.

O bakkaldaki helva ekmekle İstanbul'daki bu gülümseme arasında, yıllar boyu sendikacılık yapmış, sonra İHD'de yönetici olarak çalışmış, Barış için Kadın Platformlarını yürütmüş, Türkiye Barış Meclisinin kuruculuğunu sözcülüğünü yapmış, 6 ay cezaevinde kalmış, derken BDP'de siyasete atılıp çabaladıktan sonra bileğinin hakkıyla belediye eşbaşkanı olarak seçilmiş, LGBTİ Dostu Belediyecilik Protokol Metni'ni imzalayan dört belediye başkanından biri olmuştu. Benimse bütün bu zaman dilimi içinde, çalışma odalarının sessizliğinde geçen oldukça tekdüze ve sakin bir hayatım oldu. Bu orantısız zaman işçiliğine rağmen bir bakışta hatırladık birbirimizi.

Düşünüyorum da hikâyemizin önemli olan kısmı birbirimizi bir çırpıda hatırlamış olmamız değil. Biz birbirimizi unutmamıştık. Barış, özgürlük, eşitlik bizim için bir ideal olmanın çok ötesinde kelimesi kelimesine benliğimizdi. Bu yüzden ezelden beri tanışıyorduk. Birlikte ortak bir serüvenimiz olmasa da ortak geleceğimizi başka yerlerde başka biçimlerde tahayyül ediyorduk. Mersin kırsalındaki o sahil lokantasını bir tabloya dönüştüren şey aramızdaki özgürlük bağıydı. Şu yıkıcı uygarlığa aldanmayan birçokları gibi capcanlı hülyanın kendisiydik.

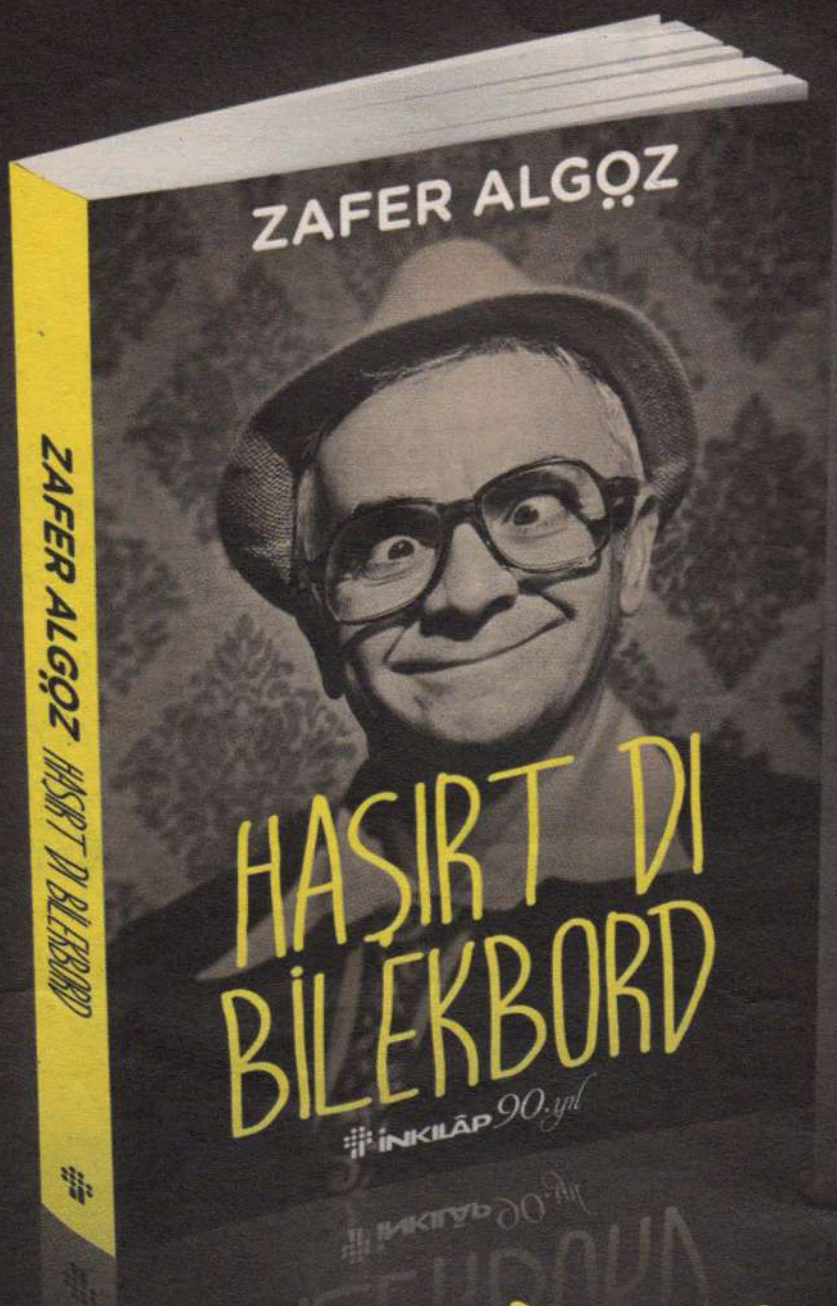
İsterdim ki Yüksel Mutlu hapse girmeseydi de ben bu yazıyı zaman içinde inceltip damıtarak bir öykü olarak yazsaydım. Niyetim öyleydi ama hayat izin vermedi. Bazı sözler ister istemez aceleye geliyor. Neyse ki hiçbir devlet vergisini kesemiyor yürekteki mülkiyetin.

Çizim: Hülya Özdemir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ZAFER ALGÖZ

"Zafer Abimin bu yazılarını okurken gerçekten çok güldüm. Mal güzel. Müthiş bir zamanlama ile yazılmış performanslar gibiler. Bazen bu performanslara canlı tanıklık da ettim, çok şanslıyım. Hem esnek hem beton gibi sağlam öyküler. Peki, hiç düşündünüz mü nedir bunun sebebi? Ben düşündüm.

İyi şeyleri ancak iyi çocuklar yapar.

Zafer Abim de hiç yaşlanmayan o iyi çocuklardandır."

Cem Yılmaz

HAŞIRT DI BİLEKBORD

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity • İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci • İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://rantey.org

Enis Batur

rasathane notları

I

Edebiyatta "buluş"un üzerinde bir seferinde durmuştum. "İyi fikir"den yola çıkmak kolay yabana atılamaz: *Godot'yu Beklerken* ya da *Sophie'nin Seçimi* altın örnekler. Buna karşılık, öteki kefe çarçur edilmiş "iyi fikir"lerle dolu, koskoca bir çöplük oluşmuş Edebiyat tarihinin dibinde. *Asıl* "iyi yazı", sonucu belirleyen.

II

Godard, "Bilimsel Araştırmalar Merkezi beni maaşa bağlamalıydı, başvurumu geri çevirdiler" diyor: "Ben bir araştırmacıyım". Bunu sinema adamı kimliğiyle söylüyor. Katılıyorum. Dahası, kendimi de aynı statüde görüyorum: Şair, yazı adamı kimliğimle.

Araştırmak, her gün, yaptığımız iş.

III

Onan'ın, ölen ağabeyinin adı *ER*'miş. Öğrenmek *iyi* geldi bana. Neden: Varlığını, varolduğunu şu ya da bu nedenle bildiğim(iz) birinin *adsız* kalması rahatsız ediyor insanı.

IV

Öztürk Serengil'i üne kavuşturan "yeşşee", "temem", "bilâkis" türü söz cilveleri kendisine ait değilmiş — onları Benli Belkıs'ın, Salih Mocan'ın, Necmettin Sadak'ın şoförlüğünü yapmış Juarez Memet'ten devşirip kullanmış. Erdoğan Tokmakcıoğlu, "Juarez lâkabı, Meksika ihtilâlini konu edinen Juarez filmini onbeş-yirmi kez seyrettiği için takılmıştı ona" diyor.

1970'lerin ortası, Trakya'da, arabasında donarak ölmüş Feriköylü Juarez.

V

Beşir Ayvazoğlu'nun Asâf Hâlet Çelebi yaşamöyküsünün bir köşesinde karşıma çıktı: Şair, ölümünden bir yıl önce Kumran'la, ölüdeniz elyazmalarıyla ilgili bir makaleyi çevirerek *İslâm Tetkikleri Enstitüsü Dergisi*'nde (II, 1, 1957) yayımlamış. O tarihte, Türkiye'de, Çelebi'den başka kaç kişinin Kumran'dan *haberi* vardı?

Ya *bu* tarihte?!

VI

Nobel ödüllü bilim adamı Niels Bohr'un evinin kapısının üzerinde bir at nalı çiviliymiş. Konuk gelen bir meslektaşı şaşkınlıkla sormuş: "Bu bir lâtife olmalı, herhalde bunun marifetine inanıyor değilsiniz?". Bohr yanıtlamış: "Doğal olarak hayır, ama kendi kendime, inanmayanlara da talih getirebileceğini söylemeden edemedim".

Brecht'in *İş Günlüğü*'ne aldığı bir gazete haberi kesiği — doğduğum yıldan.

VII

İnsan, çokyakın(lar)ı, özenli, duyarlı, yumuşak, sıcak davransın istiyor: Çoğu zaman, karşılıklı, *olmuyor*. Çokyakınlık, adı üzerinde paradoks, mesafe ayarının bozulduğu koşul zaten: Beklentilerin, gene karşılıklı, aşırı yükselmesine yolaçıyor.

Doğru mesafe ise, çokyakın oluşla çelişkili: Mesafe yakınlıkla tersorantılı biçimlenen şey.

İyisi: Kişinin bir tek kendi kendisinin çokyakını olması, kalması — Schopenhauer'e saygı.

VIII

Boulez belgeseli. Bir noktada, çok çalışması gerektiğini bildiği için bir aile yaşamı kurmayı düşünmediği, yalnızlığı seçtiği vurgulandı. Yanıbaşımdan bir onay cümlesi geldi: "Böyleyse, böyle yaşanmalı" — bana gönderilmiş, yakın mesafeden, bir okun ıslığı. Haklı hamle, hak ettiğim yanıt. O doğruyu geç kavradım ben, diyebilir miyim? Diyemem: "Salkım Mesel"ini yazdığımda 28 yaşındaydım. Aynı yıldı, Kierkegaard ve Kafka üstünde çalıştım, tek bir parçayı bütünleyebildim: "Nişan ve Mesafe".

Goethe, belli bir yaştan sonra, yalnızca çalışır ve uyurmuş. (Walter Benjamin de, "Weimar" metninde, Goethe'nin yaşama düzenine sokulduğu bir paragrafta buna benzer bir yaklaşım getirir). Öyle miydi gerçekten de, yaşamöyküsünü iyi tanımıyorum.

Yapıtın gerektirdiği, inşaatın *istediği* gibi bir yaşama düzeni kurmak. *Uygun* ilişki gerçekleştirilemiyorsa, birbaşınalığı dayatan koşul, durum, konumlanma biçimi.

Keşiş düzeni.

Keşişleme!

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alper Canıgüz

bu dekadansı bana lütfeder misiniz?

En iyi gününde, ikinci sınıf bir demokrasi denilebilecek bu ülke, hiçbir zaman bir cennet olmadı. Her dönemde, bilhassa en iyi yetişmiş, kendisini en çok seven çocuklarına çektirdi.

Gençliğimin ilk yıllarında, en fazla yirmi yıl içinde çok daha gelişmiş bir Türkiye'de yaşayacağımı tahmin eder, biraz daha geç doğmadığıma hayıflanırdım. Siyasi, sosyal, kurumsal, cinsel ve dinsel pek çok fuzuli baskının artık miyadını çoktan doldurmuş, uzatmaları oynamakta olduğundan pek kuşku duymaz, benden sonraki kuşakların, benimkinden çok daha özgür, adaletli ve zengin geçecek hayatlarına imrenirdim. Bu genç insanların, nasıl olup da hayatımızın en güzel yıllarının büyük bölümünü safsatalarla, kendi kendimizi içine soktuğumuz abuk sabuk cendereler içinde geçirdiğimize akıl sır erdiremeyeceğini, hatta bu yüzden bizi biraz da küçümseyeceklerini düşünürdüm. Heyhat, ne kadar yanılmışım!

Öte yandan, "Ah nerede o eski günler..." diye kafa ütüleyen, kırık bir plak gibi "geçmişin o eşsiz günlerini" yâd eden sıkıcı moruklardan biri haline gelmekten de çok korkardım; hâlâ da o pozisyona düşmeyi istemem. Yani yanlış anlaşılmasın; en iyi gününde, ikinci sınıf bir demokrasi denilebilecek bu ülke, hiçbir zaman bir cennet olmadı. Her dönemde, bilhassa en iyi yetişmiş, kendisini en çok seven çocuklarına çektirdi; bu konudaki performansını yaşadığımız günlerde de aynı azimle sürdürmekte. Geçmişte insanı canından bezdiren ne varsa, aşağı yukarı hepsinin bugün de hayatımızda olduğunu, hatta bir bakış açısıyla, felaketin homojen hale gelip, yurt sathına daha dengeli biçimde yayıldığını da düşünebiliriz. Bu manada kendimi kandırıyor değilim yani, benim takıldığım nokta biraz daha farklı.

İnsan denen canlı, pek çok yönüyle doğanın gördüğü en berbat yaratıktır. Doğal çevresine bu denli zarar veren, yalan söyleyen, iftira eden, dalkavukluk yapan, toplu kıyım mekanizmaları üreten, açık ara kendi cinsinden en çok canlıyı katleden tür insanoğludur. ***Amma velâkin, "insanlık" sözcüğünü cümle içinde kullandığımızda, ekseriyetle aklımıza bunlar değil, olumlu bazı nitelikler gelir.*** Akıl, zeka, yaratıcılık, estetik takdir, ahlak, cesaret, sevgi, saygı, şefkat, vicdan, cömertlik, alçakgönüllülük, nezaket gibi hasletler ve çoğunlukla da bunların bir bileşkesi. (Bu bileşke meselesi önemli, zira, diyelim ki, atom bombasını geliştirmek, kuşkusuz görme engelli birini trafikte karşıdan karşıya geçirmekten daha fazla zeka gerektirir ama daha "insani" olduğunu söylemek zordur, ya da en azından, ben hâlâ öyle ummak istiyorum.)

Sözün özü, insanı insan yaptığına inandıklarımız ya da inanmak istediklerimiz, buna benzer şeyler. İşte beni hayrete ve aynı zamanda da dehşete düşüren, içinde yaşadığımız toplum ve çağda bu vasıfların bu denli gözden düşmüş olması. Cehaletin, vicdansızlığın, yalancılığın, dalkavukluğun birer madalya gibi gururla sergilenmesi. Toplumsal yaşamın binlerce yıl içinde, sayısız zorluklar ve belalarla mücadele edilerek ulaşılmış minimal normlarını hiçe saymanın, kendi bindiği dalı kesmek anlamına geldiğini dahi fark edemeyecek kadar körleşmiş bir kesimin elinde oyuncak olmak. Onlar gibi olmayalım diye uğraşıp didindiğimiz, kafa yorduğumuz, bedeller ödediğimiz zevatın; ne düşünmemiz, neye inanmamız, ne söyleyip söylememiz, nasıl hareket etmemiz, hasılı, nasıl yaşamamız gerektiğini dikte etme konusunda meydanı bu denli boş görmesi.

Faşizm her dönemde kitleler nezdinde bir karşılık buluyor ve gücünü, insan varoluşunun en ilkel yanlarından alıyor. Bugün yaşadığımız, erekleri, söylemi anlamında daha öncekilerden farklı değilse de şeklen ve kullandığı araçlar açısından kendini yenilemiş durumda. Tabiri caizse, faşizmin modern yüzüyle karşı karşıyayız artık. İnsanlık için verilmesi gereken mücadele hâlâ çok çetin. Orhan Gencebay'ın deyişiyle, "daha güzel, daha mutlu, daha adil, sevgi dolu bir dünya, barış, insanlık, kardeşlik" bir anlığına, sanki şöyle bir uzanıversen dokunacağın bir gerçeklik iken, bir an sonra ulaşılmaz gibi görünen bir hayale dönüşüveriyor. Bizden önceki pek çokları gibi, bizim kuşak da bunu zor yoldan öğrendi; esaslı bir dekadansın tanığı oldu. Hükmetmekten başka bir yaşam tahayyülü olmayan tiranlar ve onların yardakçıları eninde sonunda tarih sahnesinden silinip gidecek, ümit edelim ve dileyelim ki, o gün gelene kadar daha çok kuşaklar heba olmasın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YARI YIL TATİLİ ÖNCESİ ÖĞRENCİLER AİLELERİ İÇİN ŞEKİL ŞEMALLERİNE SON DOKUNUŞLARI YAPIYORDU...

FISSS FISSS

OOO EFE, PARIL PARIL PARLIYORSUN. MAŞALLAH...

ABİ EVDEKİLER 15 GÜN 'OĞLUM O SAÇ SAKAL NE?' DİYE ÜSTÜME GELECEKLER. TEDBİRLERİMİ ALMAK ZORUNDAYDIM...

YA SAÇ SAKAL KALSAYDI KEŞKE, HEDEF ŞAŞIRTIRDIN. ASIL ALTTAN ALIP DA VEREMEDİĞİMİZ DERSLERE ODAKLANMALIYIZ...

BEN AÇIK AÇIK SÖYLİYCEM VALLA, Bİ DE O STRESİ HİÇ ÇEKEMEM ŞİMDİ...

BEN DE SÖYLEMEK İSTERDİM AMA ARTIK ÇOK GEÇ. YAKINDA BENİ MEZUN OLUP MASTER YAPACAK SANIYORLAR.

GENÇLER, SİZ ÇALIŞMAK İÇİN YANINIZA KİTAP ALIYOR MUSUNUZ? BUNLARI YANIMA ALIRSAM, GERİYE SADECE 3 TANE ÇORAPLIK YER KALIYOR BAVULDA...

ABİ BIRAK, SAÇMALAMA... BEN O KİTAPLARI YILLARDIR GÖTÜRÜP GETİREREK SADECE KOL KASI YAPTIM. BAŞKA BİR İŞE YARADIĞI YOK...

OLSUN, BEN YİNE DE HAMALLIK YAPICAM YOKSAİÇİM HAYATTA RAHAT ETMEZ. HUZURSUZLUK SENDROMUYLA KENDİ KENDİMİ YER DURURUM...

SİMGE SEN ONU BOŞVER DE, OKULUN SİTESİ HALA AÇILMIYOR. BİR TEK KAYITTA VE SINAV ZAMANI LAZIM OLUYOR, ONDA DA ÇALIŞMIYOR...

VALLA GENÇLER TERMODİNAMİK AÇIKLANMIŞ AMA BANA BAKMAYIN. ŞİMDİ HİÇ MORALİNİZİ BOZMAK İSTEMEM...

ABİ BENİM NOTUMU BİLİYOR MUSUN? GEÇEMEDİYSEM GİDİP HOCAYLA KONUŞUCAM. LÜTFEN BAK ÇOK ÖNEMLİ...

YA SİNANCIM TABİİ Kİ ŞAKA YAPIYORUM... AMA SEN YİNE DE HOCAYLA KONUŞMAYA GİTSEN FENA OLMAZ..

ABİ BENİ DELİRTME, ŞAKA MI YAPIYORSUN? CİDDİ MİSİN? DURDUK YERE NİYE ATEŞ EDİYORSUN BANA?

YAY GİBİ GERİLDİM YEMİN EDİYORUM.

BEN DE KIZDAN MESAJ BEKLERKEN, ANNEMDEN MESAJ GELMİŞ GİBİ HAYAL KIRIKLIĞI YAŞIYORUM BURADA... LÜTFEN UZATMA ZAFER...

O ZAMAN ŞÖYLE SÖYLEYEYİM GENÇLER; HEMEN ÜSTÜNÜZÜ GİYİP OKULA GİDİN. ZİRA HEPİNİZİN HOCAYLA KONUŞMASI GEREKİYOR MAALESEF.

ZAFER YALAN SÖYLÜYORSA Bİ DAHA BU EVE ALMAYALIM LÜTFEN , RİCA EDİYORUM.

YALAN SÖYLEMİYORSA DA ALMAYALIM, BÖYLE KARA HABER VERİLİR Mİ? ABİ SİZİ BİLMEM DE, BENİM SINAVIM GAYET DE İYİ GEÇMİŞTİ...

SİMGECİM KAÇ SENEDİR İYİ GEÇİYOR O SINAVLAR..NEYSE BAKALIM, BU DA GELİR, BU DA GEÇER UMARIM...

Bu bir ilandır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vedat Özdemiroğlu

musa kart'a açık mektup

Canım kardeşim Musa Kart,

Bu mektubu sana, özgürlüğünden yoksun oluşunun 83. gününde yazıyorum. Sen, karikatürist dostum Musa Kart, 83 gündür hapishanedesin. Kutsal devlet, toplumu senden bu şekilde koruyor!

Bense bu mektubu sana ne kadar dışarıdan yazıyorum, meçhul. Güzel ülkemiz, dev bir hapishane olma yolunda hızla ilerliyor. Tek gardiyanı olan koca bir hapis. Ve bu durum gerçekleşirse, muhtemel mahkumların oylarıyla gerçekleşecek sevgili Musa.

Mektubumu okumana izin verirler mi bilmiyorum. Zaten seninle birlikte tarihe de yazıyorum bunları, geniş zamanda mutlaka okuyan çıkacaktır.

2017 yılının Ocak ayı itibariyle, hapishanelerde 147 gazetecimiz bulunuyor. O da şimdilik. Bu gazeteciler içinde tek mizahçı olduğun için, meslektaşım, bir nevi "köylüm" olduğun için sana yazıyorum Musa.

30 yıldır mizah yazarı olduğum için en yakın arkadaşlarım hep karikatürcüler oldu. Bilirsin, bizde yazar az, çizer çoktur. Ve ben adına karikatürist denilen bu adamların ne kadar orijinal kişilikler olduğunun yakın tanığıyım.

Kimdir karikatürist?

Bileğinin yeteneğiyle geleceğimizin rotasını çizen insandır.

Bulduğu espriyle hepimizin zeka ortalamasını yükselten cevherdir.

O espriyi bulmak için beynini, zihnini, şakaklarını hiç kimselere belli etmeden zorlayan öncüdür.

Hareketleri kendi çizgilerine benzeyen, naif ve aykırı bir insandır.

Peki biz bu ülkede neden bu meslekleri seçtik sevgili Musa?

Birilerinin bu işi üstlenmesi gerekiyordu çünkü.

Bu toprakların tarihi zulmün, zorbalığın olduğu kadar hoşgörünün, hicvin de tarihi. Her dönemin o egemenleri eleştiren halk komikleri vardı. Çünkü tarihte istisnasız, her otoriteyle dalga geçilmiştir. Çünkü mazlumun silahıdır mizah.

Sen, binlerce karikatürünle bunun canlı örneğisin. Her zaman hoşgörüyle de karşılaşmadın. Bir yetkiliyi kedi olarak çizdiğin için mevzuat harekete geçti.

Oysa, dehası tartışılmaz Leonardo da Vinci "Dünyadaki en olağanüstü canlı, kedidir" dememiş miydi? Aynı yeryüzünü paylaştığımız bir hayvanın çizimine dava açmak, insanın kibrinden başka neydi ki?

Ah Sevgili Musacım, umarım özgürlüğüne kavuştuğun gün gelir, oturup sakince çayımızı içeriz ve sen beş dakikada benim kedi halimi çiziverirsin. Ben de o çizimi sana imzalatıp duvarıma özenle asarım.

"Tek adam, tek adam" deyip duruyorlar, bu ülkede benim tek adamım sensin Musa Kart. Özgürlüğünden yoksunsun ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Her saniye aklım sende canım kardeşim. İçim nasıl sıkılıyor, anlatamam.

Tekrar mavi gökyüzüne, sokaklara, ailene, dostlarına, masana, kağıdına, kalemine kavuşacağın günü iple çekiyorum sevgili dostum. "Her Firavun'un bir Musa'sı vardır" diye öğrettiler bize. Her Musa'nın da günü gelince bir kurtuluşu olacağını kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

Sana sabırlar ve dirençler dilerim canım kardeşim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mahir Ünsal Eriş

ölüm bahsi

Ölüm yalnızca canlıların meselesidir. Onun hakkında söylenmiş her şey, hayatta olanlar tarafından söylendiği için hükümsüzdür.

Ben hep ölümü yazarım. Ben hep ölümü yazdım.

Elime geçen her parça kağıda, parmaklarımın arasına aldığım her kalemle hep ölümü anlattım. En kalabalık, en neşeli düğünleri, curcunası sokakları örten pazaryerlerini, dişsiz bebek gülüşlerini, bayrak bayrak, mendil mendil bayramları, çalgılı çengili yaz akşamlarını anlatırken, bir işaret parmağı gibi ölümü göstermeye çalıştım her zaman. Çünkü hayatın iki büyük tartışılmaz gerçeği vardır. Bunlardan birincisi bir gün ölecek olduğumuz, diğeri ise hasbelkader hala hayatta bulunduğumuz gerçeğidir. Bu ikisi arasında yaşadığımız şeyden elimize kalansa bir ömürdür. Ölüm, hayatta olmanın bedelidir. Hayatsa ölüme razı olmanın ödülü.

***

Biz doğulu milletler, ölümden konuşmayı severiz. Ölüme şiirler, destanlar yazmayı, onu konu edip şarkılar türküler yakmayı iyi beceririz. Çünkü ölüm bize her şeyden daha yakında durur. Sokaklar, ağaçlar, deniz kenarları ve karlı kaldırımlar ölmek içindir. Sevgimiz, her zaman soluk kadar yakın bir ölüme komşudur. En keskin bıçaklar kardeşimizin elinde durur, komşumuzun öfkesi belinde dolu bir revolver gibidir, sevdiklerimiz, babalarımız ve nikah ettiklerimiz canımızın en kırılgan yerine sıkılan bir şarjör mermidir. Tüpler, lastikler, bombalar ve maden çukurları hep bize patlar. Gazeteler, bizim soğumuş yatan bedenimizi örtebilmek için çıkar. **Çünkü biz doğulu milletlerin bunca evladı, ölmeyi o kadar hayata dahil bir şey sayarız ki yaşadığımız her güne değil, ölmemiş olduğumuz her güne şükrederiz.** Bu biraz, güneşin doğduğunu değil de battığını görebilmeye sevinmek gibidir. Ölüm bizim evlerimizin durgun duvarlarında asılı bir fotoğraftır, göz göze gelmesek de orada olduğu bilinen, cenaze zamanlarında yüzü bir örtüyle kapatılan.

***

Yoksul çocuklarının bayrakla sarılmış tahta kutularda yan yana uzandığı, bu kutular ardında kalınca adamların ince ahkamlar kesiştiğidir ölüm. Derin bir sessizlik değil sonsuz bir çığlık, bitimsiz bir gürültüdür. Evlerden taşan hırçın bir yaygaradır. Geriye kalan acı, geriye kalan yoksulluk, geriye kalan bitmek tükenmek bilmez kimsesizlik hissidir o. Kurulan sofradan bir tabak kaldırmak değil, sofrayı tümden devirmektir. Hiçbir lokma doyurmaz çünkü, hiçbir su kandırmaz artık. Bir adi çanta, birkaç parça çamaşır, kursakta çokça heves ve yeni çizilmiş bir ense tıraşıyla çıkılan o kapıya bir bayrak olarak dönüp balkonlardan dalgalandırılmanın boşluğunu hiçbir "sağolsun" temennisi dolduramaz. Çünkü can sağ olmadıkça canan yalnızca karanlıkta bir gölgedir. Ölüm, kalanların göz kapaklarına kadar felç olmasıdır. Uykunun lügatten silinmesidir.

***

Ölüm yalnızca canlıların meselesidir. Onun hakkında söylenmiş her şey, hayatta olanlar tarafından söylendiği için hükümsüzdür. Tahminlerden ibarettir. Hangi kitabın satırlarından, hangi alimin dudakların dökülürse dökülsün hiçbir geçerliliği yoktur. Çünkü bilinir ki ölüm kimseyi geri vermez. Bu öylesine mühürlü bir sırdır ki kimse bir zerresini dahi canlıların olduğu tarafa taşıyamaz. Ve canlıların yaşadığı bu gezegendeki bütün düzen bu bilgiden mahrum oluşumuz üzerine kuruludur. Ölünce sonsuz ve karanlık bir hiçliğin içine düşecek olmaktan ötürüdür bu dünyaya duyulan hırs ve iştah. Öyle ki, maneviyat bu dünyada hayır olmadığını, burada verilen sınavın ancak o belirsiz andan sonraki ödül ya da cezayı tayin etmeye yaradığını öğretip durur insana. **Ölümle ilgili emin olduğumuz tek gerçek, ölenin bir daha canlılar arasında yaşamadığıdır. Geriye kalan her şey büyük bir sırrın parçasıdır.** Ölen toprağa ve sulara karışacak, oradan yeniden çiçeklere, meyvelere ve kumlara dönüşüp canlılarda parça parça bulunmaya devam edecektir. Ama bilincimizin, bizim biz oluşumuzun nereye gittiği aşılmaz bir muammadır. Fişi çekilmiş bir elektrik sobası gibi sönmek, kapanmış bir televizyon gibi kararmak, benzini biten bir araba gibi duruvermek yaşarken kurduğumuz hayatın karmaşıklığına yakıştıramayacağımız kadar basit ve saçmadır. Bütün bu yaşadıklarımızın, bütün bu görüp biriktirdiklerimiz, dinleyip öğrendiklerimiz, anlatıp paylaştıklarımızın aniden kapanıveren bir kapının ardında kalacak olması, şuurumuzun yanan bir şeyin tüten dumanı gibi havaya karışıp kaybolacağı hakikati tahammül edilemez bir şeydir. Ölümü içinden çıkılmaz bir sırra dönüştüren şey de tam budur. **En kaba tahminle, ölüp yalnızca toprağa dönüşmekle kaldığımızı kabul edecek olursak ölüm hakikaten de yalnızca canlıların meselesidir.** Ona yalnızca kalanlar ağlar. O yalnızca kalanların canından can koparır, hayatından bir nefes, bir aydınlığı söküp almayı başarır. Ölen için mesele, görüntünün kararıp sonsuz bir sessizliğe döndüğü an biter. Oysa kalanlar için asıl mücadele ondan sonra başlar. Ölüm yalnızca geride kalanların acısıdır.

Ölüm, hayatta olmanın bedelidir. Hayatsa ölüme razı olmanın ödülü.

***

Bana kızacak okuyan, diyecek ki, "Ölümle mi başlanırmış!" Oysa öleceğini bilmek, bunu göz önünde tutmak iyidir. Hayatın kıymetini, dünyanın kıymetsizliğini hatırlatır. Derdim yalnızca budur. Hep ölümü anlatışım, yazıyı bir işaret parmağı gibi hep oraya doğrultuşum bundandır yalnız. Hep bundan.

***

Yine de gam. Ne çok ölüm dedim şu iki satır yerde. Evlerden ırak olsun. Canım sıkıldı. Kalkıp biraz Egemen Berköz şiirleri okuyayım.

İllüstrasyon: Simon Prades

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EN SEVİLEN TİYATRO OYUNLARI VE BİZ BİZE MÜZİK HER HAFTA AKS'DE!

TİYATRO
3 Şubat Cuma
20.30

TİYATRO
4 Şubat Cumartesi
13.00

TİYATRO
10 Şubat Cuma
20.30

TİYATRO
16 Şubat Perşembe
20.30

DİNLETİ
17 Şubat Cuma
20.30

TİYATRO
18 Şubat Cumartesi
20.30

DİNLETİ
24 Şubat Cuma
20.30

TİYATRO
25 Şubat Cumartesi
13.00

Biletler **Biletix**'te.
biletix
ticketmaster Türkiye

Akasya, Acıbadem Üsküdar
Kültür ve Sanat Katı, 3.Kat

akasyakultursanat.com
info@akasyakultursanat.com

AKASYA
KÜLTÜR
SANAT

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunay Akın

ankaragücü: 0 - amerigo: 7

İki ay... Evet, tam iki ay geçmiştir aradan. Ve bir gün, çam ağaçlarının arasındaki yoldan yürüyerek ayrılır Eskihisar'dan.

Babası her gece, kapıdaki buzlu camdan odasının ışığının yanıp yanmadığını kontrol etmektedir. Sabaha kadar kitap okumasından sadece babası değil, annesi bile rahatsızdır. Eve gelir gelmez okul çantasını bir köşeye attığı gibi, duvarları dergilerden kestiği Hemingway fotoğraflarıyla kaplı odasında, eline aldığı kitabı saatlerce okumakta ve çoğu gece pijamalarını bile giyemeden sabaha karşı yorgunluktan uyuyakalmaktadır. Haliyle de kalkıp okula gitmesi zor oluyordu. Derslerinin durumunun da iyiye gitmediğini tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktur.

Sonunda babası kitap okumasını yasaklar. Savcı olan baba, odasının karanlık olduğunu gördüğü geceler, kenarlarını örtülerle sıkıca kapattığı yatağının altında, prize taktığı küçük bir lambanın ışığında, oğlunun kitap okuduğunu bilemezdi elbette!

Ortaokul öğrencisi çocuk öylesine hayrandır ki Hemingway'e, ünlü yazarın "Çanlar Kimin İçin Çalıyor" romanını radyodaki "Arkası Yarın" programına uyarlar. Kitap sevgisinden doğan yazma isteğiyle bir gazetenin açtığı yarışma için ilk kitap çalışmasını yapar. Bu, Ankara'daki çocuk ıslah evlerini gezerek hazırladığı "Suçlu Çocuklar" adlı bir inceleme kitabıdır.

Ders yılı sona erdiğinde karnesinde yedi kırık olduğunu görür... ***Ve o gün hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, 19 Mayıs Stadyumu'nda futbol maçı seyretmeye gider. Ankaragücü'nün "Amerigo" adlı bir yabancı takımla maçı vardır.*** Hakem, maçın bitiş düdüğünü çaldığında, yedi kırık olan karnesiyle evin yolunu tuttuğunda, stadın skor tabelasında Ankaragücü'nün yediği yedi gol yazılıdır!

Eve döndüğünde birkaç kitap ve harçlığından biriktirdiği paraları da alarak otobüs garajının yolunu tutar. İstanbul'a sefer yapan "Gazanfer Bilge" otobüsünün en arka koltuklarından birine bilet alsa da, bir arkadaşından duyduğu Eskihisar kasabasına gitmek için gecenin bir vakti yol kenarında bir benzincide iner. Konaklama yerindeki kahvehanede Eskihisar'ı sorduğunda garson çocuk beş kilometre yol yürümesi gerektiğini söyler. Her ne kadar evden kaçmaya cesaret etmiş olsa da, kör karanlıkta ıssız bir yolda tek başına yürümeye cesaret edemez. Orman bekçileri yetişir imdadına. Çam ağaçları arasındaki yoldan yürürken, iki orman bekçisinin sorularını yanıtlamakta, onları kamp yapmaya gelen bir doğa sevdalısı olduğuna ikna etmeye çalışmaktadır.

Gün ağardığında Eskihisar belirir karşısında. O an, gördüğüne inanamaz. ***Tam da hayal ettiği gibi, hayranı olduğu Hemingway'in "İhtiyar Adam ve Deniz" romanındaki kasabaya benzemektedir, Eskihisar...*** Aradaki tek fark, Karayip Denizi değil de, Marmara Denizi'dir önünde uzanan...

Kasabanın girişinde, büyük bir çınar ağacının altındaki kahvehanenin tahta iskemlelerinden birine otururlar. Orman bekçileri tarafından kahvehanenin sahibi Hasan'a tatile çıkmış, kalacak yer arayan bir "Kampçı" olarak tanıtıldığında iyice rahatlamıştır... Hasan, parmağıyla tepeyi göstererek, oradaki ihtiyar kadının yanında kalabileceğini söyler.

Tüm günü deniz kıyısında Hemingway okuyarak geçirir.

Akşam, misafirperver kahvehaneci Hasan'ın kızarttığı balıkları yedikten sonra tepeye doğru yürümeye başlar. Ay ışığı altında adımladığı yolda birden bire bir mezarlığın içinde bulur kendini... Kalacağı ahşap eve vardığında Alfred Hitchcock'un "Sapık" filmini seyretmiş olsaydı, herhalde kapısından içeri girmeye cesaret edemezdi!

Kapının açık olduğunu görünce ürpererek adım atar, evden içeri... Arka odalardan birinde duyduğu iniltiye doğru yürür... Ay ışığı altındaki yatakta yaşlı bir kadın yatmaktadır. Kadınla aralarında hiçbir konuşma geçmeden üst kata çıkar ve bulduğu ilk yatağa uzanır.

Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yarı uykulu gözleriyle kahvehaneci Hasan'ın yanına koşar. O evde kalamayacağını, balıkçılık öğrenmek istediğini anlatır. Eskihisar'ın Çavuş lakabıyla anılan usta balıkçılarından birinin yanına girmeyi başarır. Çavuş ona ağ çekmesini, tanımadığı balıkları, deniz dibinde zıpkınla balık avlamayı öğretmektedir ve geceleri teknede yatmasına da izin vermektedir. Hele geceleri, açık havada yıldızlar altında yatarken, tekneye vuran dalga sesleri arasında uykuya dalmanın keyfine doyamamaktadır.

Eskihisar'da kalıp balıkçılık yapıp bir kitap yazmaya kararlı olsa da, bir suçluluk duygusu kaplar içini, günler birbirini kovaladıkça... Ailesine kötülük yaptığı düşüncesi zamanla bir kılıçbalığı gibi saplanır yüreğine.

İki ay... Evet, tam iki ay geçmiştir aradan. Ve bir gün, çam ağaçlarının arasındaki yoldan yürüyerek ayrılır Eskihisar'dan.

Benzincide duran bir otomobile yaklaşıp, öğrenci olduğunu ve Ankara'ya gitmek istediğini söyler. Kendisini yanına alan "Koparal" adlı o iyi kalpli pilotu hayatı boyunca unutamayacaktır.

Eve girdiğinde annesini, babasını ve üç kardeşini sofrada yemeğe başlarken görür. Babası annesine dönerek sadece şunu söyler: "Şükriye, bir tabak daha koy masaya..."

Yemek sırasında tek söz edilmese de, iki ay boyunca ailesine yaşattığı korkuyu üç kardeşinin gözlerinden okur. Kendisine verilen bu sessiz cezanın yaşattığı suçluluk duygusundan kurtulmanın bir tek yolu olduğunu düşünür, çok çalışmak ve sınavlarda yedi zayıf dersten geçmek.

Öyle de olur! Eskihisar denilince, tepelerinden birinde mezarı olan Anibal gelir akıllara...

Ve ressam, müzeci Osman Hamdi Bey...

Ama bir de, karnesinde yedi kırık gördüğü gün evden kaçan ve hayranı olduğu yazar Hemingway'in İhtiyar Adam ve Deniz romanının sayfalarında yaşar gibi bu şirin kasabada iki ay kalan o çocuk gelmeli akıllara...

Siz o çocuğu besteleri, filmleri ve kitaplarının altına attığı imzasıyla "Zülfü Livaneli" olarak tanırsınız!

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlber Ortaylı

imparatorlukların sonu

Klasik tarih anlatımının aksine imparatorluklar içeriden değil hep dışarıdan yıkılmıştır. Dışarıdaki gelişmeler içeriyi sarsmaya başlamış, en başta iktisadi unsurlar içerideki dengeleri alt üst etmiş, ardından da devamı gelmiştir...

İmparatorluk denildiği zaman aklımıza klasik imparatorluklar gelir: Asurlular, Roma, Bizans... Yeni çağlara gelindiğinde ise kendisinden önce kurulmuş bir imparatorluğun, Selçuklu'nun varisi olan Osmanlı... Klasik imparatorluklar doğdular, yaşadılar ve öldüler. Sakinleri ve yöneticileri tarafından ölümleri hiç istenmedi. Yıkımlarındaki dinamik, doğrudan doğruya idareleri altında milletlerin varlığıyla açıklanmıştır. Esasen bu varlık imparatorlukların hem güçlü hem de zayıf tarafıydı. Gel gör ki klasik tarih anlatımında yapıldığı gibi imparatorlukların her daim ve sadece içeriden yıkıldığını söylemek doğru değildir.

İmparatorlukların ölmek için doğdukları bir gerçek.

Klasik imparatorlukların yıkımında ateşleyici unsur çoğunlukla komşuda yeni doğan bir dış kuvvet olmuştur. Bu "dış kuvvet" içeride karşılık bulmuş ve kısa sürede dahili iklimi etkisi altına almıştır. ***İmparatorluk için sonun başlangıcı budur. Dış kuvvete teslim olmak. Dış kuvvete teslim oldukları anda bir daha geri dönemezcesine yıkılma sürecine girmişlerdir.***

Roma evrensel bir imparatorluktu, dünyaya hakimdi ve ebedi olduğuna inanılıyordu. Kimse aksini düşünmüyordu. Ama oldu! Aslına bakarsanız imparatorluklar yıkılmak için var olurlar. Ancak yıkım, bir imparatorluk için asla yok olmak anlamına gelmez. Varlıklarının bitimi söz konusu değildir. Siyasi mühür sona erse de arkalarından dilleri, kültürleri devam eder. Misal, bugün İran'da, diplomasiden sanata kadar eski İran imparatorluğu etkisi görülmektedir.

İmparatorlukların önceliği millilik değildir, idare edebilecekleri bir dil, bir sistem inşa etmektir. Tarih boyunca çoğu zaman bunu oradan buradan almış, devam ettirmişlerdir. Rönesans'tan sonra çıkan İspanyol imparatorluğu gibi muhasır imparatorluklar yerli dili, kültürü öldürerek sömürgelerle kendilerini kabul ettirmişlerdir. Hiç kimse bugün İnka dilinin nasıl bir dil olduğunu bilmiyor. İnka yazısını okuyamıyoruz. Niçin acaba? Çünkü İspanyolca hakim olmuştur. Aynı şekilde Fransa, Kuzey Afrika'da bir Arap dilini, bir Arap medeniyetini mahvetmiştir. Cezayir seçkinleri bugün bile Arapçayı öğrenmiş değiller. Arapça oralarda köylülere has bir dil gibi yaşamıştır. Fransızcadan çok önce gelişen, bilim dili olan müthiş bir dil Fransızlar tarafından koloni zamanında yok edilmiştir. Benzer durum Hindistan'da da olmuştur. İngilizceden çok daha evvel bürokraside, edebiyatta kullanılan muhtelif Hint dilleri sistemli bir şekilde eritilmiştir.

İmparatorlukların ebediyet iddiası, getirdikleri hukuk sistemleri, dinleri ya da kendilerini yıkan dini kalıntıları, yaşam biçimleri ve edebiyatları kendilerinden çok daha uzun ömürlü olmuştur. İmparatorlukların iktisadi yapısı ve nüfusu kuvvetliyse yıkıldıktan sonra da bir nebze yaşamıştır. Bugün Britanya İmparatorluğu'nun başta Amerika Birleşik Devletleri, ardından Kanada, Avustralya ve Hindistan gibi bazı eski parçaları kendisinden çok daha önde gidecek gibi durmaktadır.

İmparatorluk bahsinde günümüzün en popüler tartışması Amerika Birleşik Devletleri'nin bir imparatorluk olup olmamasıdır. Açık söyleyeyim, "Amerikan İmparatorluğu" yakıştırması tamamen boş laftır. ABD bir devlettir. İçinde çeşitli unsurlar olmasına rağmen bunları "Amerikalı" diyerek kendi kültürü içinde eritmeyi başarabilmiştir. Ancak şunu görmek zorundayız ki, ABD'de sistem ihtiyaç duyduğu üretim kapasitesini başkalarının-rakiplerinin karşısında eskisi gibi koruyamamaktadır. Bugün Çin, Amerika'ya "Bükemediğin bileği öpeceksin" dedirtmiştir. Dahası Hindistan da aynı yoldadır. Bütün bunları göz önüne aldığımızda ABD'ye yakıştırılan "Amerikan İmparatorluğu" tanımının karşılığı yoktur. Kaldı ki belki çok kısa vadede değil ama orta vadede ABD'nin dünya üzerinde etkisini kaybedeceği açıktır.

Bitirirken tekrar altını çizmekte fayda var: ***İmparatorluklar tarih boyunca içeriden değil esasen hep dışarıdan yıkılmıştır***. Dışardaki gelişmeler içeriyi sarsmaya başlar. En başta iktisadi unsurlar içerideki dengeleri altüst eder, sonra devamı gelir. Ve en nihayetinde yıkım gerçekleşir.

İmparatorlukların ölmek için doğdukları bir gerçek. Kurdukları iktisadi sistemler yıkılıyor. Yerini yenilere bırakıyor. Dünyanın büyük bir değişme süreci içinde olduğu açık. Fakat bugün için başka bir gerçek var: "Sanayi imparatorlukları." Dünyayı, yaşadığımız hayatı, medeniyeti tehdit eder hale gelmiştir. Ve bu bizim için en büyük sorundur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ataol Behramoğlu

puş kin

SEVİYORDUM SİZİ

Seviyordum sizi ve bu aşk belki
İçimde sönmedi bütünüyle.
Fakat üzmesin sizi artık bu sevgi
İstemem üzülmenizi hiçbir şeyle.

Sessizce, umutsuzca seviyordum sizi.
Kâh çekingenlik, kâh kıskançlıkla üzgün.
Bu öyle içten, öyle candan bir sevgiydi ki
Dilerim bir başkasınca da böyle sevilin.

Aleksandr Sergeyeviç PUŞKİN
Türkçesi: Ataol BEHRAMOĞLU

Bir yüzyılın son yılında doğmuş olmak, o kişide nasıl bir duygu yaratıyor olmalı?

Düşünün, bir şeyin tam sona ereceği, ötekinin tam başlayacağı bir karşılaşma noktasındasınız...

Kendinizi hangisine daha ait hissedersiniz?

Herhalde daha çok başlamak üzere olana...

Ama yine de bitmekte olana ilişkin de bir bağlılık duygusu, hüzün benzeri bir şey kalmış olabilir insanın içinde...

6 Haziran 1799 doğumlu Aleksandr Puşkin, doğumundan altı ay sonra başlayacak olan 19. yüzyıla ait olmanın ötesinde, o yüzyıl Rus edebiyatının başlatıcısı sayılacak büyük yazarların en önünde yer alacaktır.

Ama en son yılında dünyaya geldiği 18. yüzyıl Rus edebiyatının ve onunla birlikte de başta Fransız edebiyatı olmak üzere bütün bir aydınlanmacı dünya edebiyatının mirasçısı olarak...

***

Okuduğum ilk yapıtı sevgili babamın kitaplığında bulduğum Dubrovski'dir. Bir çırpıda okuduğum bu oylumca küçük, fakat içeriği etkileyici ve sürükleyici romanda bende en çok iz bırakan sahne, icra memurları içerdeyken el koymak için girdikleri konağı ateşe veren demirci Arhip'in, çatıda kalan kediyi kurtarmak için canını tehlikeye atmasıydı...

Düşünün, bir şeyin tam sona ereceği, ötekinin tam başlayacağı bir karşılaşma noktasındasınız... Kendinizi hangisine daha ait hissedersiniz?

Daha önce de yazmış olabilirim; 1832-33 yıllarının ürünü olan romanın bu sahnesiyle, ondan on yıl kadar öncenin (1824-25 yıllarının) ürünü Boris Godunov tragedyasındaki bir cümlenin, "Halk gizlice ayaklanmaya eğilimlidir" tespitinin bağıntısı vardır...

1825, tam da Dekabrist (Aralıkçı) ayaklanmanın tarihidir... Puşkin 26 yaşında ve güneyde sürgündedir o sırada... Dönüşünde, Çar I. Nikolay'ın sorusunu "O sırada Petersburg'da olsam ayaklanmaya katılırdım" diye yanıtlamış olmasına karşın, Puşkin'de devrim fikri anayasacı Dekabrist ideolojiden daha geniş ve halk fikriyle daha ilişkilidir.

***

Şiir çevirisinin özel güçlükleri nedeniyle dünyada daha çok başta "Yüzbaşının Kızı" olmak üzere anlatı türünde yapıtlarıyla tanınan Puşkin, öncelikle büyük bir şairdir. Lise öğrenciliği dönemin ürünü "Özgürlük Kasidesi"nden son şiiri sayılabilecek "Bir Anıt Diktim Kendime" başlıklı şiirine kadar lirik şiirleriyle, ilk destanı (poeması) "Ruslan ve Ludmila"dan Güney Poemaları'na, Poltava'ya, Çingeneler'e, Bakır Atlı'ya kadar destan şiirleriyle, Rus şiirine ulusal, evrensel, yıkılmaz bir temel kazandırmıştır. Şiir romanı "Yevgeni Onegin", konusu, dili ve kurgusuyla kendi türünde, eşsiz, ölümsüz bir yapıttır. "Byelkin'in Anlatıları" adlı öyküler toplamındaki "İstasyon Bekçisi", "Tabutçu" gibi öyküler Rus edebiyatında gerçekçilik çığırını başlatmış, "Yüzbaşının Kızı" konusu ve kahramanlarıyla Lev Tolstoy'un Savaş ve Barış'ı da içinde olmak üzere 19. yüzyıl ve sonrası Rus roman sanatında yol gösterici bir ışık olmuştur. "Boris Godunov", halk kitlelerinin bir oyuna oyun kahramanı olarak en ön sırada girmiş olmasıyla öncü tiyatro anlayışının ilk ve etkileri günümüze kadar duyumsanan örnekleri arasında yer almış, "Küçük Tragedyalar" adı altında toplanan "Mozart ve Salieri", "Veba Sırasında Eğlence", "Cimri Şövalye" vb. birer perdelik tiyatro eskizleri ise birer küçük tiyatro mücevherleri olarak günümüzde de beğeniyle okunup izlenmeyi sürdürmektedirler...

***

Anlatı türünde yapıtları dilimize 19. yüzyıl sonlarından itibaren çevrilmeye başlanan Puşkin'den (tek tük birkaç çeviri dışında) şiir çevirileri için bizim okurun uzun süre beklemesi gerekti... Yakın zamanlardaysa benim önce "İnsanüstü Bir Anıt Diktim Kendime" ve daha sonra "Seviyordum Sizi" adıyla kitaplaştırdığım lirik şiirler seçkisi, başkaca çevirmen arkadaşların "Bakır Atlı", "Yevgeni Onegin" (iki ayrı çeviri), "Ruslan ve Ludmila" ve gözümden kaçmış olabilecek başkaca çeviri emekleriyle bu şiirler dilimize büyük ölçüde kazandırılmış oldu... Aleksandr Puşkin'in yaşamı ve yapıtları üzerine Türkçede belli başlı kaynaklara ulaşmak isteyecek okura ise, öncelikle H. Troyat'nın (O. Akbal çevirisi) Puşkin biyografisini ve benim "Rus Edebiyatında Puşkin Gerçekçiliği" adlı çalışmamı öneririm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeynep Miraç

başkasının parası ama bizim problemimiz

Son haftaların yıldızı kim sizce? Bir siyasetçi, şarkıcı ya da aktör mü? Hayır. Sporcu? Değil. Her gün milyonlarca insanı kendine meftun eden, her hareketi saniye saniye takip edilen, aynı anda hem yuvalar yıkan hem gönüller yapan tek bir yıldız var: ABD doları.

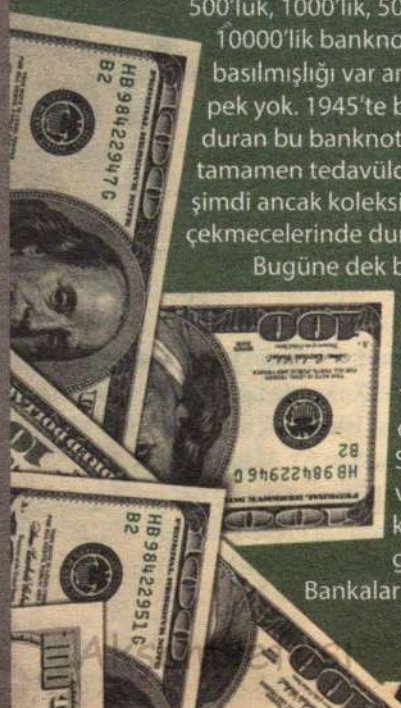
Kimini rezil kimini vezir eden doların tarihi 300 yılı biraz aşıyor. 1600'lerin sonlarında İngiliz kolonilerinde basılan banknotlar, doların ataları. İlk banknot, 1690'da Massachusetts Körfezi kolonisinde basıldıktan sonra kıtaya yayıldı. İlk ulusal bankanın kuruluş tarihi ise 1780. Beş yıl sonra ABD Kongresi, doları ABD'nin resmi para birimi olarak ilan etti.

Darphane 1792'de kuruldu; burada değerleri altın, gümüş ve bakır üzerinden hesaplanan madeni paralar basıldı. İlk kağıt para ise çok sonra, 1861 yılında tedavüle girdi. Rengi nedeniyle "yeşil" olarak anılmaya başlandı.

Şu anda tedavülde olan banknotlar 1'lik, 2'lik, 5'lik, 10'luk, 20'lik, 50'lik ve 100'lükler. 1 dolarların üzerinde George Washington'ın resmi var, 2 dolarda ise Thomas Jefferson'ın. Arka yüzde Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalanması resmediliyor. Orijinal resimde 47 kişi bulunurken buraya ancak 42 kişi sığmış. Hangi beş kişinin dışarıda kalacağına nasıl karar verdiler acaba?

5 dolarların üzerinden Abraham Lincoln, 10 dolarlardan ABD'nin ilk Hazine Bakanı Alexander Hamilton, 20 dolarlardan ise eski başkanlardan Andrew Jackson bakıyor bize.

50 dolarlarda Başkan Ulysses Grant ve ABD meclis binası; 100 dolarlarda Benjamin Franklin'le birlikte Bağımsızlık Salonu yer alıyor. 1955'ten bu yana banknotların tamamında ABD'nin resmi mottosu yazıyor: Tanrıya Güveniyoruz (In God We Trust).

500'lük, 1000'lik, 5000'lik ve 10000'lik banknotların da basılmışlığı var ama göreni pek yok. 1945'te basımı duran bu banknotlar 1969'da tamamen tedavülden kalktı, şimdi ancak koleksiyonerlerin çekmecelerinde duruyorlar.

Bugüne dek basılan en büyük banknot ise 1934 tarihli 100 bin dolarlık Gold Series oldu ve onu tabii ki ölümlüler göremedi! Bankalar arasındaki işlemlerde kullanıldı sadece.

Zenginin parası züğürdün çenesini yorar

1971 yazında Başkan Robert Nixon, ABD'nin sabit kur sistemini terk ettiğini açıkladı, dolar değer kaybetmeye başladı. İşler sarpa sarınca Avrupa ülkeleri ABD'ye "Duruma müdahale edin" dedi. Cevap Hazine Bakanı John Connally'den geldi: "Dolar bizim paramız ama sizin probleminiz."

John Bey, bizim buralarda ona "Zenginin parası züğürdün çenesini yorar" derler. Zira dolar yıllardır "bizim" de problemimiz. I. Dünya Savaşı'ndan önce İstanbul borsasında 22,5 kuruştan işlem gören ABD doları, savaştan sonra 1,07 liraya fırladı. Cumhuriyet kurulduğunda 1,67 lira; 1930'da 2,12 liraydı. II. Dünya Savaşı biterken 2,80 liraya çıkmıştı bile. (Şu anda her iki dünya savaşının da üzerindeyiz.)

1958 yılına kadar bu kurda devam ettiyse de o yıl akıl almaz bir devalüasyona gidildi; 1 ABD doları karşısında 9 lira yazıyordu artık. (Evet, beterin beteri var.)

1980 tarihli 24 Ocak kararları ise eli çok ama çok daha fazla yükseltmeye hazırlanıyordu: 1 Dolar=70 lira! Sonrası yokuş aşağı... 100, 200, 300 derken 1993 yılında 10 bin lirayı geçti; altı yıl sonra ise artık altı haneli sayılardan söz ediyorduk: 500 bin lira.

Aman etmeyin derken Anayasa krizi patladı. (O zamanlar Anayasa değiştirilerek değil, kafaya fırlatılmak suretiyle kriz yaratıyordu.) 1 milyon liranın üzerinde dolaşan dolar almış başını gidiyordu.

1,5 milyonu bulduğu sırada Türk Lirası'ndan altı sıfır atılınca kur yeniden 1920'lere döndü. 10 yıl içinde ise katlandı, katlandı 4 lira sınırına dayandı.

Nedeni, nasılı malum...

Brokoli seven dolar

Doların olduğu yerde kalpazanlık kendiliğinden bitiyor. Sahteciliğin tarihi neredeyse dolarla eş. 18. yüzyılda kabartma desenlerle engellenmeye çalışılan sahte para basımına, 1860'larda Hazine Bakanlığı'nın mührü ve gravürlü imzalarıyla karşı konulmaya çalışıldı. 1929'da ise hem üretim maliyetini düşürmek hem de piyasadaki sahte banknotları tümden elemek için paraların boyutu yüzde 30 oranında küçültüldü.

Bir de göstere göstere sahtecilik var ki, ayrı bir dünya. Bunlardan biri 3 dolarlar. Eyaletlerin ortak para birimine geçişinden bu yana 3 dolarlık banknot tedavülde değil ama George W. Bush ya da Bill Clinton ya da Barack Obama ile dalga geçmek ve "3 dolar kadar aykırı" demek için özel banknotlar yaratıldı. 1960'larda ünlü Mad dergisi üzerinde maskotu Alfred E. Neuman'ın yer aldığı 3 dolarlar bastı ve bu banknot kumarhanelerdeki makinelerde geçerli sayılınca Gizli Servis'le birbirlerine girdiler.

1970'lerin ünlü sahte doları ise TWE dolarlarıydı. Başkan Jefferson yerine Andrew Jackson'ın resminin yer aldığı 20 dolarlar çiklet makineleri tarafından kabul gören paraların üzerine "The United States of Anemia" (Birleşik Kansızlık Devletleri) yazıyordu.

2001 yılında ise Pensilvanya'da bir 200 dolar vakası yaşandı. Adamın biri mağazaya girdi, 99 dolarlık bir mal aldı, kasaya üzerinde George W. Bush'un resmi olan bir 200 dolar uzattı. Kasiyer ona 101 dolar para üstünü veriverdi. Üzerinde "Brokoli severiz" yazan parayı uzatan adam kalpazanlıktan yargılandı ama bunu kabul eden kasiyere bir yaptırım uygulanmadı!

Her ne kadar Whitney Houston'ın bu adda bir şarkısı olsa da ABD'de 1 milyon dolarlık banknot yok. Ancak geçen Eylül ayında Kağıthane'de 1 milyon dolarlık banknotu satmaya çalışan bir kişinin yakalanmışlığı var.

Dünya ekonomisine katkı: Düğün doları

Tek katkımız bu olsa neyse. Kimselerin aklına gelmeyen başka bir keşfimiz daha var: Düğün doları.

Düğününüz var. Gelinle damat piste çıkacak, çiftetelli oynayacak. Ne dökeceksiniz üzerlerinden? 5-10 lira çok hafif, gerçek 1 dolar 15 Temmuz'dan beri aşırı tehlikeli, daha değerli banknotlara can mı dayanır? Gidiyorsunuz Tahtakale'ye, alıyorsunuz bir kutu düğün doları. 100 adet düğün dolarının hediyesi 7,5 lira. Savurun afiyetle!

Ama düğünü nerede yaptığınıza dikkat edin. Zira Mersin'in Erdemli ilçesinde düğün salonu sahipleri, düğünlerde ister gerçek ister sahte, her türlü doları yasakladı. "Salonumuzda dolara hayır" kampanyası başlattılar, "Ülkemizde yaşanan son olaylardan sonra ülke değerlerine ve parasına sahip çıkma adına salonlarımızda düğün yapan genç çiftlerin üzerine yabancı para atılmasını yasakladık" dediler.

Gelin görün ki dolar aldı başını gidiyor. Merkez Bankası'ndan ve düğün salonu sahiplerinden gelen müdahalelere rağmen bildiğini okuyor. Durmuyor. Dinmiyor.

Erol Evgin, Washington'dan Dolar Bey için söylüyor:

"Ben bu dünyadan,
Dosttan düşmandan
Aldım payımı,
Gidiyorum.
Günahlarımla,
Sevaplarımla
Aldım başımı
Gidiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

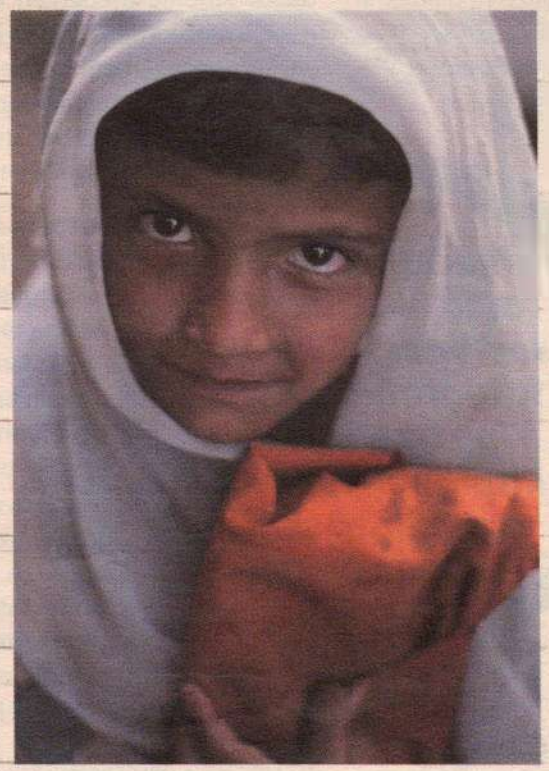
Coşkun Aral

eğitim şart! ...ama nasıl?

"Eğitim şart!" Nedense bu söz kulağıma çalındığında aklıma Cem Yılmaz geliyor ve gülümsüyorum. Bu iki kelimede tüm soruların ve sorunların cevabı saklı. Bugünlerde müfredat değişimi gündemimizde. Yeni müfredat hazırlanırken Finlandiya eğitim sisteminden ilham alındığı söyleniyor. Ve ben yine gülümsüyorum. Eğitim sistemimiz tıpkı seçimler gibi belirli aralıklarla baştan aşağı değişedursun, geleceğimizi şekillendirecek yeni eğitim müfredatının başarılı olabilmesini umut ediyorum. Ve fakat umudun çaresizliğine mi hapsoldum yoksa çaresizliğimizin içinde umut var mı henüz bilemiyorum.

Finlandiya eğitim sistemini bizzat gidip görmedim fakat çocukların eğitiminde gözlemin, deneyin, sorgulamanın önemli bir yer tuttuğunu biliyorum. Beş yıl önce İsveç'in başkenti Stockholm'de, toplumsal cinsiyet eşitliğini çocuklara küçük yaşta benimseten bir anaokulunu ziyaret etmiştim. Anaokulunda kız ve erkek çocukların kıyafetlerinden oyuncaklarına, okudukları masallara kadar cinsiyetçi ögelere izin verilmiyordu. ***"Kızlar pembe, erkekler mavi giyer" veya "Kızlar bebeklerle, erkekler arabalarla oynar" klişelerini çoktan aşmış, toplumsal belleğe yerleşmiş olan kalıpları yıkmaya çalışıyorlardı.*** Tabii kuzey ülkeleri belki bizler için biraz aykırı örnekler olarak düşünülebilir. Ne de olsa nüfus az ve sosyal devlet anlayışı gelişkin. Kaliteli eğitime ulaşmak için halkın zamanda yolculuk yapması gerekmiyor.

Birkaç ay önce Malezya'daki "Fransız" okulunda yaptığım söyleşide, bana yöneltilen soruların derinliği orada da eğitim sisteminde sorgulayıcı ve bilimsel bir yaklaşımın hakim olduğunun sinyallerini vermişti. Ülke geneline ne kadar yaygın bir anlayıştır bilemem. ABD'de yaşayan kuzenimin ikiz çocuklarının okullarına konuk edilmiş ve onlarla da sohbet etmiştim. Biri müziğe diğeri siyasete meraklı ikiz kuzen çocukların, ilgileri ve becerilerinin nasıl takip edildiğini ve yönlendirildiğini biliyorum. Eğitimcinin de müfredat kadar önemli olduğunun göstergelerinden sadece biri.

Avrupa'da eğitim konusunda ciddi sıkıntılar da yok değil. Birçok Avrupa ülkesinde eğitim kalitesi özel ve devlet okulları arasında eşit değil. Hatta devlet okulları arasında da ciddi farklar var ve bu farklar, okullara yakın mahallelerdeki emlak fiyatlarına bakılarak anlaşılabilir. ABD'de de benzeri bir durum söz konusu.

Dünyanın daha az aydınlık yüzlerinde de eğitim modellerine tanıklık ettim. Filipinler'de, Tayland'da, Burma'da, Pakistan'da, Ortadoğu'da, Afrika'da İbn-i Haldun'un meşhur sözü hala geçerliliğini korumakta: "Coğrafyan kaderindir." Uzun bir süre daha coğrafyayı kader olmaktan çıkaramayacak bu bölgelerde herkesin bir bahanesi mevcut; kimi dış güçler, kimi fakirlik, kimi geçmişte yapılan hatalar... Örnekleri çoğaltmak mümkün. Bu coğrafyalardan birçok değerli insan yetiştiği de malum ancak ben daha çok yetişemeyenleri ya da kalabalıkta kaybolup gidenleri düşünüyorum bu yazıyı yazarken.

Yerel, ulusal ve evrensel değerleri bir arada aktarmanın önemi tartışılamaz. Bence amaç öğrencinin yereli özümsemiş ama dünyayla kenetlenmiş; bilimsel bilgiyi kullanarak sorgulamayı yaşamının her alanına taşıyabileceği bir eğitim sistemi olmalı. ***Eğitimci çevrelerle işbirliği yapan biri olarak diyebilirim ki, eğitimcilerin de yeniliklere ve gelişmelere açık, idealizmlerinden kayıplar vermeden yollarına devam edebilmelerine imkan sağlanması çok önemli.*** Onların yeterli ekonomik ve sosyal imkanlara sahip olmaları, eğitimin kalitesine yansır. Bu da yeni nesillerin korkusuz, özgür, demokrat ve sorgulayıcı olmalarına imkan tanıyacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bedia Ceylan Güzelce

ben de seni

Böyle böyle terk ettim çocukluk meraklarımı. Yan koltukta, seni her gün bir başka nedenle affederken, her gün anlayışla karşılarken ve geçerli mazeretleri kolayca bulurken, şıp diye.

Ben de seni, karıncaları incitmene rağmen. Karıncaların su içtiği yerleri talan edip, ayak bastığın her toprakta kendinden geriye yıkılmış bir yuva bıraktın. Topladım. Seni evet seni. Ben de seni. Yirmi çocuklu sınıfı ısıtan sobaya yapışan montumdaki deliğin içinden bir yol var sana biliyorum. Bir kez olsun yolculuk etmememize rağmen sana çıktığını farz ettiğim yolları hep anlamlı buldum, yolüstü duraklarda içilen her bir sigaranın ve self servis restoranların sulu yemeklerinin buharı sindi üzerime. Pasaport şubeden çürük raporu alarak çıktığından mıdır, basit şeyleri birbirine karıştırmaktaki özeninden mi, içinde "esrime, eprime, imgelem" vb. kelimelerin geçtiği cümlelerin tedavi masraflarını üstlenmenden mi, dahası tavizsiz tevazuya duyduğun kibirden mi emin olamıyorum, çünkü ben seni. Herkesin duyacağı şekilde dünyalara sövüp sayarken, sesinin tizleştiği yerlerde içimin titremesinden kendimi alıkoyamadım, biraz daha küfretsen başladığımız yere geri dönecektik ki öyle de oldu. Döndüm, durdum sana.

Bilmem tesadüf müdür, tanıştığımız günün akşamında, adımı "Leyla" diye yazdı boş bir kağıda garson kız. Garsonlara, çöp işçilerine, market çalışanlarına, apartman görevlilerine, kasaplara, kasap çıraklarına, zar zor beğendiğin giysilere kendi kodunu yazıp aylık primini denkleştirmeye çalışan tezgahtarlara, saat tamircilerine, dolmuş şoförlerine, kabin görevlilerine, seni uzun uzun övmeden cümleye başlayan herkese, sana hizmet etmekle yükümlü bulduğun tüm bu insanlara bir bakışın vardı hep... O bakışını ve seni, keşke dedim, keşke yalnız bunun için seni. Ben de seni. ***Camları plastik topların kırdığı bir zamanda doğup, çift camları plastik patlayıcıların parçaladığı bir zamana alışmaya çalışırken, fitil fitil burnumuzdan getirdiğin bir şey vardı ya hani, sebebini hiç anlayamadığımız, ne olduğunu da kavrayamadığımız, onu işte, ve seni.*** Bu ortak kedere karşı hiç boş değilim aslen, hiç de olmadım, çocukları kalbime, çığlıkları kulağıma iliştirmekte buldum çareyi, bir de seni.

Boynunu onca eğebilmek için sabah akşam mat üstünde tepinirken, bu savunmasız telaşlarının sonunda evrene ve kendine defalarca teşekkür ettin. Ben de sana. Tarihte sokak lambalarını kullanan ilk ülke Hindistan'dı ve şimdi milyonlarca insanına elektrik ulaştıramıyor. Senin üzerinde oturduğun diken mi batar, bir Hindu'nun üzerinde yürüdüğü ateş mi yakar? Bir belgeselde görmüştüm, ben sana, sen ekrana bakarken, Hindistan'ı çok pis ve kalabalık bulduğunu söyleyiverdin, şıp diye. Sessizlik... Böyle böyle terk ettim çocukluk meraklarımı. Yan koltukta, seni her gün bir başka nedenle affederken, her gün anlayışla karşılarken ve geçerli mazeretleri kolayca bulurken, şıp diye. Çocukluğum ne yapsam vazgeçmedi benden, "De be aslan karam" diye seslendi sanırım, bir Hint masalından fırlamış ten rengiyle Ahmed Arif ucu ucuna uladı bahanelerimi: "Hangi kahpenin hançeri, saklı hançeri, yaranda..."

Mutlu değilsin ama mutsuz da sayılmazsın ve hiç fotoğrafımız yok. Yine de sorsalar, kirpiğimin ucuyla çizebilirim seni, sen de beni.

Ben de seni. ***Metroya binerken tedirgindir artık yolcular. Birbirlerine dikkatlice bakarlar.*** Şu yürüyenlerin hangisi intihar bombacısı acaba diye didik didik ederken tanımadığımız insanların üstünü başını, hayatımızın aşkını ıskalıyorduk belki de. Devrim, kadınların gözlerinde başlar. Bir kadın gözlerini deviriyorsa, bir şeyler değişecektir ve ilk durakta el ele metroya binen çiftler, kadının gözlerini devirmesi sonucu vakitsiz ayrılırlar aramızdan. Bunlar seni ilgilendirmez, senin toplumun taşınmasıyla ilişkin, henüz gidemediğin için hayatına sitem ettiğin St. Petersburg metrosundaki duvar resimlerinin nefasetiyle sınırlıdır. Diyorum ki, o resimler nefistir ve bu seni hiç ilgilendirmez. Çünkü seni ben.

Ben de seni. Sabırsızlığında bir yaşam belirtisi olmalıydı. Herkesi, her şey için hep acele ettirdin. Otobüsün tıra selektör yaptığı bir şeritte yolu kesilen yalnız sendin sanki. ***Tüpçü, sucuyu beğenmiyor, sucu bakkalı şikayet ediyordu, bir çay var onu içtikçe kusmak geliyordu.*** İsteklerin o an önüne konmalıydı ki majestelere şayan varlığından mahrum kalmayalım. Acelenin çağında senin işin çok acildi. Suyu kirletilen, oksijeni azaltılan ve tüm akrabaları kesilip biçilen, yapayalnız bir dal, rengi kokuyu deseni şekli şemali aylarca hücresinde biriktirirken ve tek bir çiçek açtırmak için bu denli meşgulken, sen hayırdır?

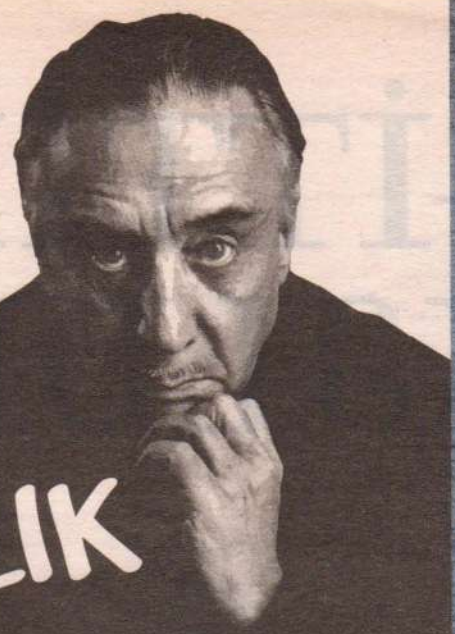
Ben de seni. Söylediğine göre annen seni aldırmak istemiş, yapamayınca da doğum gerçekleşir gerçekleşmez kendini aldırmış bu dünyadan. Belki de bundan sendeki bu düşme isteği. Düşüp gitme. Hep mutlu anlarında çektikleri fotoğrafları var ya insanların, sen onlar gibi değilsin, işte bu yüzden ben seni. Mutlu değilsin ama mutsuz da sayılmazsın ve hiç fotoğrafımız yok. Yine de sorsalar, kirpiğimin ucuyla çizebilirim seni, sen de beni. Ve keşke hep böyle kalsa.

İllüstrasyon: Henrietta Harris

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ROMAIN GARY VE İNSANLIK

Biz insanlar, hem de nice bir zamandan beri mutsuz bir çocukluk içindeyiz.

Hileden, aldatmacadan bıktık artık. Kimi zaman bir dublajdan geçmiş bir film içinde yaşıyormuşuz gibi oluyor, herkes dudaklarını oynatıyor; ama bu, ağızdan çıkan sözle bağdaşmıyor. Her şey sonradan seslendirilmiş ve kimi zaman çok da iyi yapılmış, o kadar ki insan doğal sanıyor.

Çoğu insan, derisinin içinde kendini rahatsız hisseder, çünkü o deri kendi derisi değildir.

İnsanlar mutsuz, çünkü içleri iyiliklerle dolup taştığı halde bunları iklim gibi, kuraklık gibi nedenler yüzünden, yağmur olup bakşalarının üzerine indiremiyorlar; oysa vermek, vermek, vermek istiyorlar, cömertlikten geberiyorlar.

İnsanlar her zaman en iyi yalanı, gerçekleri dile getirerek söylerler.

Halkların ve insanların birbirlerini anlamadıkları için dalaştıklarını düşünmek doğru değildir. Birbirlerini anladıkları için dalaşırlar. Olay da böyle çıktı. Anlaşıldım.

Köpekler yeterli değil artık; bakın insanlar nasıl da yalnızlık duyuyorlar; dostluğa gereksinimleri var, dayanacak daha büyük, daha güçlü bir şeye gereksinimleri var. Köpekler yeterli değil: bize filler gerek.

Tanrı iyi, dedi, dünya kötü. Hükümet, politikacılar, askerler, zenginler, dünyaya sahip olan kim varsa hepsi.... Fientas. Tanrı'nın onlarla hiçbir işi yok. Onlarla ilgilenen, onların patronu olan başka biri. Tanrı yalnız cennettedir. Dünya onun değil.

Kendi başına karar veremeyen, özgür olamaz. Oysa kendi kararlarını alıp uygulayabilen, 'birey' adındaki insanların mutlaka 'mahremiyet'i vardır. Onlar, koşarken soluklanmayı, yorgunken dinlenmeyi, kalabalıktan ayrılıp kendi yönlerine gidebilmeyi ve ıssızlıkta çoğalabilmeyi bilenlerdir. Yalnızlığın yaratıcı gücünü tanımayanlar, kendileriyle hiçbir zaman tanışamazlar.

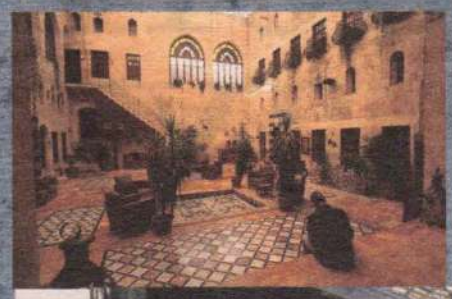
Ah ah, dünyada o kadar bol ilgisizlik var ki, aynı anda hem dağa hem deniz kıyısına gidilemeyen tatillerdeki gibi seçmek zorunda kalıyorsunuz. Dünyadaki ilgisizliklerin içinde en çok hangisi hoşunuza gidiyorsa onu seçmek zorundasınız, insanlar hep bu tip şeylerin arasında en iyi ve en pahalı ne varsa onu seçerler, milyonlara mal olan Naziler ve Vietnam gibi.

Madam Rosa'yı ilk gördüğümde üç yaşımda olmalıydım. Daha önce bellek diye bir şey olmaz, bilgisizlik içinde yaşar insan. Bilgisizliğim üç ya da dört yaşımda son buldu, bazen özlemini çektiğim oluyor.

Hazırlayan: Kaan Koç

Akşam Sefası

neydi, ne oldu? halep

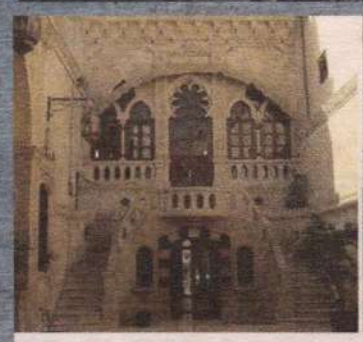

Dar Zamaria Hotel

Halep Çarşısı

Dar al-Ifta (Müftülük)

Halep Ulu Camii

Hazırlayan: Özge Doğan

Fotoğraflar: Carlo Ohanian, Halep'te bir restoran sahibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sen gittin, ayı kaldı.

Oyuncak bir ayı, bir balta, kavanozda bir gelinlik, bir burun spreyi, bir kelepçe, bir tost makinesi... Tüm bunların ortak özelliği ne derseniz, hepsi de bitmiş aşk hikayelerinin yadigârları. Tüm dünyadan bitmiş aşk hikayelerinin kahramanlarının bağışladığı eşyaların ve hikayelerinin sergilendiği Museum of Broken Relationships, 28 ülke ve 44 şehirden sonra 3 - 19 Şubat 2017 tarihleri arasında ikinci defa İstinyePark'a geliyor.

Hırvat sanatçılar Olinka Vištica ve Dražen Grubišic'in kendi ayrılıkları sonrasında kurdukları müze, dünyayı gezmek üzere sizin de aşktan geriye kalanlarınızı ve hikâyelerini bekliyor. Gelin, görün ve dünyanın duygusal tarihinde yerinizi alın.

İstinyePark'tan
Aşktan geriye Kalanlar
3-19 ŞUBAT 2017

Museum of Broken Relationships

/istinyepark /istinyepark /istinyepark

www.asktangeriyekalanlar.com

İstinyePark

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gökhan Dağıstanlı

su samuru

Dudaklarıma yerleşmiş bu ölüm, sırf senin yüzünden değil elbet. Ama en çok senin yüzünden. En taze yaramın sahibi de sensin. Kim bilir ne kadar daha kanar, ne zaman sağılır.

Soğuk ve haddinden fazla karanlık bir cuma akşamıydı. Geceler hala uzun, günlerse bir sevişme hazzı kadar kısaydı. Gökyüzü, bir keder ulağı misali iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Onca yağmura aldırmadan, elinde sayfaları henüz sararmamış bir muhasebe defteriyle gelip 10 dakika içinde işlediğin cinayeti hatırlıyorum! Son umudumun, ellerine bulaşan kanı kurumadan, soğukkanlılığının koluna girip uzaklaşmanı hatırlıyorum! Sonrası cesedim tam soğumadan kalkıp eve gidişim... Yaşıyormuş gibi yapıp bir koltuğa yığılışım...

Gözümün alabildiği her şeyin anlamsız gelmesiyle yüzleşiyordum. Bir mahşer yeri hesaplaşması kadar acımasızdım kendime. Oysa derin bir kış uykusunun son günlerindeydi çiçekler. Ama bir ölünün bundan umutlanmasını bekleyemezsin. İşte tam o sıra gözüme eski bir dergi takıldı. Kim bilir ne kadar zamandır orada duruyordu. Belli ki oracıkta, bir mayın gibi senelerdir sessiz sedasız üzerine basılmasını bekliyordu. Dermansız kolumu zorla uzatıp elime almamla patladı. Rastgele açtığım o sayfada, sırf bu an için bilenmiş bir satır bileklerimi parçaladı: Su samurları, akıntıya kapılıp kaybolmamak için el ele tutuşarak uyurlarmış. İşte o an, hiçbir yağmurun ayak uyduramayacağı bir gözyaşı sağanağı başladı. Söneceğine tutuşan saman kağıt, yüreğimi cayır cayır yaktı. Bir anının üstüne basıp geçen yıllar kadar gaddardı. Peki biz hangi akıntıya kapılıp birbirimizi kaybetmekten korkuyorduk sevgilim?

Annemin, çok terlediğim zamanlarda, sırtıma havlu koymak için peşimden koşturması gibi şefkatli bir ısrardı bizimki. El yordamıyla bulurdum ben senin ellerini, gecenin kör karanlığında. Bulduğumda huzurunda kaybolurdum. Kolum uyuşup da seni hissedemeyince uyanırdım. Kalbin duyardı. Güzel gözlerin, az sonra batmaya hazır bir akşam güneşi misali doğardı gözkapaklarının ardından. Daha sıkı sarılırdık, kan dolaşımım hızlanırdı. En büyük akıntılara beraber meydan okumak için, cayılmaz bir söz gibi yeniden kavuşurdu ellerimiz. ***Bir ibadet gibi yüzünü güldürürdü Tanrının, seninle uykularımız. Bunu, gecenin halinden anlardım. Pencereden sızan ay ışığı severdi bizi çünkü. Uyandırmadan yanaklarımızı okşardı.*** Düşünüyorum da ay sandığım şey belki de senin hayalindi. Yanımda mışıl mışıl uyurken bile, sayısız kez rüyama girişin, yakamı bırakmayan bir huzur gibiydi. Nefesime karışan nefesin, bana unuttuğum mısraları hatırlatırdı.

Bizim seninle mizacımıza uygun rakı masalarımız vardı. O anların hakikati için şimdi ne yazsam kendiliğinden şiir olur. Kadehlerimiz birbirine değip gözlerimiz dolduğunda, ne kadar aç varsa doyardı. Rengarenk çiçeklerimiz biterdi bahçelerimizde, bütün ayrık otları solardı. Adaletsiz gelir dağılımına kırılan yüreğin, bir keresinde hayatı boyunca kakao toplayıp hiç çikolata tatmamış Afrikalılara sızlamıştı. Gözlerimizi uzaklara yatırıp birer sigara yakmıştık. İçimize içimize ağlamıştık, damarlarımız cızlamıştı.

Ayrılıklar aşinası boynuma nice hasreti yağlı bir urgan gibi defalarca geçirmiştim ben seni tanıdığım zaman. Bütün kuşatmalara karşı silahsızlanıp ölümü göze alışım bir madalya gibi göğsümde duruyordu. Bütün ordularımı kendi ellerimle dağıtmıştım. Silahlarımı yılgın aşıklar mezarlığına bırakıp sırra kadem basmıştım. Beni anlamayanlar ordusu içinde tek anlayacak gibi durandın sen. Bütün teslimiyetim sadece bunaydı. Yoksa ben ilişkileri öldürmüş, toprağa vermiştim. İki kişilik huzura inancımı çoktan kaybetmiştim. Yıllarca öyle çok kirlenmiş, öyle çok kan kaybetmiştim ki beti benzi atmıştı kalbimin. Yani, seni gördüğüm gün kısaca arkamı dönüp gidebilirdim. Gözlerinin gözlerimi öpüşüne kayıtsız kalabilirdim. Ben, senin yeşil gözlerini, beni anlayacak gibi baktığın için sevdim. Öyle kenetlenmiştik ki bir anda, el ele yürümenin gücü herşeye yeter sandım.

O gece, neyi öğüttüğü belli olmayan bir değirmen gibi dönüp kalbimi un ufak ettin. Gündüzümüzü kuşlarla, gecelerimizi yıldızlarla yaşamamışızcasına umarsız bir vazgeçişti bu. Okuduğum bütün güzel şiirlerin bedeli gibi içimi yakarak gittin. Önüme serdiğin bu yalnızlık, belki de yaşamaya duyduğum şehvetin eseriydi. Oysa bir kuş gibi düşmekten korkmadan yaşamak istemiştim aşkını.

Bizim seninle mizacımıza uygun rakı masalarımız vardı. O anların hakikati için şimdi ne yazsam kendiliğinden şiir olur.

Şiir yüzü görmemiş bir şairin yalnızlığındaki gibi büyük bu hüznü, kalbim kadar duyan kalp olmamıştır. Dudaklarıma yerleşmiş bu ölüm, sırf senin yüzünden değil elbet. Ama en çok senin yüzünden. En taze yaramın sahibi de sensin. Kim bilir ne kadar daha kanar, ne zaman sağılır.

Şimdi koca bir beyaz bayrak gibi dalgalanmaktayım. Sırf bu yüzden, bana çekilen her silaha ellerimi kaldırışım. Bugün iyi niyetle gülümsemekten başka bir şey gelmiyor elimden. Hasretin ne kadar eserse essin, ben hep önüm açık gezeceğim. Artık beni üşütecek de ısıtacak da ancak benim. Ve biliyoruz hepimize bir gün mukadder ölüm. Belki de miyop etmeliyim artık yüreğimi ki kendimden uzağı göremesin; sağır etmeliyim ki senden haber alamasın. Ama bir duygudaşlık giydirmeliyim üstüne ki Amerika'nın kuzey okyanus kıyılarında yaşam mücadelesi veren bir su samurunun kalbini hissetsin. Belki bu, silahsız ve yenik ordularımın şerefini kurtarmaya yeter. Peki bütün yalnızlıkları toplasam, kaç yalnızlık bir sensizlik eder...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çiğdem Canım Yayan

Sabahattin Ali

Franz Kafka

Nilgün Marmara

Akşamsefası

Emre Barca

kitap kafası

sır

"Bir kişi nasıl olur da böyle kusursuz bir metin yazar?"
Bir Cortazar öyküsü okunduğunda akla gelen ilk ve son soru budur. İster sımsıkı örülmüş gibi gergin, isterse de pek bir dalgacı olsun, her Cortazar öyküsü bir yandan da yazmayı ve yazarlığı düşünmeye davettir. Hususen de yazarlığı düşünme olduğunu iddia edeceğim ki Julio Cortazar "par excellence" yazardır. Mütekamilen, mükemmelen bir yazar.

Okuduğumuz Cortazar öyküsünün ya da romanının bizzat sordurduğu sorulara eşlik eden bu hususi soru, sadece şaşkın bir hayranlık alameti sayılmaz. Kusursuzluk iddiası da tam olarak kusurları içinde bir kemal sergilemesi bakımından anlamlıdır. Bu bakımdan, Cortazar yazmanın sırrını ele geçirmiş de kusursuz yahut kusursuzmuş gibi yapan metinler üreten bir büyücü değildir. İsnat edilen büyülü olma hali insanın bir bakış geliştirme istidadından ve Cortazar'ın bu meyandaki istisnasından ibarettir.

Wittgenstein'ın vaktiyle dile getirdiği gibi, ***"Deha yetenek şeklinde cisimleşmiş kişilik" ise, Cortazar'da deha yazarlık hüviyetinde şekil bulmuştur denebilir.*** Nitekim mevzubahis olan "kusursuzluk" değil, dünyaya insanca, pek insanca bakma cehdidir. İşte bu yazarlıktır. Cortazar hiç yazmasaydı da bakışı vardı, demek değildir bu; elbette yazının büyüsü Cortazar'ın ve cümlemizin bakışını keskinleştirmiş, inceltmiş, derinleştirmiş, hatta var etmiştir. Ne var ki bazı istisnai kalemlerin yazma sahnesinin hemen gerisinde istisnai bir bakış vardır. Bu bakıştır ki onlarca öykünün tek bir imza altında toplanmasını mümkün ve anlamlı kılar.

Nasıl ki bir metnin başlangıcını bilmek namümkündür, metnin berisindeki bakışın esrarını çözmek de imkansızdır. Bu, bakışın verili olduğu anlamına gelmese de, bir armağan olduğu gerçeğini de değiştirmez. Cortazar'ın kendisine verilen armağanı yeniden armağan etme şeklidir yazı. Armağanı çoğaltma ve sonsuz kere dağıtma şeklidir. Bütün bu özellikler sadece Cortazar'a has değildir elbette; bu, yazmanın ta kendisidir. Cortazar'ı ayrıcalıklı kılan ise onun 'par excellence' yazar olmasıdır.

Oyun-cu bir yazardır Cortazar. Öykülerinde, Seksek'te ya da onun bir bölümünden üreyen 62 *Maket Seti*'nde hep oyun vardır. Mario Vargas Llosa'nın dönemselleştirmesiyle, ikinci döneminde nispeten azalsa da bu oyun-culuk, Cortazar imzasının önemli niteliklerinden biridir. Yine de onun sözüm ona bir akım yarattığı ya da bir akımın parçası olduğu fikrine pek itibar etmemek gerekir. Bu, metinlerinin değerini düşüreceği için değil, daha ziyade imzasının biricikliğini yadsıdığı, onunki ile başka imzaları bir potada erittiği ve dolayısıyla kötü okumalara kapı araladığı için.

Cortazar öyküsü bir yandan da yazmayı ve yazarlığı düşünmeye davettir.

Nihayet Cortazar, metnini sanki, sıradan bir yaşantıdaki, kolayca paçayı sıyırdığımız o çıkmazların başında durmuş yazıyor gibidir, onları yazıyormuş gibi. Aynı anda bir kahin, bir peygamber-yazar ve filozof bakışlı bir köpek gibi yazar, "bakarak" yazar. Cortazar'ı ayrı kılan, çıkmazın başındaki incelikli, delici "bakışıdır". Bu kuşatıcı, "yazar bakışın", bu hesaba katan, yaratan, alay eden, acıyan, ifşa eden bakışın (peygamber-yazarın) gücü ve görkemiyle, (filozof bakışlı köpeğin) tevazuu, Cortazar'ın verasetle ilgisi olmayan yazma asaletini, yazı terbiyesini ifade eder. Gerçek bir konuksever olan Cortazar metni, okuru "bakışının" içinde, çıkmazın yanı başında misafir eder; çıkmazın hemen kıyısında öyle ağırlanırsınız ki, öyküden çıkışınızda dünyaya tükürüldüğünüzü duyumsarsınız. Çünkü sizi karşılayan, çağının tüm inceliklerini taşıyan, hatta aşan bir yazıdır.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, Julio Cortazar'ın toplu öykülerinin ilk cildi *Ötekinin Rüyası*'nın Türkçede ilk kez derli toplu şekilde, üstelik İspanyolca aslından çevrilerek yayımlanması bir olaydır. Daha önce dağınık şekilde çeşitli seçkilerde ve İngilizceden çevrilerek yayımlanan öykülerin yanı sıra, daha önce yayımlanmamış öyküleri de bulacaksınız bu ilk ciltte. Bu haliyle, mükemmel bir Cortazar'a giriş kitabıyla karşı karşıyayız. Sadece Cortazar'ı tanımak için değil, yazıyı ve yazarı düşünmek için de mükemmel bir giriş.

Julio Cortazar, Ötekinin Rüyası, Can Yayınları, Aralık 2016

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zafer Algöz

klemens'in sünneti

Elke'ye dedik ki "Oğlan nasıl olsa sünnet olmak zorunda, izin verin Türk geleneklerine göre yapalım..." Mutlu oldu ve tamam dedi. Kadın bizim kutlamanın üç gün üç gece süreceğini nereden bilsin!

1985 yılında Alanya İncekum Otel'deyiz. Gece yarısını geçmiş, misafirlerin çoğu odalarına çoktan çekilmiş. Sahilde denize sıfır bir diskosu var. Mekan neredeyse kapanmak üzereyken personelle ayaküstü geyik yapıyoruz. Avusturya'dan Türkiye'ye 5 yaşındaki oğlu Klemens'le tatile gelen Elke "Yardım edin oğlum ölüyor" diye panik halinde yanımıza geldi. Onunla beraber koşturduk odaya tabii... Elke'nin babası çaresizce torununun yanında ama onun da elinden bir şey gelmiyor. Çocuğun çarşafında kan izleri var. Elke'nin anlattıklarından duruma vakıf oluyoruz; Klemens rahat işeyemiyor. Sünnetsiz olduğu için penis derisi yapışıyormuş hep. Bu defa tamamen kapanmış, idrar çıkarken çok zorlayınca kan olarak geliyor... Hemen gittik otelin doktorunu uyandırdık. Önce ağrı kesici yaptı, sonrasında penisin kapanan derisini neşterle biraz açtı, Klemens çişini yapabildi. Hem kendi, hem dedesi, hem de anası Elke rahata erdi... Doktor giderken Elke'ye tavsiyeyi de ihmal etmedi "Çocuğa acı çektirmeyin, sünnet olsun ömür boyu rahat eder." Ertesi gün Elke küçük sarı oğluyla yanımıza geldi. Önce teşekkür etti sonra da "Bana şu sünnet işini bir anlatın" dedi. Çok basit olduğunu, iki gün sonrasında Klemens'in yine atlayıp zıplayacağını, normal hayata döneceğini ve hayatının sonuna kadar böyle bir sorununun olmayacağına ikna ettik. Şimdi bu Avrupalılara elinde çantayla gelen fenni sünnetçi olayını anlatmak zor olur, en iyisi otele 20 km mesafede Alanya Devlet Hastanesi'nde yaptırırız diye düşündük. Konuyu otel müdürüne anlattık. İş kar topuydu, birdenbire çığ haline döndü... Otelin sahipleri kendi torunlarıymış gibi mutlu oldular ve "Sünnet işini bize bırakın, tüm organizasyon bize ait. Ne isterseniz hazırız" dediler. Elke'ye dedik ki "Oğlan nasıl olsa sünnet olmak zorunda, izin verin Türk geleneklerine göre yapalım..." Mutlu oldu ve tamam dedi. Kadın bizim kutlamanın üç gün üç gece süreceğini nereden bilsin! Alanya'ya gittik, çarşıdan Klemens'e sünnet kıyafeti aldık. Beyaz pantolon, beyaz pabuçlar, saten pelerin, önünde maşallah yazısı, kafasında tüylü prens şapkası, elinde asası... Bizim küçük sarı Klemens oldu mu sana Avusturya Prensi! Oğlan mutluluktan uçuyor. Alanya Devlet Hastanesi de ertesi güne ayarlandı. ***Asıl film otele gelince başladı. Deniz tarafındaki diskonun tam ortasında koca bir sünnet yatağı hazır vaziyette. Süslemeler ışıl ışıl.*** Akşam yemeğinde turistlere "Yarın sabah Klemens'in sünneti var. Alanya'ya konvoy halinde gideceğiz. Operasyondan sonra buraya gelip sünnet düğünü yapacağız" diye 3-4 dilden anlattık. Hepsinin suratları asıldı. Kendi aralarında homurdanmalar başladılar. Neyse ki sorunu anladık; Klemens'in anasını kandırıp çocuğu Müslüman yapacağımızı düşünmüşler... Haydaaa, tekrar otel doktoruna bu operasyonun gerekli olduğunu anlattırdık. "Nasıl olsa sünnet olacak, biz de bunu Türk usulü yapıyoruz kötü bir durum yok" dedik. Beraber eğleneceğiz bu kadar abartmayın bile dedik. Alkışlarla onay verdiler, rahatladık. Ertesi sabah yakın köylerden süslü sünnet atı, davul zurna ekibiyle ve bayraklarla donanmış 30 araçlık konvoyla otel önünde toplandık. Klemens'i atın üstünde prens gibi görünce turistlerin bile gözleri doldu inanın... Klemens'in sünneti önce Alanya'da sonra Ankara'da duyuldu. Gazetelere ve televizyona haber konusu oldu. Hele hele Alanya girişinde emniyet müdürlüğü konvoyumuzu eskortlarla karşılayınca iş daha da büyüdü... Klemens'in sünneti bitti. Onu ambulansa koyup aynı konvoyun neredeyse 4 katı bir izdihamla tekrar otele döndük... ***Almanya'dan, Avusturya'dan, İngiltere'den bile gazeteciler gelmiş otele... Rock yıldızı gibi Klemens'i alkışlarla sünnet yatağına yatırdık...*** 250 kişilik otelde hiç abartmıyorum yaklaşık 1000 kişi vardı. Her gelen Klemens'e bir şey veriyordu. İncekum Otel yönetimi ve personeli muhteşem bir organizasyon yapmamızı sağladılar sağ olsunlar. Elbisede yer kalmadığı için sünnet yatağı toplu iğnelerle tutturulmuş yüzlerce dolar, mark, Avusturya Şilini, Türk Lirası'yla kalın bir yorgan gibiydi. ***Takılan altınlar, hediyeler, saatler ve saatler... Hayatımda hiçbir sünnet töreninde bu kadar çok saat görmedim. Klemens şimdiden saat dükkanı açacak durumdaydı ve çok mutluydu.*** Yüzünde "Allah'ım bu bir rüya galiba" ifadesiyle hep gülüyordu... Dedesi, annesi ve tabii ki bizler de mutluyuz... Otel sahibi Muzaffer Bey, otel müdürü Mehmet Abi'miz kendi evlatlarının sünnetinde bile böyle koşturmamışlardır eminim. Dünyanın değişik ülkelerinden gelen, birbirini hiç tanımayan insanlar Klemens'in sünnet gecesini karnavala çevirdiler. Otelin önünde bir hareketlenme oldu birden. Geliyorlar, geldiler dediklerini duyuyoruz da kardeşim kim geliyor? Otelin 1 km uzağında Orman Bakanlığı kampında kalan TBMM Başkanı Necmettin Karaduman geliyor... Akşam haberlerinde Klemens'in sünnet haberini görüyor ve "Hanım biz de gidip tebrik edelim" diye kalkıp gece otele geliyorlar. Üstelik yalnız da değil, yanında 2 bakan, 4 milletvekiliyle sünnet alanına geldiler. Üstelik kimse eli boş da gelmemiş. Klemens'e altınlar, kalemler, saatler verildi tabii. Bol bol resim ve video çekildi. İki bavulla geldikleri Alanya'dan, inanın hiç abartmıyorum, 6 bavulla döndüler. (Antalya Havaalanı'na biz götürdük, iyi biliyorum.) Eylül'de bir hafta daha bedava tatil jestiyle ayrıldılar bizden. Hem de ne ayrılmak... Türk usulü sünnet töreni yaptık, onlar da Türk oldular. Zor ayrıldık birbirimizden. Klemens hiç gitmek istemedi. Kollarını anası Elke zor kopardı boynumuzdan... Dedesinin de elini öptük ve uğurladık. Nasıl olsa 2 ay sonra yine gelecekler diye teselli ettik birbirimizi... Klemens o zaman 5 yaşındaydı, şimdi 30'larında koca bir adam artık... Bizi kesinlikle unutmamıştır... Çünkü hayatımda 3 gün 3 gece süren başka bir sünnet eğlencesi ne gördüm ne de duydum! Hala Elke'nin Avusturya adresi var elimizde. Kim bilir belki bir gün yolumuz yine kesişir... Belki de Klemens 30 yaşından sonra tekrar bir sünnet ister... Belli mi olur?

Beyaz pantolon, beyaz pabuçlar, saten pelerin, elinde asası... Bizim küçük sarı Klemens oldu mu sana Avusturya Prensi!

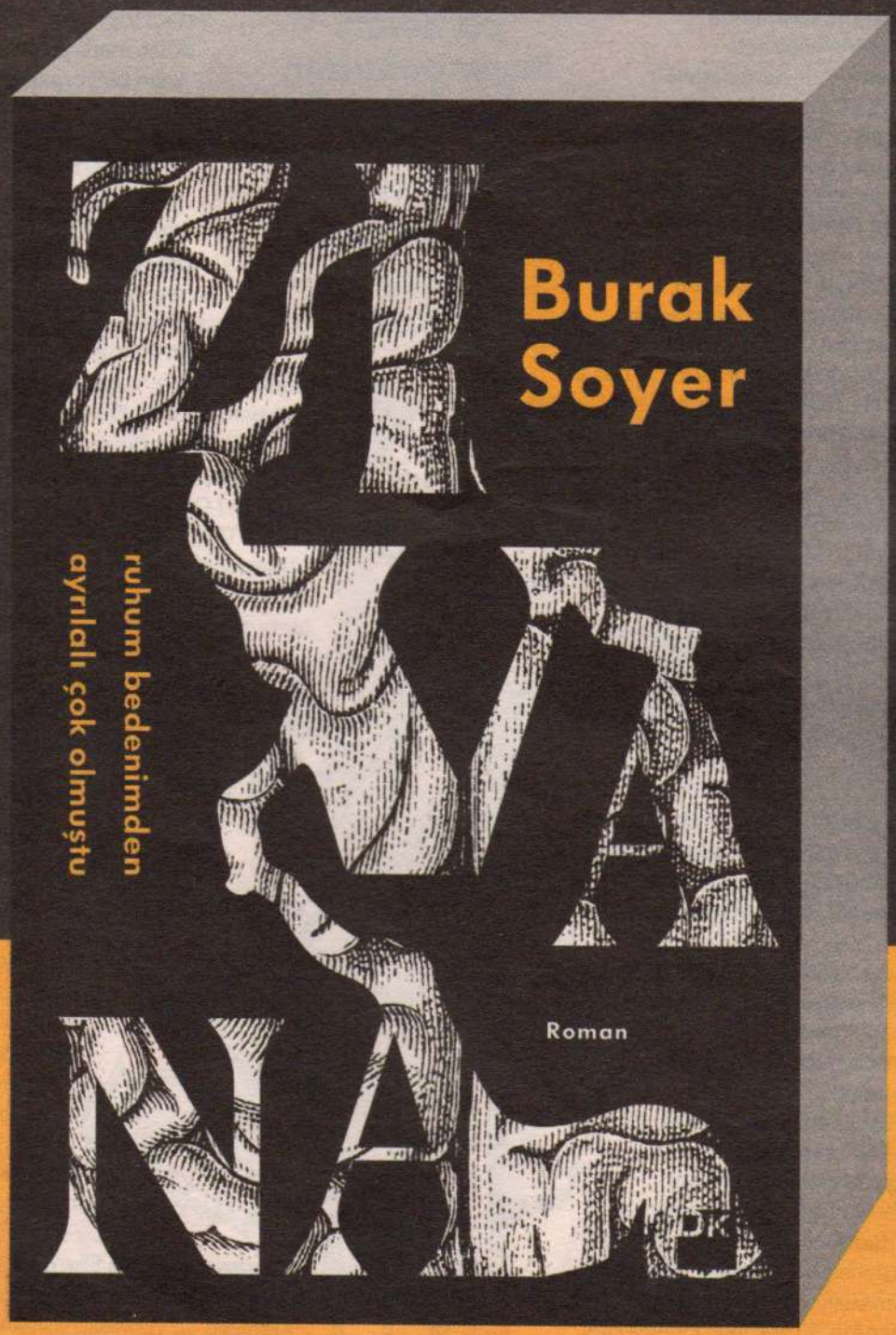
İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Herhangi bir şeye inanmıyordum. Buna kendim de dahil...

Kaybetmenin dayanılmaz hafifliği ve ağırlığı var bu kitapta...

Burak Soyer'den sarsıcı ve otobiyografik bir ilk roman...

DK DOĞAN KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cem Davran

palyaço'nun günlüğü (1)

Kalın bir kitap olacak kadar çoklar ve bir o kadar masumlar. Zamanı geldi sanki. Onları özgür bırakacağım, kendi kanatlarıyla uçsunlar. Sadece size emanet edebilirdim onları ve öyle yapıyorum...

Ne zaman verdim bu ismi hatırlamıyorum. Palyaço'nun Günlüğü. Tahminen kırk beş yıldır yazıyorum. Küçük küçük notlar. Bazen tek satır, bazen sayfalarca. Dağınık zaman dilimlerinden dağınık cümleler. Bir gün hepsine birden isim koymak telaşı kaplamış içimi. Hani çocuk doğduktan sonra hemen ismini koymalı ya. Yaşasın, soluk alsın, evrende yeri olsun diye. Gelenektir ve doğrudur. Sanki bu insiyakla bütün karalamaları isimlendirmişim anlayacağınız. Anne evi, sandık, eski torba, eski dolap ve nihayet çekmecemin kuytuları. Toparladım çoğunu. Aylar önce paylaşmaya karar verdim, vazgeçtim. Korktum, çekindim atmosferin kirinden. Kelebeklerim oksijensiz kalır da bir gün bile yaşayamaz diye ürktüm. Kalın bir kitap olacak kadar çoklar ve bir o kadar masumlar. Zamanı geldi sanki. Onları özgür bırakacağım, kendi kanatlarıyla uçsunlar. Sadece size emanet edebilirdim onları ve öyle yapıyorum. ***Tarihlerini özellikle eklemiyorum. Zamansızlığın keyfini çıkaralım, takvimleri durduralım diye.*** Uçurtmaları hazırlayalım ve bakkalın köşesinde buluşalım. Cümlelerin arasında bir palyaço göreceksiniz, işte o benim. Birbirimizi gözyaşımızdan tanıyalım ve kahkaha atalım. Rüzgâr bizden yana, güneş de öyle. ***Akşam çökene kadar vaktimiz var, haydi birlikte uçalım.***

• • •

Annem pencereleri çarşaflarla kaplıyor. Karartma varmış. Karaoğlan açıklama yaptı adaya barış götüreceğiz diyor. Çok seviyoruz onu. Ben öbürlerini sevmiyorum. Şişko olan çok yalan söylüyor. Karaoğlan iyi insan, hep o kalsın.

• • •

Çok mu para kazanıyorsun o programdan? Hangisi baba? Şu acayip gözlükler takıyorsun ya! Evet baba, ne oldu ki? Bir şey yok, öyle sordum. Doktorlar bir süre daha kalmalı hastanede diyor ama durumun iyiye gidiyormuş. Çekimden çıkınca uğrayacağım yanına. Boşver, her yanım insan dolu ne yapacaksın gelip, git dinlen evinde. Dün gece odada senin dizinin tekrarını izledim, çok hoşuma gitti yine. Vasfi Bey görse gurur duyardı seninle. Sağ ol babacığım. Şu programı beğenmedin değil mi? Hangisini? Hani dedin ya acayip gözlükler takıyorsun diye. Beğenmedim oğlum. Çocukların var, haklısın sen de.

• • •

Ayrılıkları hiç sevmedim. Kim sever ki zaten? En büyük ayrılık babamın ölümüydü. Anladım o an ve usta bir ayrılık uzmanı oldum. Yine sevmiyorum ama denk gelirse doksana vuruyorum topu, gelişine hem de. ***Bir tek çocukluğumdan ayrılamıyorum, fark ettim bir süre önce.*** Ona kıyamıyorum belli ki. Mecbur kalırsam ne yaparım bilmiyorum. İnsan tüp kuyruğunda beklemeyi özler mi? Soğuk ve yaşlı bir vakıf evinde bronşit olmayı? Kullanılmış, yağlı rulmanlarla tornet yapmayı? Eski bir çini sobanın başında aşık olmayı? Tek bir botla dört mevsim koşmayı? Bu özlem ayrılığa engel, gördüm yaşadıkça.

Ayrılıkları hiç sevmedim. Kim sever ki zaten?

• • •

Kadıköy'de yürüyoruz sadece. Uzun sarı saçları var. Yanında olmayı seviyorum. ***Keşke biraz sakalım çıksaydı. Aynı yaştayız ama kendimi küçük çocuk gibi hissediyorum.*** Sanki benden hoşlanıyor. Öyle olmasa niye bu pasajda vitrinlere bakıyoruz ki? Oyundan sonra giderdi yoksa, niye benimle dolanıyor? Sözlüsü geldi. Amma uzun boylu lan herif!!!

• • •

Bayrak töreninde madalyalarımızı aldık. Kros koşmak çok zormuş, bitiremeyecektim az kalsın. Önümde yüzlerce kişi vardı, hepsi beni geçti ama bana da birincilik madalyası verdiler. Bütün okul alkışlıyor uzun mesafe koşucularını. Bilmiyorlar tabii; 64 doğumlulardan iki kişi katılmışız, neyse ki onu geçmişim. ***Kendi kategorimde birinci oldum, zaten iki kişiydik.***

İnsan tüp kuyruğunda beklemeyi özler mi? Soğuk ve yaşlı bir vakıf evinde bronşit olmayı?

• • •

Anlamıyorum, anlayamıyorum. Biz olmaktan bahsedenler ne çok istemiyor biz olmayı. Belki de nasıl biz olunacağını bilmiyorlar. İzansız bir dönem bu. Kimsenin niyeti yok sanki iyiliğe, kardeşliğe. Hatasız gibi görünmek telaşı, sarmaşık misali dolanmış çoğunluğun bünyesine. Gördüğünü zanneden görmüyor, bildiğini söyleyen bilmiyor. Geri vitese takılı gidiyoruz. Demlenme yaşlarıma denk gelmek zorunda mıydı bu pis kokulu yıllar? Sergüzeşt mevsimler yaşıyoruz. Korku doluyuz, endişeliyiz. Çocuklara berbat bir miras bırakmak üzereyiz. Sahiden mecbur muyuz bu karanlığa?

• • •

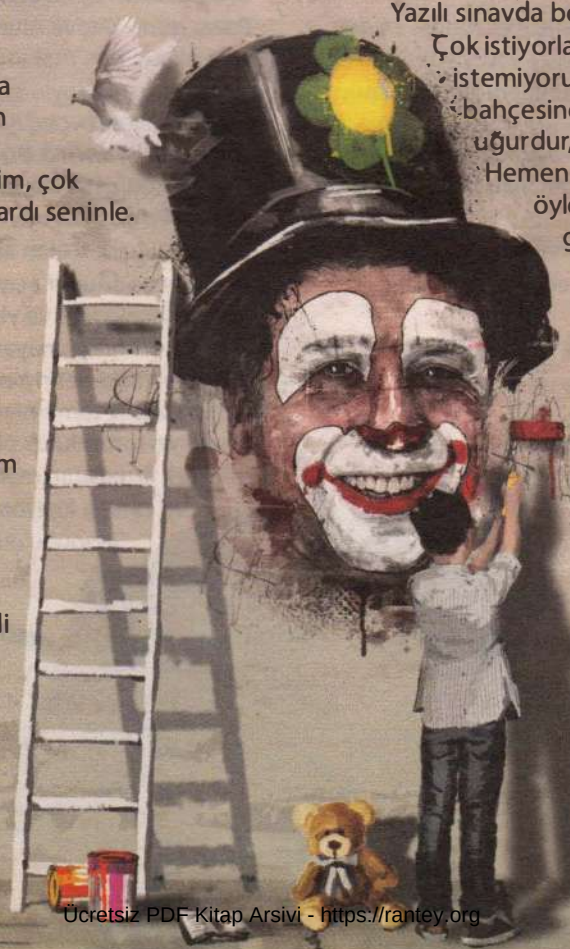
Yazılı sınavda boş kağıt verdim, annemlere söylemedim. Çok istiyorlar bahriye subayı olmamı, ben istemiyorum. Heybeliada tıklım tıklım. Çay bahçesinde küçük bir altın buldum. Annem uğurdur, sınavı kazanacaksın herhalde dedi. Hemen çıkmadım, biraz bekledim. İki üç kişi çıktı öyle verdim kağıdı katlayarak. Deniz Lisesi güzel yer ama bana göre değil. Büyüyünce söylerim. Zaten zaman geçmiş olur. Beyaz kıyafet sevmiyordum derim. İnanmazlar.

• • •

Un fabrikasının sahibinin oğlu arakladı kızı. Spor araba yanaştı okulun kapısına, vınnnn. Bu bana ders olsun. Yok yok olmasın, ne dersi ya! Yine olsun yine araklasın, ben de şiir çok nasıl olsa.

• • •

İşte böyle şimdilik. Ufak tefek notlar dedim ya zaman sağanağından. Palyaço'nun Günlüğü diye saklamışım yüzlercesini, kabul buyurunuz. Siz de yaşadıklarınızı not alın. Öyle günler geçiyor ki mutlaka ihtiyacınız olacak o masumiyete. Unutmayın; Palyaçolar hüzün saklar, kahkaha size kalsın diye.

İllüstrasyon: Ali Doğan Arslan

Akşam Sefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Metin Uca

seppuku'nun onuru

Bizim sadece savaş filmlerinde gördüğümüz, uzaktan hayranlıkla çalışkanlıklarını, geleneklere bağlılığını, saygılı yaşam kültürünü övdüğümüz o uzak üllkenin insanlarının onur Seppuku'su...

Hep ölümleri konuştuğumuz, ölümü baş tacı edip tüm hayatı ölümler üzerinden kurguladığımız, ölümleri bile ayırıp çok çabuk unuttuğumuz, genç ölümlerin acısının hepimizi yaşamayı yüceltmekten uzak tuttuğu günlerde unutulmaması gereken bir ölüm üzerine hüzünlü bir deneme...

O'nun için bizimki gibi uzak bir kültürün hiç anlayamayacağı özveri ve cesaret gösterisi değil, bir sorumluluk sınırıydı.

O'nun için ceza değil, hayatın anlamı, yaşamın değeri, feda kültürünün şerefli bir sonucuydu.

Kendini feda etmek...

Büyük bir yanlışı düzeltmek için korkmadan, başı dik, onurla sonsuzluğa yürümek, her şeyi, en önemlisi de tüm hayati değerleri kendi eliyle sona erdirme cesaretini taşımak...

Nasıl acırdı soğuk ince uçlu metal, karın bölgesinden sivri ucuyla ilk deriye batıp içeri doğru girdiğinde... Ne kadar zaman fark edilirdi, kılıç tüm karın bölgesini yararken ne kadar kendinde olunabilirdi ki... Hangi güç hayata tutunmak istemeden kendi içine doğru itebilirdi ki o kılıcı...

Bizim sadece savaş filmlerinde gördüğümüz, uzaktan hayranlıkla çalışkanlıklarını, geleneklere bağlılığını, saygılı yaşam kültürünü övdüğümüz o uzak üllkenin insanlarının onur Seppuku'su...

Hiç bağırmadan, ses çıkarmadan bir yaşam boyu olabileceğini düşündüğün ölümü kendi elinle korkmadan gerçekleştirebilme gücü.

Bunları hiç düşünmüyordu 100 metrenin üstünde yükseklikte aşağıdan homurtularla çekilen dev halatların ağır ağır yükselişini izlerken...

Titizdi. Dünyanın sayılı uzmanlarından biri olarak nice asma köprünün yapımında görev almıştı.

Yükseklerden İzmit Körfezi'ne bakarken, dikkatle 8'er tonluk 14 dev kablodan oluşan catwalk denilen dev halat yavaş yavaş yükselirken, gururla bütün aşamalarını yaşadığı dev ayaklar üzerinde köprünün şekilleneceği günlerin de hayalini kuruyordu.

Hersek Burnu'nun ucundaki dev vinçlerle kablo ağır ağır yükseliyor, her dev eklemin kenarındaki somunlar sıkılırken aynı titizlikle işçilerin başında duruyordu.

Saatler süren, milimetrik yürüyen teknik çalışmanın sonunda işte işçilerin, mühendislerin üzerinde yürüyeceği bağlantı yolu nihayet tamamlanmıştı.

Türklerin kendi aralarındaki şakalaşmalarını ve mutlulukla gülüşlerini de yine kendine özgü sakinliğiyle izlemişti.

İki gün sonra...

Yine inanılmaz titizliğiyle her günkü kontrollerini yaparken gözlerine inanamadı.

Bağlantı noktasını oluşturan dev sarı büyük parçanın üzerinde, sıkılan dev somunların hemen arkasında eklem noktasında kılcal bir yarık vardı gözle görülen... Önce boya zannetti. Tırnak arasının gireceği kadar çatlak, aklını başından aldı.

On binlerce tonu tutacak dev halatın bağlantı noktasında gövdenin üzerinde açılma vardı. Korkuyla yaklaştı. Meslek hayatında ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyordu. Kulağını dayadı. Kalbinin çarpıntısı mı, metalin sessiz çığlığı mı anlayamadı. En kritik nokta geleceğin felaket anıydı.

On binlerce tonluk sol catwalk'u, eklem noktası taşıyamıyordu.

Ertesi gün gittiğinde durum daha vahimdi. Metal üzerindeki yarık genişliyordu. Gerilen malzeme, eklem yerinden bir santime ulaşacak biçimde kırılmıştı.

Gece korkulu düşlerle defalarce uyandı.

Alttan geçen donanma gemileri ve dolum tesisine LPG getiren tankerlerin üzerine taşıyıcı catwalk'un defalarca düşüşünü görerek uyandı.

Köprünün ilk çivisinin çakıldığı günden, dev taşıyıcı ayakların yükselişine kadar her an gözünün önünden geçti.

Kılavuz kabloların çekilişi, geçici yürüyüş yollarının montajı...

2 ay sonra köprü üzerinde yürünür hale gelecekti, dev kalıplar yerleşecekti ama o sarı dev eklem üzerinde giderek büyüyen çatlak aklını başından alıyordu.

Ertesi gün mühendisleri toplayıp, yoğun bir fırtına beklentisi olduğunu ve o gün çalışmayı iptal ettiğini söyledi.

Köprüyü, catwalk'u boşaltmıştı. Gözlerini ayırmıyordu Japon baş mühendis Kishi Ryoichi...

Ve uzaklardan bakarken bir felaket filmi gibi tonlarca ağırlıkta çelik halatın hiç unutamayacağı ıslık sesi gibi o garip çığlıkla saniyeler içinde düşüşünü ve körfezin sularının metrelerce yükseldiği devasa tokat gibi yükselişini büyük bir acıyla izledi.

Sol kolu kırılmış gibi acıdı.

Saniyeler boyunca anlamsız biçimde bakarken, kopan ve suyun içine düşen ucun garip sallantısı gözünün önünden hiç gitmedi. İki gündür farkında olduğu açılma, sonunda eklem yerinde kağıt gibi yırtılmaya neden olmuş büyük bir teknik sorun, aylar boyunca sürecek bir geri dönüşüm ve gecikmeyi beraberinde getirmişti.

Notta "halatın kopmasından ben sorumluyum, bunu kabullenemiyorum" yazıyordu.

Kırılmanın olduğu cumartesi günü kimse Ryoichi'ye ulaşamadı. Telefonu kapalıydı. Ortadan kaybolmuştu.

Pazar günü Yalova Altınova ilçesi mezarlık girişinde oyun oynayan çocuklar elinde maket bıçağıyla bilek ve boğazı kesik, bir Japon için yapılı ve uzun boylu sayılabilecek bir ceset buldular.

Mavi maket bıçağıyla önce bileklerini kesmeye çalışan mühendis, sonra boğazını keserek intihar etmişti. Notta "halatın kopmasından ben sorumluyum, bunu kabullenemiyorum" yazıyordu.

Sonra acı haberi alan ailesi geldi.

Sessizce onurlu bir acıyla yırtılan eklem yerini, intihar ettiği mezarlık girişini incelediler ve yine sessiz gözyaşlarıyla geri döndüler.

Efendisini koruyamayan onurlu samurayların, savaşta yenilip sağ kalan askerlerin kendini cezalandırma yolu, feda için, havacılık eğitimini bile tamamlamadan kalkan kamikaze pilotlarının cesaret, özveri ve sorumluluk ölümleriyle yetişen çok çok başarılı bir mühendis, bir Türk firmasının malzeme kalitesizliğinin cezasını üstleniyor ve canına kıyıyordu.

Seppuku'nun onuru günümüzde, eski bir romantizm değil, tokat gibi bir gerçek olarak yüzümüze vuruyordu.

Ama her gün ölümün sıradanlaştığı, sayısallaştırıldığı güzel yurdumda bu da çabuk unutuldu.

Ben ise önünde duranların bile ne olduğunu bilmediği Yalova'daki o anıtın önünden ya da tartışmalı Osmangazi Köprüsü'nden geçerken bunu hiç unutmayın istedim.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dilan Bozyel

ahlar ve vahlar

Geçtiğimiz aralık ayında sisli Venedik sokaklarında akşam saatlerinde yürürken not defterimdeki "Ponte dei Sospiri'yi görmeyi unutma" notunu hatırlayıp, sol cebimdeki haritamı açtığımda; not aldığım köprünün tam karşımda durduğunu fark ettim. Türkçe karşılığı "Ahlar Köprüsü" olan, 1602 yılında Antonio Contin tarafından inşa edilen köprünün hikayesi edebi anlamıyla fazlaca güçlü gelmişti bana. Eski zamanlarda, esirleri Venedik Cenova Saraylarındaki sorgu odasına götürmek için kullanılan, Palazzo dele Prigioni ve Palazzi Ducale'yi birbirine bağlayan **bu köprüdeki taştan ızgaralar arasından görünen Venedik manzarası; esirlerin neredeyse çoğunun hayatlarında gördüğü son manzaraymış.** Öldürülmeye giden esirlerin gözlerinin gördüğü bu son manzara karşısında "ah" çekmesiyle köprünün adı "Ahlar Köprüsü" olmuş.

Ahlar Köprüsü'nün fotoğrafını çekerken, derin düşünceler içinde kaybolmamak elde değil. Taştan bir ızgara arasındaki manzara ise aslında gayet sembolik. Çünkü neredeyse hepimiz hayatı bir taştan ızgara arasında izliyoruz. Saç tellerimiz sayısında da ahlar ve vahlar biriktiriyoruz.
Bu denli güçlü fakat soğuk bir yapının, böylesine derin bir anlamı bilinçaltımda "baba" figürünü uyandırdı. Küçük bir gülümseme beliren yüzüm, sanki yanımda Freud belirmişçesine mırıldanan düşüncelerim taştan ızgaranın içine kanatlanıverdi.
Dünyada "baba travması" yaşayan onlarca kişi tanıyorum. Bizler baba figürünü yüceltip, durmaksızın güçlü anlamlar yükleyerek büyük beklentiler içine giriyoruz. En az annelerimiz kadar kutsal babalarımızla durmaksızın bir sorgu odasında yaşıyoruz sanki. Bu cebelleşmenin altında yatan yüce sevgi, bazen hiç dile gelmeden "ahlar ve vahlara" dönüşüyor. Saçma sapan gurur nedenleri yaratıyoruz, içimizden gelen sevgi dolu sözcükleri "soğuk" harflerle üfleyerek babalarımızın kulaklarını donduruyoruz. Çoğu kendi babasını, hatta kardeşini, sevdiği dostlarını kaybetmiş babalarımıza acımasızca hatalar biçebiliyoruz. Annelerimize duyduğumuz minnet ve hoşgörümüzü babalarımızdan nedensizce sürekli sakınıyoruz. Annelerimizin dizinde şımarıklık yapabilirken, babalarımızın yanında gözyaşlarımızı içimize akıtıyoruz güçlü görünmek uğruna.
Bu fotoğrafı çekerken beliren düşüncelerimle anladığım şey şuydu belki de; baba kavramı yüzyıllarca dayanabilen sağlam bir köprüye denk geliyor bilinçaltımızda. Hayatımızın en mühim köprüsüne hep güçlü görünmek güdüsüyle ağırlaşan ruhumuz, ahlar ve vahlarımızla daha da yük haline gelip, naif bir sevgi dolu iletişimi hayatımızdan eksik etmemize yol açıyor. Oysa, hepimiz bunu itiraf edebilecek kadar masumuz aslında, babalar çocuklarını, çocuklar ise babalarını sonsuz bir ölçüde sever. Bu sevgi öyle katlanır, öyle yüceleşir ki bir fotoğraf makinesinin vizöründen gördüğümüz dünyanın en anlamlı ve en sağlam köprüsüne bakarken, biz çocukların aklına, elbette önce babaları gelir.

Akşamsefası

Aslı Alpar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YENİ 500S. KÖTÜ ÇOCUKLAR İÇİN TASARLANDI.

SPORTİF ÖN ARKA TAMPONLAR • SPOR TİP İÇ DÖŞEME • SPOR TİP DİREKSİYON
• 7'' UCONNECT EKRAN • ÖZEL TASARIM 16'' JANTLAR
• 105 HP TURBO MOTOR • ÖZEL MAT BOYA

500S

Koç

FIAT

www.fiat.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.2 69 HP motor için yakıt tüketimi 4,8 lt/100 km, karma CO_2 emisyon değeri 111 g/km'dir.

Başar Başaran

fragmanlar 2

Azalmanın, yok olmanın tersi var olmaksa bana öyle geliyor ki "varolma" çabasını da artık geçen yüzyılın derdi olarak düşünebiliriz. Bugünkü insanın meselesi var olmak değil, görünür olmaktır.

Hayatın devamı kendisine tabi kılınmış bir organ olan kalp, hemen bütün dillerde aşkın ve cesaretin kaynağı olarak tarif edilir. Ölüm ile hayat arasında uçuşup duran bu ince perdenin insanlığın ortak zihninde böyle bir telmihi haiz olması boşuna değildir. Çünkü varlığın ölümsüz hafızası, unutmamamız gereken bir gerçeği bize bilgece yalınlığıyla fısıldamaktadır; hayat aşka ve cesarete bağlıdır.

Devrim, aşkı ve cesareti içinde taşımasıyla hayatın bir eşidir. **Kuşkusuz burada ne aşkın bir şeklinden, ne de devrimci cesaretin tek tarifinden söz etmekteyiz.** Bu, insanın her türlü sevme ve hayatı değiştirme kapasitesine yönelik bir vurgudur. Zira kadük kalmış varoluşumuzun adını ancak böyle koyabiliriz. İçinde yaşadığımız zamanı rehin alan medeniyet, sözünü ettiğimiz kapasitelerin de kaynağı olan insan maneviyatının düşmanıdır. Çünkü bireyin önce ve sadece kendi menfaatini aramasını vaaz eden "iktisadi rasyonellik"le bağdaşmayan her duygusal tavır sistemin genişlemesine engel olmaktadır. Düzen bu sebeple insandan her alanda "dünyevileşme"sini talep eder. Dünyevileşmek insanın en önemli işini yaşamak saymaktır. At kıçında sinek gibi yalnızca orada olmaya fit oluşumuzu kastediyorum.

Tam da öyleyiz. Aşksız ve korkak yaşantılarımızın kıyısında durmuş, zamanın eriyip gidişine bakarken, aslında yok olduğumuzun farkında bile değiliz. Oysa varoluşumuza dair hakikatlerin pek çoğu, bizim için işte bu kadar açık ve yakındır. **Cesur ve âşık değilsek ölmüşüz demektir.** Üstelik öz acılarımızla aramıza giren gündelik, bize kendi yasımızı tutmak şansını dahi vermez. Ne kendimize ne de başkalarına ağlayacak halimiz kalmıştır. Unutarak azalırız.

Azalmanın, yok olmanın tersi var olmaksa bana öyle geliyor ki "varolma" çabasını da artık geçen yüzyılın derdi olarak düşünebiliriz. Bugünkü insanın meselesi var olmak değil, görünür olmaktır. Zira varoluşun yolu tamamen kaybolmuş görülüyor. Yüksel ki, yerin o yer değildir dünyaya gelmek hüner değildir diyen Namık Kemal bugün bilmediğimiz bir lisanı konuşuyor. Antik diller gibi yok olmuş bir meramın bitmiş yasından söz ediyorum. Cenaze evi dağılmış, helvanın kavrulduğu tencere dahi yıkanmış. Bizde kaldıysa bir üzüntüsü o da eli kulağında geçmektedir.

Görünür olmak her an vitrinde kalabilmek mücadelesidir. Dilimiz dışarıda, kıçımız açıkta ülkümüz bu görünüyor. Mahiyeti olmayan derinliksiz bir katalog mankenliğiyle harcanan bir yaşama kaldık. Reflektör yeleği kabilinden fikirler, üretimler, zenginlik ve güç. Kimsenin hakikatle bağ kurmak için bedel ödemeye, şahitsiz kalmaya razı olacak hali yok. Kimsede kendini helak edecek göz yok. **Ne kütüphanede ne laboratuvarda ne de uçsuz bir dağın başında harcanacak ömür var bizde.** Çarşının en ortasında durmak makbul. Panayırın ortasında bir iç sıkıntısıdır artık hayat.

Adı sanı duyulmadan ölüp giden büyük sanatçılar devri geçen asırda kaldı. Bu yüzyılda bilmediğimiz bir Kafka yaşamıyor emin olabilirsiniz. Acından ölen bir Tanpınar yok. Yaşayanlardan hiçbiri de Kafka değil. Sönmekte olan bir sobanın başında titreyerek cinnet tınıları bestelenmiyor. Sanatçı olanın sesini duyuramadığı bir yüzyıldan sesini duyuranların sanatçı olmadığı bir dünyaya geldik. Tanrı kuluyla sohbetini kesmesin de ne yapsın. Bir mucize dayanılmaz bir sıkıcılığa dönmüş vaziyette. Düş kırıklığı diyoruz.

Görünür olmak sürgit kabul etmekle kaim. Zira sistem kendisini her an onaylatmadıkça seni arasına almaz. **Yaşamak genişleyen bir piyasaya yer açmakla mümkün. Yana kayma çağındayız. Biraz daha, biraz daha...** Direnç gösteren ne aşkınlık varsa hepsinden vazgeçerek. Kadınsan erkek gibi, erkeksen kadın gibi, çocuksan büyük gibi, büyüksen çocuk gibi, aptalsan zeki gibi, zekiysen aptal gibi, solcuysan sağcı gibi, sağcıysan solcu gibi, dinsizsen dindar gibi, dindarsan dinsiz gibi davranarak her malın alıcısı her ürünün hedef müşterisi olarak, ve hep kabul ederek yaşayacaksın. Transseksüel bir çağdır diyorlar katılıyorum. Hayır demeden yaşamaya azalmak diyoruz. Zira razı olmak eksilmektir.

Hayır demeden yaşamaya azalmak diyoruz. Zira razı olmak eksilmektir.

Çağ ikna çağıdır. İkna oldukça görünür olunur görünür kaldıkça var oldum sanılır. Balmumundan androidlere benzemek böylece mümkündür. **İnsan bildiği ne varsa unutmalı ve yeni koşullara uygun bir ruhsallığa geçmelidir.** Bu Marx'ın "Katı olan her şey buharlaşıyor, kutsal olan her şey dünyevileşiyor" diye tarif ettiği zamandır. Aşklar, sevgiler, cinsellik, arkadaşlıklar, dinler, ideolojiler, meslekler, sanat, hülasa insanın dünya ile kurduğu bütün ilişkiler dünyevileşmektedir. Düzenin bu keskin buyruğunu yerine getiremeyen her insan yalnızlaşmaya, şahitsiz kalmaya, yapılarsa değişmeye, olmuyorsa yıkılmaya mahkûmdur. Büyük taarruz kabul ediyorum.

Bundan böyle hiç kimse piyasanın ötesinde kabullere göre eylemini belirleyemez. Dolayısıyla içerisinde idealizm barındıran her varoluş, kendisini faydaya yönelmenin kestirmeciliğiyle takas etmek zorundadır. **Düzen, aşkın olan ne varsa tahrip eder.** Her şey kendisine içkin olmalıdır. İkna karabasan gibi üzerimize çökmüştür. Başımızı sallar, bir günü daha akşama atarız.

Okuduğumuzu anladık mı ey okur? Yazdığını anladın mı diye sorsana...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

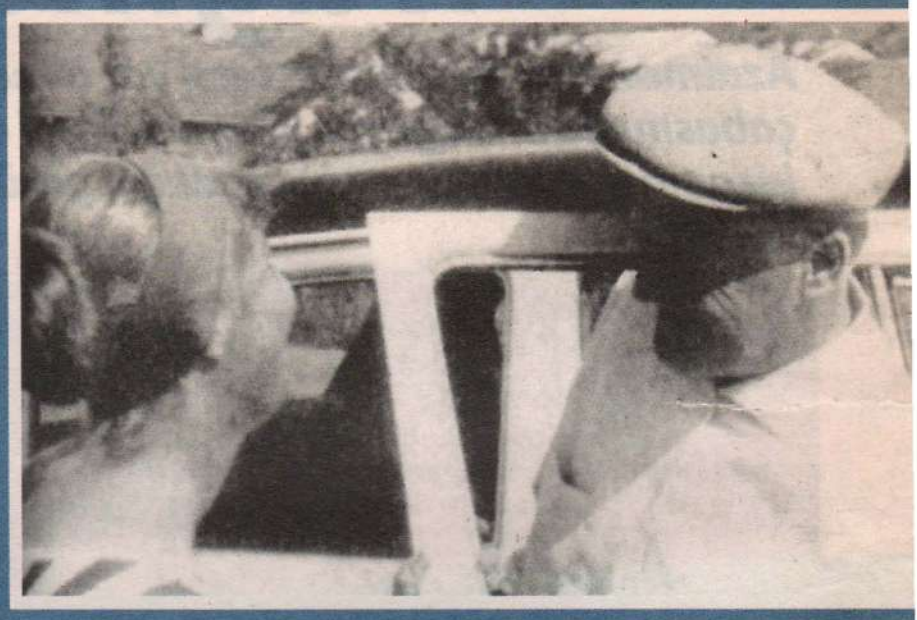
“bu şehir güzelse senin yüzünden, bu

“Sana âşık olduğumu nasıl hissettim? İlk kıvılcımlar nasıl belirdi? Söyleyebilmem mümkün değil. Bana öyle geliyor ki her şey özlemle başladı. Evet, bu doğru, önce seni özlemekle başladı her şey. Yüreğim hasretinden parçalanıyor, ama bunu bir türlü itiraf edemiyordum. O zaman yazdığım hayatımın ilk ve son dizelerinden hiç bahsetmedim sana:

Günler ve geceler sabırsızlığa koşuyor,
Seni bekliyorum,
Geçen zamanla soluyorum...”

Vera

“... Canım, bir tanem, seni sevmeden önce dünyayı sevmesini bile bilmiyormuşum. Bu şehir güzelse senin yüzünden, bu elma tatlıysa senin yüzünden, bu insan akıllıysa senin yüzünden, bu kadar iyi yürekliyse senin yüzünden... İşte böyle Efendim.”

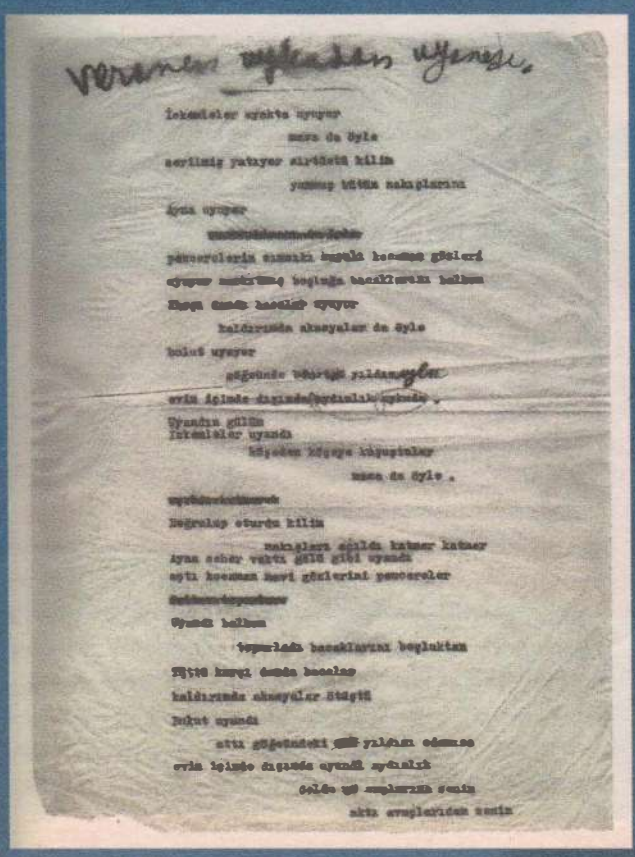
Nâz

“Balayı. Kioslovodsk.
...
Sabah balkonun altından gelen boru sesiyle uyandık. Borazancı tüm gücüyle çalıyor, birtakım çocuk sesleri de canlı bir şeyler söyleyerek tempo tutuyordu. Bu gürültü karşısında şaşıp kalmıştın. Çocuklar bağırdıkça bağırıyor, borazancı üfledikçe üflüyordu. Kendini daha fazla tutamayıp balkona çıktın. Gördüğün manzara şaşırtıcıydı. Bir pioner birliği başlarında öğretmenleriyle gelmişler ve coşkuyla seni selamlıyorlardı. Meğerse yerel gazetede Nâzım Hikmet'in şehre geldiği ve otelde kaldığı haberi çoktan çıkmıştı. Öğrenciler seni okullarına davet etmek için gelmişlerdi. Birkaç dakika sonra hepsi odana doluştular ve sen sonunda gitmeyi kabul ettin. Çocukları reddetmeyi asla beceremezdin.
...
Talepler birbiri ardına ekleniyor, kabul etmezsen son derece alınıyorlardı. Bu kutsal ziyaretlere daha fazla dayanamadık ve şehrin uzak mahallerinden birinde yaşayan iki yaşlı karı kocanın evinde bir oda tuttuk. Orada, sessiz sakin birkaç hafta geçirdik. Cennetteydik. Mükemmel şiirlerini 'Vera'nın Uykudan Uyanışı' ve başkalarını orada yazmıştın.”

Vera

“Sana tüm şiirlerimi banda kaydedeceğim. Yaşamımın tüm sesi seninle kalsın. Canın sıkıldığında Nâzımcığını dinlersin. Önceleri zor gelse de sonra alışırsın. Hatta sesimi dinlerken benim hiç bilmediğim konular, hiç tanımadığım insanlar hakkında bile düşünebilirsin. Başka erkekler bile gelebilir aklına... Sonra aniden beni anımsarsın. İşte tek istediğim bu. Başka bir şey değil. O zaman benim sesim sana 'Teşekkür ederim Verusya,' der. 'Canım benim, gülüm, bir tanem, sevgilim...' Sonra Türkiye'ye de ver bu sesi. Bizim barışmamız ölümümden sonra olacak. Ülkeme dönmek için ölmek zorundayım. Seni bir kerecik olsun, tek bir kerecik olsun oraya götürememiş olmam çok yazık. İstanbul'umu gösterirdim sana...”

Nâzım

“Sabahı severdik. Her zaman mutlu kalkardık. Sabahları oynadığımız bir oyunumuz vardı. Zevkle oynar, kurallarını bozmazdık. Sen tepsiyle gelinceye kadar ben 'uyumak' zorundaydım. Canım, canım Nâzım, sevgilim, şekerim; küçük, sevimli mucizeler yaratmayı öyle güzel beceririn ki! Kum döşenmiş tavada, bakır cezvede koca bir fincan Türk kahvesi yapardın bana. Kendi yönteminle biraz şeker, biraz tuz katardın. Şiirlerini yazdığın ciddiyetle pişirirdin kahveyi.”

Vera

Kaynaklar: - Vera Tulyakova Hikmet / Bahtiyar Ol Nâzım
- Arif Keskiner, M. Melih Güneş / Nâzım'ın Evinde Vera'nın Sofrasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elma tatlıysa senin yüzünden..."

Nazım

"Koşarak seninle buluşmaya geldiğimi anımsadım. Rüzgâr gibi uçuyordum neredeyse. Bana kapıyı açmak için arabadan inmiştin. Neşeli, sinema oyuncusu kadar hoş bir halin vardı. Ansızın şoka girdin, yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Tanımlaması zor bir dehşetle ayaklarıma bakıyordun. Bakışların ayakkabılarıma takılmıştı. "Fakirlik ayıp değil ama aşağılatır seni," diyen atalarımız yanılmamış. Utançtan delicesine gülmeye başladığımı anımsıyorum."

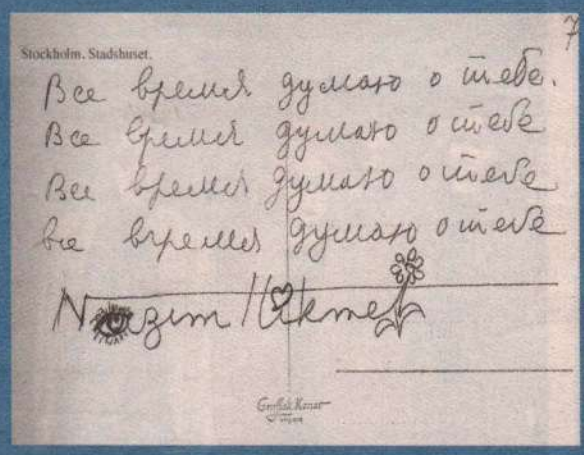
Vera

"Öldükten yarım saat sonra uyanmak isterdim. Uyanmak ve bana bu çileleri çektiren yüreğimi görmek, bir de senin ağladığını işitmek isterdim..."

Nazım

"Stockholm'den tıpkı senin soluğun gibi taze yeni bir kart daha geldi.

"Sürekli seni düşünüyorum.
Sürekli seni düşünüyorum!
Sürekli seni düşünüyorum!!
Sürekli seni düşünüyorum!!!!!!"

Adında "a" harfi yerine kendi hüzünlü gözünü resmetmiş, soyadındaki "i"nin üstüne kalbini, "t" yerine açmış bir çiçek çizmiştin. İkimizin tek yürek olması ne muhteşem bir şey! Hayır, ateşe atmasınlar beni, taşlamasınlar. Bu ayrılığa dayanma gücü versinler, destek olsunlar."

Vera

"Cenaze için hazırlanmış hareketsiz yüzünü anımsıyorum. Ölüm bozamamıştı onu. Sonra bir gölge düştü üstüne ansızın ve homurdandı yüzün. Burnunun ucu kıvrıldı ve sen yaşadığın zamankinden daha çok benzedin Türk'e. Sana baktım ve rahatsız eden şeyi anladım. Sessizce yalvarıyordum etraftakilere "Bitirin artık ne olur, acele edin, görmüyor musun dayanamıyor," diyordum, ama kimse işitmiyordu beni. Havyarlı küçük sandviçler ikram ediyorlardı..."

Vera

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALAYINA İSYAN

CANIM DEDİKLERİM CANIMI ALDILAR EJDER.

NE DİYON YAVRUM YA? ŞARJIN MI BİTTİ?

MEZARLIKTA CAN MAN DEME YA...

MİN KÜLLİ MA...

NİYEKİNE?...

YA OLM BEN SENİ BİLİYOM, LAFI ALIRSIN ORDAN ATAYİZ GİBİ KONUŞURSUN, ÇARPILIRIZ.

EEE?

EEESİ ÇARPILIRIZ NECO.

HASTASIN LAN SEN!

SENSİN HASTA!

BEN RAHMETLİLERE SAYGI GÖSTERİYOM.

AMA ÖLÜ TOPRAĞINDAYIZ DEMİYON PROTEİNE FOKUSLANIYON...

ONLAR HURİ, BEN İBLİSTEN KORKUYOM.

BEN MİYİM İBLİS?

NECOOO... İŞ BAŞVURUSUNA GELDİK, SEN DE ŞUNA FOKUSLANSAN. BİR FABRİKA AYARIN YOK MU YA SENİN?

EJDER MEZARLIKTA NE İŞİ YAPICAZ OĞLUM?

MASA BAŞI İŞİDİR YANİ OĞLUM, LİSE MEZUNU ADAMIZ.

ÖLÜ FILAN YIKATMAZLAR Dİ Mİ?

YOK YA...

GASİLHANE

ABİ BİZİ EROL ABİ ŞEY ETMİŞTİ, ZAKİR BEY Dİ Mİ?

SELAMÜN ALEYKÜM

ALEYKÜMSELAM... GELİN GENÇLER

BİZ BURADA AHİRETE GİDEN MÜSLÜMANİ EHLİ SÜNNETE GÖRE DEFNETMİYORUZ SADECE. İBRETİ VE TAKVAYI HATIRLATIYORUZ. CAİZ OLANI, MEKRUH OLANI HER DEFASINDA TEK TEK ANLATIYORUZ.

BİZ FATİHA OKUYUP GELDİK ZAKİR BEY

AYNEN.

ÜÇ KERE...

ÖYLE OLURSA BEN YIKARIM DERİM AMA SEN YIKARSIN PARAYI PAYLAŞIRIZ.

HE HEE.. ÇORUM GÜZELDİ DE ONDAN GELDİN İSTANBUL'A...

OĞLUM RÜYAMA GİRER, HAYATTA YIKAYAMAM YANİ...

Akşamcı Basın
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazan: levent cantek
çizen: sefa sofuoğlu

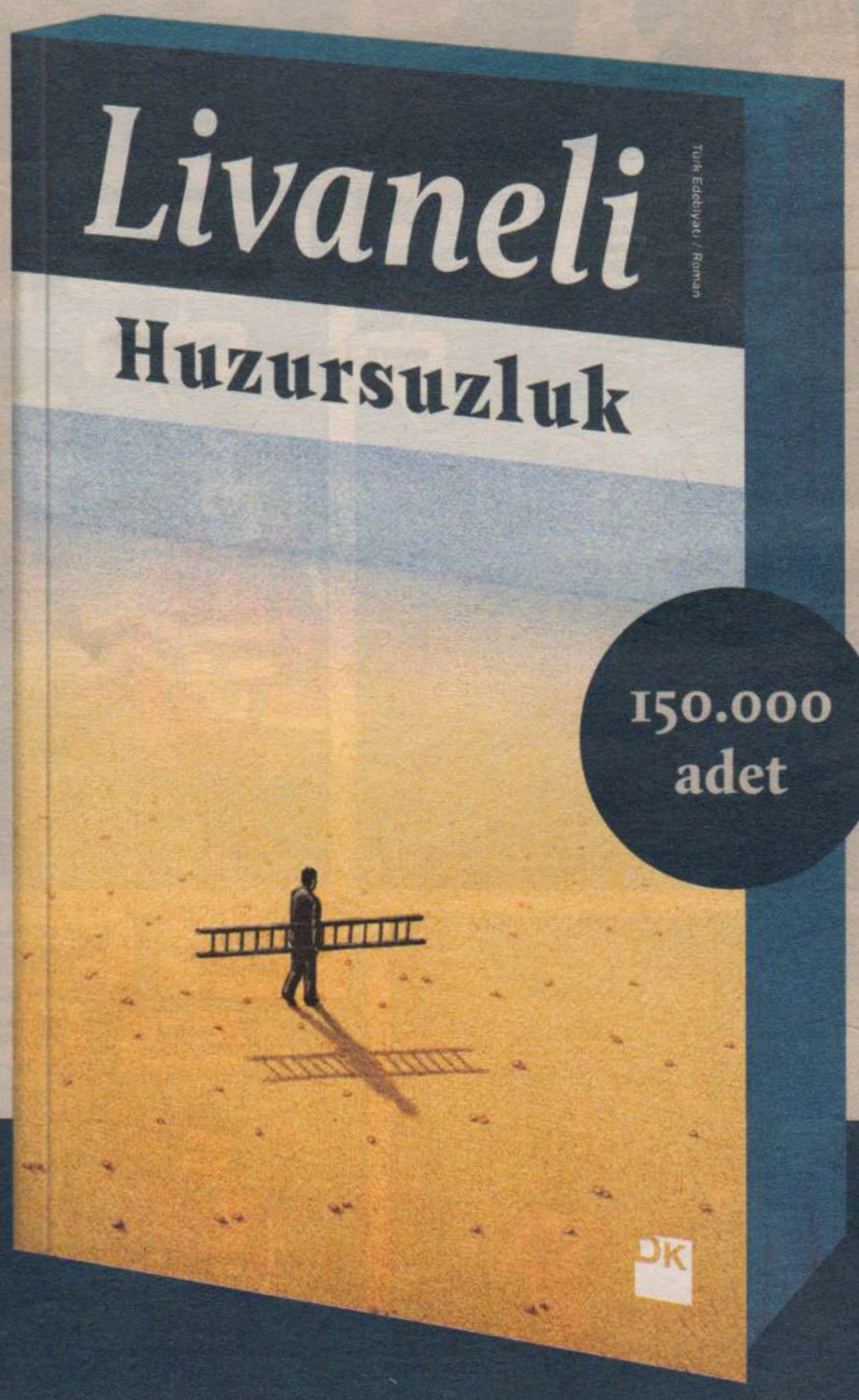

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merhamet zulmün merhemi olamaz!

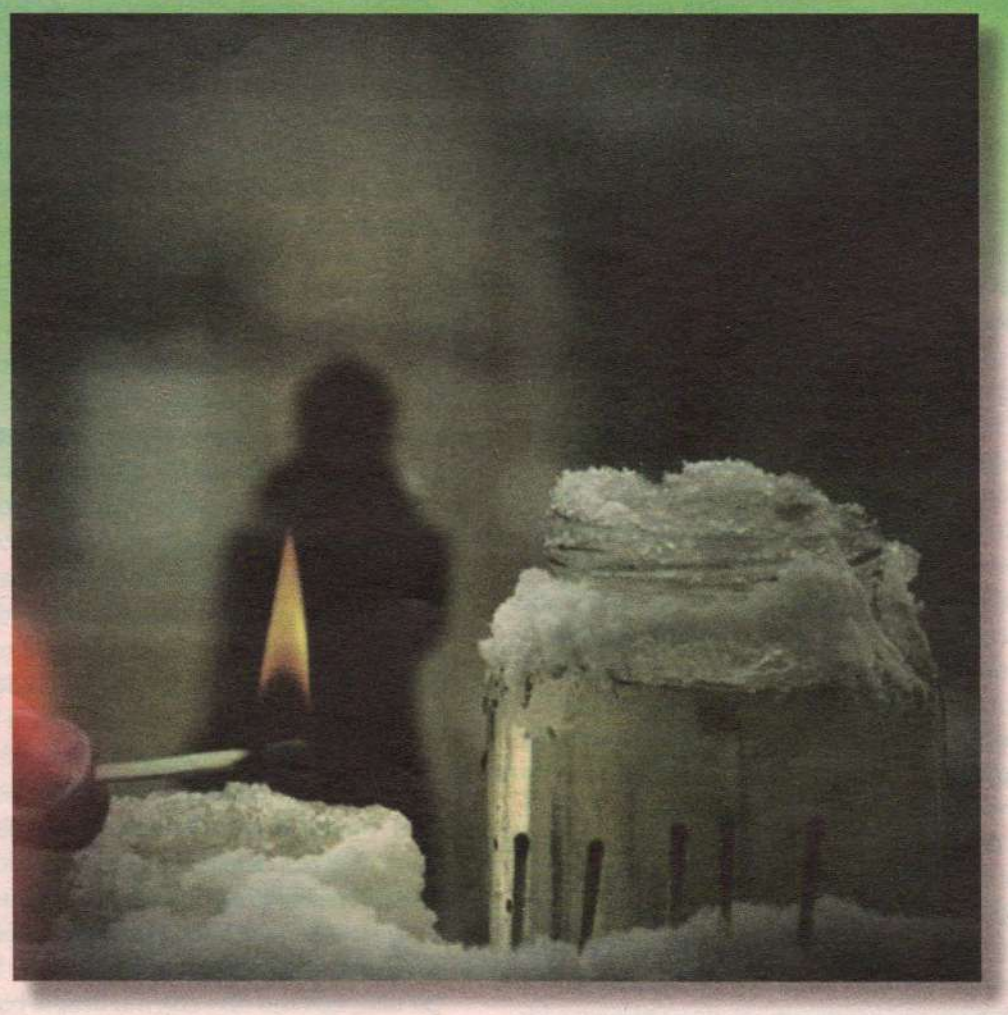

DK DOĞAN KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umay Umay

sokağımı tükenmez kalemle işaretliyorum

senin için iyi dileklerle doluyum. her sabah beni hayata bağlayacak güzel bir kitap okumuş ya da ne biliyim güzel bir müzik dinlemiş, güzel bir arkadaş bana mis kokulu türk kahvesi yapmış gibi. yürüdüğüm ve öldüğüm yollarını ezberden düşersem,, **işte o kadar yalnız ve büyük bişeysin. her yerimin- her şeyimin bir parçasısın.** anne olduğum, çocuk olduğum, kaybolduğum, bulunduğum. düşerek, kanayarak, iyileşerek., sonra tekrar kalkarak, kabuk tutarak, hastalanarak..

asalet ve soytarılık arası bişeydir tarih dedikleri. sen herkesi dinleme. zeka ürünü değildir siyaset. sadece doğru kurgudur doğru zamanlamayla. bi zeka içerse bu kadar benzer tekrarları olmazdı zaten. son yüzyılda oyun duygusunu da kaybetti. bildiğin duygusu kayıp tekrarlar. insan faktörü ve kitle psikolojisi üzerine biraz jambon, al sana işte halk. ama haddini aşmasın kimseeeee, vatan millet bizimdir daha ilerisi; kamboçya... hadi gülelim azıcık, çıkart beni kapıdan.

elinde kalanlar; biraz mizah biraz aşk. tutku, korku, temel dürtülerin hepsi işlevsel halde. aslında sanat yapmak için temel enstrümanlar hazır. kullanmak lazım tabii. ama bu havalar insanı halsiz ve asabi yapıyor. yeterince yersiz yurtsuz hissettiriyor. **bu da aslında kurgunun bi parçası. bizler ve sizler, çoğunluklar ve azınlıklar, orda olanlarla burda kalanlar. olamayanlarla olanlar.** olup da olduğunu anlayamayanlar. tipik halsizlik. açlık bozabilir mi bu sofuluğu? şimdi miles davis dinleyip senin yastığına sarılıp ey vatanım kendine gel mi demeliyim. azıcık sırtımı kaşısan ne olur.. ağrıyan sol bacağımı ovsan. bu üst kattaki mutsuz kadını rahatsız edebilir. ya da sessiz kalmam kuşku yaratabilir bakkalımda.

bir tür insanoğlu ama gerçekten kendine şaşırabilen tek tür. o yüzden bu kadar kanlı bişey. soyu karmakarışık üstelik, o yüzden soy sop derdinde. şaşkınlık aynı tepkinin tekrarı. aynı anons beyin yanması gerçekleşene kadar devam ediyor. sonra sineği havada yakalıyorsunuz. zaman pis, bu yüzden akıp gidemiyor da. tespit ediliyor ama hemen unutuluyor. vah vah ne kadar zaman geçti. yahu daha dün karşı sokağında makinalı tüfekler pat pat pat. bazı uzuvlarınız gelişiyor. mutasyon başlıyor. tepkisi olmayan topluluk mutasyonu. bağırıp bağırıp susan bişey. işte insanoğlu değişik bi tür. türkiye'de yaşayan bağzı gelişememiş türlerde var. bugünün konusu değil. nedense hiç de olmadı. normal anormallikler.

varlığımın dayanılmaz ağrısı. çizgisi kıymık acısı gibi. battıkça batan haritanın önünde sokağımı tükenmez kalemle işaretliyorum. **kalemin ucu sana batmıyor ama. parçalıycam nerdeyse omuriliksiz beyinleri.** habire söylenir homur homur. bense senin için iyi dileklerle doluyum. vatanım esaretim, ait hissettiğim tek sonbahar. beni elimdeki bıçakla kıyım kıyım kıyan toplu deliliğim. erdemim, sümüklü çocuğum benim...

sana ne hediyeler alsam bu kadar projeler arasından. dolabına sığmayacak güzel kıyafetler. mis gibi kokan sokaklar. her gün yeniden düşünen ve üreten,, nasıl bi hayal bu.. uygunsuz kaçıyorum, karın üstü suya çakılmış gibi. dün gibi kimliksiz kalıyorum. ve yarın gibi biraz daha zalim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Can Yılmaz

hayat kaç para?

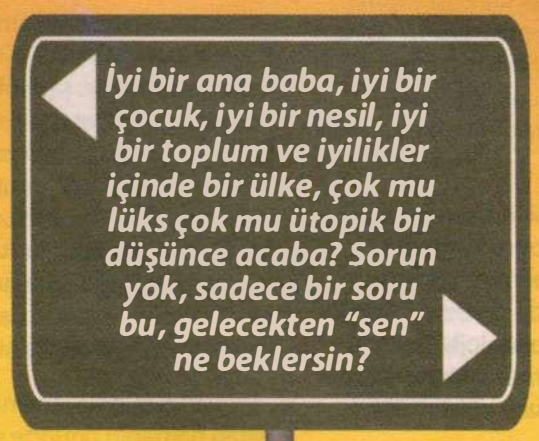
Gelecekten ne bekliyorsun önce bir kararını ver? Görmeyen gözlerin açılsın istersin belki, ne de güzel olur ya da görmeseydim daha mı iyiydi dersin acaba bilinmez ki...

Gelecekten ne beklersin? İyi bir gelir, iyi bir maaş, iyi bir sevgili ya da ömürlük bir eş, sağlıklı bir ömür ya da milyonluk bir ikramiye, istediğin yemeği istediğin zaman yemek mi? Elini cebine attığında harcadığında üzülmeyeceğin bir paranın olması mı? Limitsiz bir kredi kartı mı? Çok sevdiğin köpek cinsinin ayrı ayrı renklerinden birer tane mi? Kan tahlilinden negatif ya da belki pozitif bir sonuç mu? Almayı hayal ettiğin arabanın sevdiğin tarafından hediye edilmesi mi? Deniz gören, mezarlık kapısına yakın, ziyaretçini yormayacak bir mezar mı? Etrafından koşturan birbirinden sağlıklı kırmızı yanaklı çocuklar mı? Acayip bir okuldan alınmış bitirilmesi zor bir bölümün bol süslü diploması mı? İbadetini özgürce yapıp Allah'ına verdiğin sözleri tutmanın huzuru içinde deliksiz bir uyku çekmek mi? Ne bekliyorsun gelecekten? Büyük bir ev mi? Bahçesinde ulu ağaçlar gölge yapsın sana sıcak günlerde... Belki kocaman mavi fayansla döşenmiş bir havuz da olur dev bahçenin orta yerinde ister misin? Ya da beklentin küçüktür, küçük bisiklet yaka bir kazaktır belki vitrinde hep gördüğün ama paran yetişmediği için alamadığın. Ya da bir not defteri, bu sefer başlıyorum gün gün hayatımı yazmaya dediğin ama bir türlü yazmaya başlamadığın. Annenin, babanın yanında olması mı? Zor gününde elini tutup "Yanındayız" demesi mi mesela? ***Yıllarca turp gibi sağlıklı olup torunlarının torunlarının düğünlerinde oynamak mı istersin yoksa? Ne bekliyorsun gelecekten?*** Okulunu bitirip çekip gitmeyi mi? Buralar bitti, özgürdür uzak yerler diye dünyanın bir başka kederli tarafına gidip, seni sevenleri piç gibi ortada bırakmak mı geleceğin? Bol sıfırlı maaşını "canım" dediğinle paylaşmak mı? Yoksa canının gözünden ve elinden kaçırıp başka bir sevdiğinle bitirmek mi son kuruşuna kadar? Sosyal medyada bir numara olup "Vay be"den öteye gitmeyen bir başarı öyküsü mü istiyorsun? Ya da yazılmamış bir öyküyü gümüş perdede insanların gözüne sokup, günü kurtaran alkışlara sevinmek mi? Tam olarak ne istiyorsun? Sanayide toplattığın 150 cc motosikletinle bol vizeli sınırları geçip, geçtiğin yolların her karesini hasedinden çatlayan arkadaşlarına yollamak mı? Bir icat peşinde misin? "Dünyanın en..." diye başlayan bir cümlenin içindeki ismin sahibi olmak mı isteğin? Belki de uzayın derinlikleri yetmez sana Mars'a gidecek kafileye adını yazdırmaktır niyetin, acele et öyleyse sıranın sonu gözükmüyor ama önce netleştir kafanı, gelecekten ne bekliyorsun? Başka ne geliyor aklına? En sevdiğin, pamuklara sardığın aşkınla evlenip 6 sene sonra "Ne işim var lan benim burada?" demek mi istiyorsun? Ya da "Allah'ın bir lütfusun, gözlerimin nurusun" da demek mümkün ama bunu istiyor musun gerçekten? Belki vatanına milletine bağlı bir devlet adamı olmaktır gelecekten beklentin? Elbette izin verirse çevrendeki kalabalık "Siyasete girersen ilkokulda yediğin hamburgerin fişini sorarlar adama" diyen bir dostun çıkar karşına engeller belki, vatanına milletine sevdayla bağlanmış gönlünü kaydırıverir, soğutur siyasetten, başka bahara bırakırsın hizmet aşkını.

Belki de bir marangoz dükkanı açıp artık tükenmiş mine öğretirsin yeni yetme gençlere, canı gönülden istediğin budur da anan baban fırsat vermemiştir, oku sen oku boşver tahtayı odunu diyerek... ***Bir araba yarışçısı olmaktır niyetin olur ya çok seviliyorsundur da bir sponsorun dünyanın en hızlı arabasını altına çekip "yürü be koçum" der, belli mi olur, sen kararını ver önce, ne bekliyorsun gelecekten?*** Ya da bir şair olmak amacın, şimdiye kadar olamadın ama bundan sonra bir umut, güzel yazıyorum sosyal medyada taşı gediğine koyuyorum hem de tam yüz kırk karakterle, belli mi olur bir dene bakalım... Bir öykücü olmaya ne dersin mesela, kitapların belki çok satmaz ama adı güzeldir "Öykücü" derler hele bir de birilerini tanıyorsan edebiyatın karanlık sokaklarında belki çok satar kitabın bilinmez... Gelecekten ne bekliyorsun önce bir kararını ver? Görmeyen gözlerin açılsın istersin belki, ne de güzel olur ya da görmeseydim daha mı iyiydi dersin acaba bilinmez ki... Kafanda neler kurmuştun dünyanın pisliğini görmeden, iyi düşün karar ver doğrusu hangisi? En iyisi, iyi bir ana baba olmayı dilemek olmalı, ne dersin? İyi bir ana baba, iyi bir çocuk, iyi bir nesil, iyi bir toplum ve iyilikler içinde bir ülke, çok mu lüks çok mu ütopik bir düşünce acaba? Sorun yok, sadece bir soru bu, gelecekten "sen" ne beklersin? Sorduğumuz bu basit bir soru genelde çocuklara sorulur en yalın haliyle, "Büyüyünce ne olmak istersin?" değil midir aslında, işin özü çocuklar bilmez sorunun altında yatan derin anlamı, soranın da fark etmediği, büyüyünce ne olmak istersin eşittir büyüyünce nasıl bir insan olarak yaşamaya devam edeceksin değil midir?

Hemen şimdi henüz geç değilken bir karar verme zamanı değil mi? Cevabını vermenin tam zamanı bu sorunun, hadi cesaretini toplayıp kendine sor, ister içinden ister bağırarak ister fısıltıyla sor ama sor geç kalmadan...

Geleceğimden ne bekliyorum?

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akgün Akova

ışığın bavulu

gözümün içinde ışığın bavulunu taşıdım yıllarca
onunla yatıp onunla kalktım
bazen karşımda aç bir kurdun açılmış ağzı
Küre Dağları'nın derin ıssızlığı bazen
bazen bir su perisinin güzelliği Bozburun'da
Kütahya çinilerinde biriken ateş bazen
ve güvercinlerin altına gökyüzü diye serdiğim Antakya
ve çatılarında uyurken yıldızlarını yuttuğum Midyat
ve nasıl unuturum Ahlat'ta
liken kaplı mezar taşlarına konduğunu Zümrüd-ü Anka'nın
kuyudan çıkan ermişler gördüm, mezarından kalkan evliyalar
bazen Halikarnas Balıkçısı'nı dinledim, bazen Yaşar Kemal'i
söylencelerine kapıldım Anadolu'nun bazen
bekledim insin diye Yazılıkaya'ya ışık
çözülemeyen dilinin üstüne Friglerin
bir rüzgâr gelsin döndürsün diye bekledim
eski yel değirmenlerini Datça'nın bazen
gökkuzgunlar yumurtlasın kuytusuna
içlerinde ağaçlar boy versin
gelincikler kendine gelsin, papatyalar çılgına dönsün

gözümün içinde ışığın bavulunu taşıdım yıllarca
onunla uçup onunla kondum
şimşekler sökerken bulutları Çamlıhemşin'de
bir köy kahvesine attım kendimi zar zor
köpekler havlıyordu ceviz büyüklüğünde dolu tanelerine
fındık kabuklarıyla yanan sobanın yanına oturttum
yoksul çocukluğumu
sonra varıp Divriği'ye
düş gücümü bağladım Ulu Camii'nin taç kapısına
Metin Altıok dizeleri okudum serinliğinde, insan olanlar için
felsefe okudum eski bilgeler için, elbette aşk ve hasret
ve leylek yuvalarından düşen tüyleri topladım
Bingöl'de senin için
Arhavi'de atmacaları çekip aldım yırtılan gökyüzünden
Fırtına Deresi'nden kemençe sesi içtim
arı kovanları yuttum Karçal Dağları'nda uy anam
Cilo'dan uçuruma fırlattım bilgisayarımı
uçup uçmadığını anlamak için
durmadan çalan cep telefonumu
Malazgirt'te bir koçbaşının dibine gömdüm sessizce
aklımda akan suya karışan kanı geyiğin
ve gölleri bulandıran ölüm
gidenin arkasından bakmak ne zormuş bu topraklarda
öğrendim onu da düşe kalka

senin içinse
gözlerinde diyorlar
bir çiy damlasının çantasını taşıyıp durdu yıllarca
bulutları dudaklarıyla büken dilsiz bir melek
bacadan tüten bir kelebek sürüsü gibiydi
içindeki dünya küresiydi kıpkırmızı bir narın
suskunluğun ucundaki püsküldü diyorlar
şairini öpecek bir şiirdi sanki yazılıp bittiğinde
sevgilim senin için
gözlerinde yıllarca
bir çiy damlasının çantasını taşıyıp durdu diyorlar
nezleli bir çocuktu
sümüklüböceklerin burnunu arardı silmek için

pencerenin önünde beklerken annenin dönmesini
parmağının ucuyla içeri almışsın yağmuru camdan
damla damla su taşımışsın yangınlara
çok ağlamışsın
yoksul kız yurtlarında tutuşup ölen kızların ardından
öksüzlerle acı, yalnızlarla suskunluk,
çiçeklerle koku ölçüşmüşsün öyle mi
saçlarınla taramaya çalışmışsın
inşaat kamyonlarının ezip geçtiği çayırları
kırılma noktasındaki mırıltıymışsın küçükken
bir kımıltı denizi, rüya gören bir tülmüşsün
içinde yavru kaplanlar saklanan bir çekmece
lambasını yaktı yakacak bir kayıkmışsın
ak bir adaya karşı

birbirimizi bulduktan sonra sevgilim
hiç ayrılmasın diye ışık ve çiy damlası
bir parça aydınlık için çalışıyoruz
bir parça aydınlık avuç içi kadar da olsa
bir parça aydınlık
sarsıla sarsıla dönen yeryüzünü dolduran
silah kasaları ve mermi kutuları arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Go Further

YENİ FORD EDGE.
ŞİMDİ TÜRKİYE'DE.

Edge'in 2.0 TDCi 210PS titanium 5 kapı gövde seçeneğinde CO_2 salınımı 149 g/km, yakıt tüketimi l/100km; şehir içi 6,4 şehir dışı 5,4 ortalama 5,8'dir. (Opsiyonel donanım, aksesuarlar, jantlar ve lastikler yakıt tüketimini farklı etkileyebilir.) İlanda kullanılan araç görselleri ile pazara sunulan araçlar arasında donanımsal ve görsel açıdan farklılıklar olabilir.

Yeni Ford Edge, FordStore Bilaller (Antalya), FordStore Şahsuvaroğlu (İstanbul) ve FordStore Tur Oto (Ankara) tarafından satışa sunulmaktadır.

Koç
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kaan Koç

iyi, n'olsun...

Çekmeceden boş bir fotoğraf çerçevesi çıkarıp masaya koydu. "Tek kelimeyle, ne görüyorsunuz?" Çerçevenin içine, pencereden görünen bir bina sıkışmıştı.

Konuya dönersek, konu benim. Uzun yıllar sadece bana ait olduğunu düşündüğüm mükemmel bir mutsuzluğu yonttum. Şu ihtiyar heykelcinin dediği gibi, taşlara gömülü bir melek görmüştüm ve onu oradan kurtarmaya çalışıyordum işte. Fakat bir akşam üzeri karşılıklı tuğla ördüğümüz bir kız bana "hüzünlüyken çok çekici duruyorsun" dediğinde dünyam başıma yıkıldı. Anlaşıldı, dedim kendime, senin de mutsuzluğun bir aksesuar olmuş. Bu yıkıntıdan kurtulmak için yeryüzündeki felaketlere başvurdum. Daha iyi hissetmek zorundaydım. Tıpta buna ölüm aşısı denir. Kendinizi yıkık hissettiğinizde soyu tükenmekte olan Sumatra kaplanlarını, Gambiya devlet başkanının içler acısı halini, toplu katliamları düşünürsünüz. Bir doz ölüm almış olursunuz böylece ve halinize şükrederek yaşamaya devam edersiniz. Hala bu yazıyı okuyacak bir çift çürümemiş gözünüz varsa gidip ilk gördüğünüz toprak kaymasına sarılın.

"Hüzünlüyken çok çekici duruyorsun, insan seni onarmak istiyor. Sessizliğine de aşığım senin."

Cevap vermedim. Hatırlamazsınız, geçen yazımda bahsettiğim gibi, birçok benliğimin beni bırakıp gidişinden sonra gelen bu 18. Kaan böyleydi, neylersin. Diyalog çarkları kırık. ***Gülümsedim. Uzaylıları saymazsak kainatta gülümseyebilen başka hiçbir canlı türü yok.*** Sık sık kendimi özel hissetmek için bu tür ufak numaralara başvururum. Fakat işler hep böyle yürümüyor, o cümlenin sabahına uyandığımda karın ağrısından geberiyordum. Ölüyü diriltirsiniz; o da onu denedi, apar topar hastaneye götürdü beni. Odasında başbaşa kaldık doktorla. Neyiniz var, anlattım; bu ağrı ne zaman başladı, şu kadardır; şikayetçi olduğunuz başka şeyler var mı, Lorca'nın kurşuna dizilmesinden bahsettim. Buraya kadar normal gidiyordu her şey ama bir yerde fena çuvalladım.

"Sizi buraya getiren hanım eşiniz galiba?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yanıt hem evet hem hayır. Sustum. Doktor tek kaşını kaldırıp, bu hareketi romanlardan öğrenmişti kesin, bana baktı şüpheyle.

"Ailenizle mi yaşıyorsunuz yoksa?"

Duygusal kanallarıma parmağını sokup çeviriyordu rahatsızlığımı keşfetmek için. Bu kadarı da fazla ama dedim birden, "siz bana tecavüz etmeye çalışıyorsunuz."

"Şifa ifşadan geçer, korkmayın. Galiba anladım derdinizi." Hızla en son görüntüleme makinalarıyla içimin fotoğraflarını çektiler. Fena değildi. Doktor, nefes almadan sonuçları inceliyor, bense ağrımı biraz olsun unutmak için hayalimdeki bir çöp kamyonunun içindekileri düşünüyordum. Tam kırık bir vazo görmüştüm ki başını bana çevirdi, bunu da bir filmden öğrenmiş olmalı. Bende baş çevrilecek bir surat yoktur çünkü. "Çok sözcük yutmuşsunuz, bakın şuraya," deyip elindeki tabakada midemin bulunduğu alanı gösterdi; flu. "Sözcük yutmak insan sağlığına bazen iyi gelir, normal aralık yıllık ortalama 23-55 arası. Fakat siz, kuzum, bu sene toplamda en az 6000 sözcük yutmuşsunuz." Ağrıdan konuşamıyordum. Sadece belli belirsiz bir eeee çıkarttım ağzımdan. "Biraz sıkıntılı bir tipsiniz belli ki. Yuttuğunuz sözcükler midenizde potasyum buharına dönüşmüş. Kulağa gaz sıkışması gibi gelir ama daha riskli. Çıkartmamız gerekiyor onları oradan." Hızla üstümdekileri atmaya başladım, ne halt yapacaksan yap, yeter ki sokakta işi gücü olan bir adam gibi yürümeye devam edebileyim.

"Sakin olun kuzum, birkaç soruyla başlayacağız önce. En çok S ile başlayan sözcükleri yutmuşsunuz. S ile başlayan, içinizden, aklınızdan, yüreğinizden ilk yükselen kelimeleri söyleyin bana."

Bir an duraksadım ve "Sakarya," dedim.

"Hop, yine yuttunuz, 6001 etti. Yapmayın bunu kendinize. İnsanlarla işbirliği yapmazsanız tarih sizi kötü hatırlar. Bir kez daha deneyelim şansımızı." Çekmeceden boş bir fotoğraf çerçevesi çıkarıp masaya koydu. "Tek kelimeyle, ne görüyorsunuz?" Çerçevenin içine, pencereden görünen bir bina sıkışmıştı. Bu gerçeği ona söyleyemezdim, insan kendine de bir şey kalsın istiyor bu hayattan. "Boşluk," deyiverdim. Doktorun gözlerinde 6002 rakamı belirdi.

"Bu böyle olmayacak, anlaşıldı. B planını uygulayacağız beyefendi." İşte bu. Aradığım hazine işte bu; konuşmayı seçmediğim zaman insanlarla arama giren mesafe. Kim dostum kim düşmanım böyle öğreniyorum ben, düşmanlık aşısı derler buna tıpta. "Bana bir ağrı kesici verin ve bırakın evime gideyim," dedim.

"Çok üzgünüm beyefendi ama olmaz. Benim işim insanları yaşatmak, siz hiç, bir an olsun yeryüzünden gözünü ayıran tanrı gördünüz mü?" Başlamıştık. Ne zaman birinden uzaklaşmaya çalışsam kendini tanrı zanneder. Annem de bunu yaptı, kendime karşı ben de. "Bakın doktor bey," dedim, o sırada gözümün önüne henüz yaşamadığım bir trafik kazası geldi, "bana her gün araba çarpıyormuş gibi hissediyorum ve bildiğim kadarıyla bunun ne menem bir şey olduğu gazetelerin üçüncü sayfalarında yazmaz." Sahiden ne konuştuğumun zerre farkında değildim. ***O sırada ağzımdan çıkmasını istediğim tek şey "iyi, n'olsun" cümlesiydi. Bana "nasılsınız?" diye soran bir şifacı bulsam onunla ömrümün sonuna kadar mutlu mesut yaşar hatta belki bir çocuk bile doğurabilirdim.***

Gülümseyerek suratıma bakıyordu bu sırada. Ben, düşlerle kendime büyük önemler atfederken, karşımda tombul yanaklarının altında bir ağız taşıyor, yetmiyormuş gibi iki ucundan erdem adını verdiği kaldıraçlarla havaya çekiyordu dudaklarını. Kendi hastalığımda bu kadar sessiz ve etkisiz kalmak zoruma gidiyordu açıkçası. Kaplanlar, soylarının tükenmesine razı olabilirler ama benim mezhebim o kadar geniş değil. Ayağa fırlayıp "ben gidiyorum," dedim, "ne halin varsa gör." Sonra sedyeye geri oturdum hemen, bu cümle oraya ait değildi çünkü, dışarıda bekleyen kıza, birkaç ay önce söylemek isteyip beceremediğim şeydi bu.

"Kustunuz," dedi neşeyle sıçrayarak. Bunu da maymunlardan öğrenmiş olmalı. Maymunları severim bu arada, durulması gereken yeri en iyi onlar bilir.

"İşte bu! İşte bu! Bakın, görüyor musunuz kuzum, korku dediğimiz şey bir antibiyotiktir." Yanıma geldi, saçlarımı okşayıp devam etti; "ilk adımı tamamladık sayılır." İkinci adımın ne olduğunu sorduğumda bir an duraksayıp "bunu bir sonraki muayenede konuşuruz" dedi ve ardından dehşetle olduğu yere çöküp kaldı. Ona da bulaştırmıştım işte. Tıpta buna insanoğlu denir. "Sıkmayın canınızı, kederliyken gerçek bir doktor gibi duruyorsunuz," deyip ekledim; yeryüzünün altında yeni bir şey yok.

Kaplanlar, soylarının tükenmesine razı olabilirler ama benim mezhebim o kadar geniş değil.

İllüstrasyon: Melike Çil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİTMEK Mİ ZOR? KALMAK MI ZOR?

Ezel Sadıker, 24, 5 aydır İtalya'da yaşıyor

Türkiye'den ayrıldım çünkü...

İnsanın doğup büyüdüğü bir coğrafyadan her şeyi geride bırakarak bilinmezliğe adım atması çok kolay değil. Nostaljik bir romantizm ara sıra bir Ahmet Kaya şarkısında, bir anason kokusunda, bir arkadaş sesinde yokluyor. Her gün adliyeye gidip gelmeye başladığım gün buradan gitmeye karar verdim. Gitmeden önce karnım, çıktıktan sonra başım ağrırdı. Aylar boyunca girebildiğim kadar duruşmaya girdim, kafeteryada oturdum, baro servis otobüslerinde insanları izledim. Hukuk fakültesine ilk girdiğim yıldan beri hevesimi ve kalbimi kıran çok şey oldu. 18 yaşındayken Sokrates'in Savunmasını okuyup hayaller kurardım, 24 yaşındayken ağır ceza mahkemelerinde bağlama çaldığı için dört jandarma personeliyle mahkeme salonunda savunma yapan benden yalnızca birkaç yaş küçük "teröristlerin" uzun yıllar kalmak üzere cezaevine gönderilişlerini izledim. Yapamadım, kendimi değil uçsuz bir gelecekte, bir saat sonra bile orada cüppe içinde pembe dosyalarla akıntıya karşı koşuşturururken tasavvur edemedim. ***Hukuk bilgisi olan çiçekçi ya da aşçı olurum ama bu her türlü korkunçluğa ev sahibi olan adliyede ömrümü geçirmem dedim.*** Kurulu düzenimi, görece konforlu hayatımı, iyi bir hukuk ofisindeki iyi bir geleceği olan işimi, balıkçısından delisine arkadaş olduğum semtimi, annemi, canım köpeğimi bıraktım ve İtalya'ya yerleştim.

Burada mutluyum çünkü...

İtalyanlar bilinçli olarak apolitik yaşamayı seçen insanlar. Politika değil aşk, yemek, ve sanat konuşmayı seviyorlar. Duvarlarında Nazım Hikmet dizeleriyle karşılaşmak da mümkün, halay çekip Sur'daki olayları protesto eden İtalyan gençlerle de... Dışarıda yeme-içme, sinemaya veya tiyatroya gitme, alım gücüne kıyasla Türkiye'den çok daha ucuz. Türkiye'de bir insanın sadece hayattan keyif almak için yapabileceği basit pek çok şey lüks sayılıyor. Eşyalara gerektiğinde borca da girerek para harcamayı marifet bilen ama deneyimlere kuruş harcamayan, harcayanı ve keyif alanı da dışlayan bu mantalite acılardan beslenirken "Neden basit ama güzel şeylere erişmem kolay olmuyor?" diye sormuyor. Burada ise tam tersi. ***Özgürce gülmek için, sevmek için, keyif almak için yaşıyorlar.*** Mimarisinin beni her sokağa çıktığımda büyülediği çok güzel bir şehirde neşeli, biraz gürültücü ama kahkaha atmayı seven, rahat, romantik ve sıcakkanlı insanlar arasında artık ülkenin gündemiyle değil kendi gündemimle yaşıyorum.

Birkan Tör, 25 yaşında, 6 aydır Almanya'da yaşıyor

Türkiye'den ayrıldım çünkü...

İşsizlik oranının çift hanelere ulaştığı ülkemizde nüfuz sahibi bir zümreye ait değilseniz hayatta kalmanız bir hayli zor. ***Türkiye'de ben ve yaşıtlarımın kendi gelirleriyle geçinmeleri oldukça zor bir hal aldı.*** İleride iyi bir hayat standardına sahip olabilmenin mümkün gözükmediğini düşündüğüm için Almanya'ya gitme kararı aldım.

Burada mutluyum çünkü...

Almanya tam bir sistem ülkesi. Bu açıdan Türkiye'yle ciddi manada ayrışıyor. Zaman zaman bunalıp, genlerimin bana verdiği yetkiye dayanarak kestirme bir yol arayışına giriyorum. ***Trafikte sağ şeritten gitmek, kuyrukta araya kaynamak, torpille işe girmek gibi kolaylıklar burada yok maalesef!*** Almanlar tüm sistemlerini üretim üzerine kurmuş. Bizim gibi yalnızca beton gökdelenler üretmek üzerine de değil hem de... Sanayi, bilim ve kültür-sanat alanında bizden oldukça üretken ve ileri durumdalar.

Benzin, sigara, alkol, köprü zamları gibi toplumun orta sınıfını derinden etkileyen zamlar olmuyor. Devlet adaletli bir şekilde vergilerini topluyor. Yakında burada evleneceğim. Alman bir kız arkadaşım var. Türkiye'den Almanya'ya gitme kararı almamda onun rolü de büyük.

Gökhan Öner, 25 yaşında, 12 aydır ABD'de yaşıyor

Türkiye'den ayrıldım çünkü...

Hem kendi geleceğim, hem de ülkenin siyasi geleceğiyle ilgili endişelerimden dolayı Türkiye'den Mart 2016'da ayrıldım. O dönem bile son 6 ayda 6 tane bomba patlamıştı. İlk olarak çalışmaya başladım. Ailemden para istememeyi kafama koydum gelmeden önce. Kiralar burada inanılmaz yüksek. 1+1 bir evin kirası yaklaşık 1800 dolar.

Burada mutluyum çünkü...

İlk geldiğimde dayımın inşaat şirketinde amele olarak çalıştım. Balyozlarla duvar kırdım, levyelerle kapıları söktüm, harç kardım, kim bilir kaç kiloluk çuvalları taşıdım. 6 ay çalıştıktan sonra bir Türk restoranında iş buldum. Çay, kahve yapıyorum, paket hazırlıyorum ve kasaya bakıyorum. Günlük 100 dolara yakın gelirim var. ***Burada kaldırımda yürürken millete çarpmadan yürüyorsun, yerlere tüküren veya çöp atan yok. Karşıdan karşıya geçerken ecel terleri dökmüyorsun.*** İnsanlar birbirine sürekli "Teşekkürler" ve "Afedersiniz" diyor. En temel ihtiyacımız beslenme konusunda düşünmeden harcama yapabiliyorsunuz. Keza giyim konusunda da öyle... 2-3 bin dolara araba sahibi olmanız mümkün. Ve en güzeli, arabanın deposunu 30 dolar civarında bir ücretle doldurabiliyorsunuz. Gidip güzel bir kıza "Çok güzelsin" dediğinde sapık muamelesi görmüyorsun, aksine "Teşekkür ederim" diyerek gülümsüyorlar. Ve en önemli şey, insanlara bir şey sorduğunuzda "Üzgünüm, bilmiyorum" demeyi biliyor!

İrem Şimşek, 27, 12 aydır Kanada'da yaşıyor

Türkiye'den ayrıldım çünkü...

Mutlu değildim. İstanbul'un en kalabalık yerlerinden birinden kalkıp okula, işe zar zor gidip üstüne emeklerinin karşılığını alamamak koyuyordu bana. ***Sokakta herkesin suratı asık, kimsenin tebessüm edecek hali kalmamış.*** Staj yapıyordum bir yapım şirketinde 28 saat oturmadan, yemek dahi verilmeden çalıştırıldıktan sonra 3 stajyer de para bile almadığımız işten kovulmuştuk. Hep böyleydi bu işler, ben elimden gelenin en iyisini yapardım ama olmazdı... Herkes Türkiye'den gitmem gerektiğini söylüyordu, ben de sadece birkaç adım attım. İnsanlar şimdi çok cesaretli olduğumu söylüyor ama yerinde kalanlar biz bir yerlere gidenlerden daha cesur sanırım.

Burada mutluyum çünkü...

Ben Kanada'ya öğrenci vizesiyle gelip haftada 20 saatlik çalışma izni aldım. Hafta sonu çalışıp hafta içi okula gidiyorum. Yavaş yavaş 1 yılı geçiyor ve her geçen gün daha yüksek sesle "İyi ki" diyorum. Türkiye'de olanlara, başımıza gelenlere bakıyorum, sonra buradaki hayatlarımıza bakıyorum. Kafayı yediğimi düşünüyorum bazen bu farklılığa. ***Bir kere sabah dışarı çıktığımda bana otobüs şoföründen, kahve satın aldığım yerde çalışanlara kadar, herkes gülümseyerek nasıl olduğumu soruyor.*** Şimdi bunu giysem başıma bir iş gelir demiyorum. Geç oldu ben çıkamam demiyorum. Burada saatine 11 dolar alıp üstüne insan muamelesi görüyorum. Yaşıyorum, 26 yaşımda hayatımda ilk kez gençliğimi yaşıyorum.

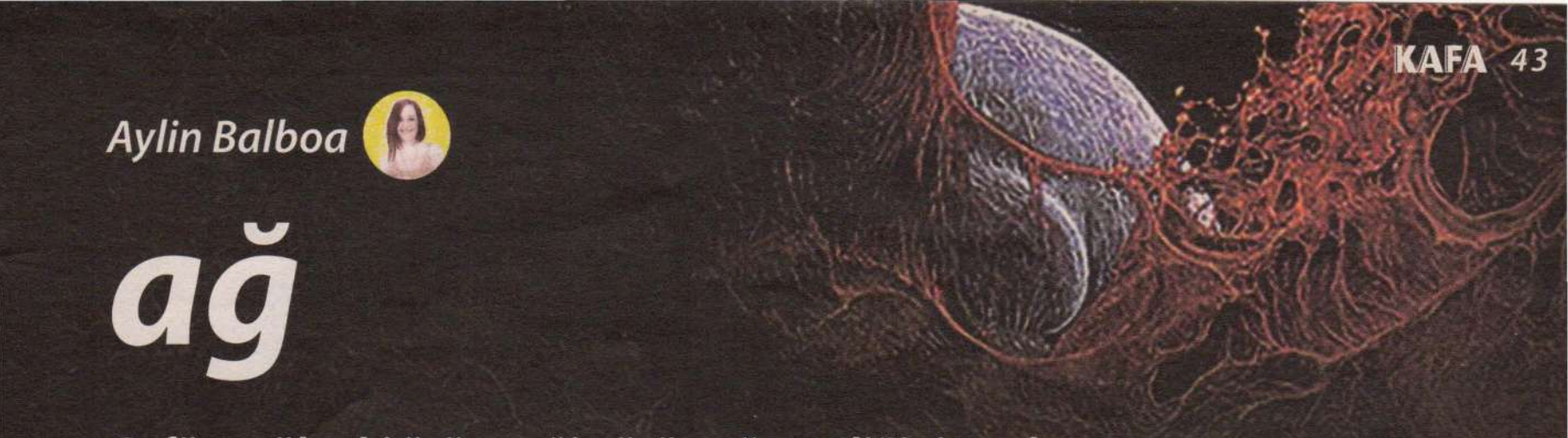

Hazırlayan: Onur Koray Gülşen

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aylin Balboa

ağ

Şoföre gökteki örümceği görüp görmediğini sordum. Solundaki camdan kafasını çıkarıp yukarı baktı ve hiçbir şey olmamış gibi arabayı kullanmaya devam etti. "Sizce de ilginç değil mi?" dedim.

Nasıl başladığını çok iyi hatırlıyorum. Yaz başıydı. Bir ağacın altında uzanmış gökyüzünü izliyor ve kulaklıkla müzik dinliyordum. Bir ara müziğe kapılmış ve gözlerimi kapayıp bir süre dalmışım. Tekrar uyandığımda gördüm ilk kez. Örümceği diyorum. ***Kocaman, korkunç bir örümcek. Gökyüzünde bir yere tutunmuştu ve yavaş yavaş ağını örüyordu.***

Başta bunun kötü bir kâbus olduğunu sandım. Veya göz yanılmasıydı. Veya ben deliriyordum. Yerimden kalkıp biraz yürüdüm. Uyanık olduğuma emin olana kadar yürüdüm. Açımı değiştirdikten sonra tekrar kafamı kaldırdım, hayır, örümcek oradaydı. Kâbus değildi, göz yanılması da olamazdı. Tek seçenek deliriyor olabileceğimdi ve şimdi düşünüyorum da, keşke öyle olsaydı. Keşke ben delirmiş olsaydım da bunlar gerçek olmasaydı.

Şehrin biraz dışındaydım. Anayola kadar koştum ve bulduğum ilk taksiye bindim. Şoföre gökteki örümceği görüp görmediğini sordum. Solundaki camdan kafasını çıkarıp yukarı baktı ve hiçbir şey olmamış gibi arabayı kullanmaya devam etti. "Sizce de ilginç değil mi?" dedim. "Bir şey olmaz." dedi. O kadar kayıtsızdı ki onunla bu konu hakkındaki endişemi paylaşamayacağımı anladım. Cep telefonumu çıkarıp sosyal medya mecralarında gezinmeye başladım. Herkes örümcekten söz ediyordu. Bunun çok tehlikeli bir şey olabileceğini söyleyenler de vardı, örümceği coşkuyla karşılayanlar da. Meseleyi derhal mizah malzemesine çevirenler de vardı acil eylem planı yapanlar da. Şaşırma denilen duygu artık o kadar kısa sürede atlatılıp yorumlama kısmına o kadar hızlı geçiliyordu ki ayak uydurmakta güçlük çekiyordum. Sezgilerim işlerin çok sakat bir yere varacağını söylüyordu ama bu kakofoni düzgün düşünebilmeme fırsat vermiyordu. Cep telefonumu kapattım. Eve gitmekten vazgeçip şoföre yeni güzergâhı tarif ettim.

Yol boyu bir yandan da gökyüzüne bakmaktan kendimi alamamıştım ve bu kısa süre içinde bile örümceğin ördüğü ağ büyümüştü. Bu hızla giderse göğün kapanması çok zaman almayacaktı. Arkadaşımın evine vardığımda, tam da aynı kaygı nedeniyle orada toplanmış başka arkadaşlarımın bir masa etrafında bazı hesaplamalar yaptıklarını gördüm. Herkesle, bir şeyin yasını tutar gibi sıkı sıkı sarıldıktan sonra bir sandalye çektim ve ne yaptıklarını anlamaya çalıştım. Örümceğin ortaya çıktığı ilk andan şu ana kadar geçen sürede ne kadar ağ ördüğünü belirleyip, hiçbir müdahalede bulunulmazsa ne zaman göğün kapanacağını hesaplıyorlardı. Bir daha güneşi, ayı, yıldızları görememe ihtimali üstünde duruyorlardı. İçim sıkılmıştı. ***Yan odaya geçip televizyonu açtım. Son dakika haberleri örümcekten bahsediyordu ama bir tuhaflık vardı.*** Devlet büyükleri kanallara canlı bağlanıp halkın aşırı reaksiyon verdiğinden, her şeyin kontrol altında olduğundan, örümceğin bir zararı olmadığından, olursa zaten hızlıca müdahale edebilecek bir teknolojiye sahip olduğumuzdan, bizi asıl ilgilendirenin gök değil yer olduğundan bahsediyor ve handiyse saçmalamayı kesip işimize gücümüze geri dönmemizi istiyorlardı.

Öyle de oldu. Örümcek yukarıda anbean ağını örmeye devam ederken ona duyulan ilgi birkaç günde azaldı. Televizyonlar hızla normal yayın akışına geçtiler. İnsanlar programlanmış robotlar gibi işlerine gitmeye devam ettiler. ***Çoğunluk yukarı bakmayarak, hiçbir şey olmuyormuş gibi hayatlarını sürdürüyordu.*** Hatta sokakta örümceğe endişeyle bakan bazı insanların, bakmayanlar tarafından satır ve sopalarla fena halde tartaklandıklarına dair haberler bile gelmeye başladı. Kaygı zamanla korkuya dönüşmüştü. Üstelik bu korku artık sadece gökle ilgili değil yazık ki daha çok yerle ilgiliydi.

Uzanıp küçücük bir delikten son kez yıldızlara baktım. Sevdiğin bir şeye son kez baktığını bilmek kadar kötüsü yok.

Birkaç ay sonra göğün büyük bir bölümü ağla kapanmıştı. Sabahlar sabah gibi değildi ve geceleri yalnızca belli noktalardan yıldızlar görülebiliyordu. İnternet üzerinden kapalı devre gruplar oluşturarak bazı geceler o noktalarda buluşma ayarlıyor, bir araya gelip sessizce yıldızları izliyorduk. Hala görebildiğimiz kadarını. Ve hala görebiliyorken.

Nasıl bittiğini de çok iyi hatırlıyorum. Yaptığımız hesaplamalara göre, gökyüzünden bir parçayı son defa görebileceğimiz o gece, en uygun açının orası olduğunu düşündüğümüz yer olan şehrin kuzeyindeki vadide toplanmıştık. Kalabalık sayılmazdık. İçimizden büyük bir kesim kabullenme aşamasına hızlıca geçip bunu başından beri umursamayan gruba dâhil olmuşlardı.

Sonbaharın ortalarındaydık. Havalar iyiden iyiye serinlediği için hazırlıklı gelmiştim. Örtümü yere serip üzerime battaniyemi aldım ve uzanıp küçücük bir delikten son kez yıldızlara baktım. Sevdiğin bir şeye son kez baktığını bilmek kadar kötüsü yok. Örümcek işini bitirirken sanıyorum bu yüzden, bir daha göremeyeceğimi bildiğim her şey için içime doğru epey ağladım. Gözlerimi kapatıp kendimi mümkün olduğunca hazırlamaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda artık gök diye bir şey yoktu. Artık tamamen karanlıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TÜRKİYE'NİN DİJİTAL BANKASINDAN BİR İLK DAHA!

SİZİ GÖZÜNÜZDEN TANIYAN TEKNOLOJİ

Yapı Kredi'nin devrim niteliğindeki teknolojisiyle göz göze gelmeye hazır mısınız?
Artık "göz tarama teknolojisi" ile Yapı Kredi Mobil'e, şifreye gerek kalmadan
sadece bir bakışınızla kolay ve güvenli bir şekilde giriş yapabilirsiniz.
Siz de yenilenen Yapı Kredi Mobil'i hemen indirin, hayatınızı kolaylaştıran teknolojilerle tanışın.

Download on the App Store

YapıKredi

Hizmette sınır yoktur.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kerimcan Kamal

kerimcan ağladığında

Herkesin yürüdüğü yoldan gidersen nasıl kendi izini bırakacaksın bu hayatta? Unutulmak mı istiyorsun?

Selam akılsız.
Sana demiyorum okur.
Kendimle konuşuyorum.
Evet, selam diyorum akılsız.
Nasılsın? Cevap yok.
Anlaşırız nasılsa, merak etme.
Neyse, hadi başlayalım.

Bu şehir senden benden başka herkese ait.
O yüzden hem ucuz bir cazibesi hem de soylu bir mahzunluğu var.
Kimsenin olamadığı için herkesle olmuş gibi.
Bir yanı cilveli ve oynak bir yanı yorgun perişanlık yani. Oysa her seven kendisine ait olsun ister aşkı hep gücü yetmese de.
"Biliyorum fazla güçlü ve cesur biri değilim, yazmayı da beceremiyorum üstelik. Biliyorsun ki kalbi olan insan yazı yazamaz. Benden uzaklaşırsan Milena benim de kalbim duruverir." diyen Kafka gibi.
Sesi soğuyunca aşkının üşür ya insan. Ve aşk bu kadar güzel olduğu için hep süremez ya.
Görüyorum hala fena bir romantiksin.
Üstelik böyle de romantizm bir akılsızlıkmış diyorsun. İyi de içten içe sen de akılsız olduğunu düşünüyorsun da ben deyince niye bu bozulmalar?
"Akılsız insanın karakteri: İyiliğini ve kötülüğünü kendisinden beklemez, hep başkalarından bekler."
Demiş ya Kant. Kendini biliyorsun yani.
Akılsızlıktan çok deliliğe yolculuk seninkisi.
Gerçi her delilik kendi özgürlüğünü getirir.
Bu da senin hayattan firarın işte.
Kimse aptallarla ve delilerle uğraşmaz değil mi?
Kimse dokunmasın diye yani sana bu hallerin.
Ama rolünü sanki artık abarttın.
Baksana kendi kendinle konuşuyorsun.
Herkes görecek. Rezil olacağız.
"Nesneler bizim onlara yüklediğimiz anlamdan ibarettir, insanlar da öyle" demiş John Berger.
Kimseyi umursamıyorum demek istiyorsun yani ha?
Ah dostum.
Sen ve senin çok sevgili alıntıların.
Sana bir şey söyleyeyim mi? Yalan söylüyorsun.
Evet bir yalancısın sen. Kendine her bu kadar yaklaşmanda asıl senden bu kadar uzaklaşmanı başka neye bağlıyorsun ki?
Bunu bilmeme de şaşırdın demek?
Sahtekar kardeşim benim.
Benden yalan söyleyerek kurtulamazsın.
Asla bir yalancıya yalan söyleme.
Ne zannediyorsun ki sen beni?
Kim zannediyorsun?
Ben senin karanlık tarafınım.
Şimdi anladın mı?
Hani şu kalp kırdığın, can yaktığın yanın.
Ben senin çaresizlik bahanenim her acımasızlığında sığındığın.
Beni iyi tanıyorsun. Aynı cehennemde büyüdük. Birbirimizi kollaya kollaya geldik bugünlere. Kolay değil çünkü yaşamak.
Canavarlarla ne kadar çok mücadele edersen o kadar çok onlara benzersin.
Ve o canavar benim işte.
Senin içinde. Senin yanında, sana yoldaş ve sana karşı aslında.
Ben senin güveninin iğdiş edilmiş yanıyım.
Senin alınmamış intikamın,
Senin yalan affınım.
Evet, güvenirsen aldatılabilirsin. Ama kimseye güvenmeden yaşamak da yalnızlık.
Sesleri duyuyorsun değil mi?
Gülüyorlar. Eğleniyorlar.
Oralar hep senin olmadığın yerler.
Ya sen? Sen hep aradasın. Araftasın.
Evet bunu da biliyorum tabii ki.
Hala kabullenemiyorsun.
Aklının içindeyim. Günahlarına bak ve korkaklıklarına... Oradayım.
Ve işte önüne serili cennetinle cehennemin.
İkisine de yazılamadın heyhat.
Dante gibisin ebedi Beatrice'inden uzak:
"Ölmemiştim ama diri de değildim; bir nebze aklın varsa tasarla ne hale geldiğimi, yaşamla ölümden yoksun kalınca."
Hadi çıkar artık ağzındaki baklayı. Ne gizliyorsun bizden? Öyle büyük bir sırrın olduğunu sanmıyorum. Ne olmuş olabilir? Sen sıradan birisin. Tarihi değiştirmedin, bir şey icat etmedin. Kimseden az ya da çok üzülmedin.
Herkes kadar kazandın, kaybettin.
Ama sen de haklısın bakkalın derdi süpermarketten küçük değil kendine.
Ve evet kalbin sırları çok derinlerdedir.
Ve geçmişin günahlarının gölgesinde yürür insan. Yine de ne olmuş olabilir?
Nerede yaran?
Konuşmayacak mısın? Demek akıllandın artık.
Saçılmıyorsun ortaya eskisi gibi saf saf?
Adalet diye yakarmıyorsun menfaatine kör, sağır ve dilsiz tüccarların sofrasında.
Artık tecrübelendin öyle mi?
Biliyor musun tecrübe aslında o kadar iyi bir şey değildir insan ruhuna.
Artık inanmaz, güvenmez hale geldiğinde tecrübeli olursun.
Bak ben de bir alıntı yapayım:
"Kalbiyle bağı kopmuş insan tecrübelidir" demiş Freud. Nasır tutmuş kalbimiz yani biraz.
Ama,
Ama sen kanıyorsun hala.
Tezat ama belki halen gülebilmenin sırrı budur. Yani yaraların.
Acıların içinde yolunu kaybetmemenin tek yolu vardır:
Utanmayı unutmayacak ve vicdanını kaybetmeyeceksin. Özlediklerini unutma. Yanlarında olmamaları nasıl canını yakıyor unutma.
Ve utan yaptıklarına. Utan ki bir daha yapma.
Ve o yüzden bırak yaraların kanasın.
Gülümse onlara.
Herkesin yarası hep kanasın.
Kimse utanmayı unutmasın.
Herkes kendi içinde paramparça zaten.
Sadece dışardan tutturmuşlar bizi.
Yapıştırmışlar parçalarımızı öyle lalettayin.
Kötü bir filmde izlemiştim.
Tek iyi yanı şu sözdü:
"Yüksel ve yüksel. Ta ki kuzular aslan olana kadar." Yani vazgeçme kendinden asla diyor.
"Men sabre zafera."
Zafer sabredenlerindir. Geceye yenilmeyenin hediyesidir gündüz.
Sıkıldın, yoruldun mu benden? Kızdırma beni.
Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben hep burada olacağım. O çirkin suratına bakıp hep istemediğin şeyleri söyleyeceğim.
Ve rol de olsa deliliğinin içinden kendine bir yol bulana kadar da peşini bırakmayacağım.
O yüzden kafanın içindeki kaosun düzenini keşfet. Başka türlü nasıl ulaşacaksın kendine?
Herkesin yürüdüğü yoldan gidersen nasıl kendi izini bırakacaksın bu hayatta?
Unutulmak mı istiyorsun?
Hiç olmamış gibi olmak.
Biliyor musun, unutulmuş adamlar en acınası ve en tehlikeli olanlardır.
Her gün peşindeyim. Tüm umutsuzluğuna rağmen devam ettiğin için yaşamana izin veriyorum halen. Hayallerimizden vazgeçtiğin gün seni öldüreceğim. İnkar etsen de senin tek gerçeğin benim. Hepinizin tek gerçeği benim.
Gerçi bazı kelimeler birden fazla kelime olmalı.
Gerçek gibi. Çünkü herkes gerçeği arar ama bulduğunda hep mutlu olmaz.
Başka isimleri de olmalı gerçeğin yani.
Çünkü sevindiren de odur bazen küstüren de.
Yaşatan da gerçektir bazen öldüren de.
Gerçek, yalanın kardeşidir bir anlamda.
Düşün ki;
İmtihanın balık olmaktır ama çöle sevdalanırsın. Belki sen de benim gibi insan olmaktan mı sıkıldın o yüzden?
Uçamamak,
Görememek,
Anlayamamaktan mı sıkıntın?
Seni toprağa, suya ve havaya bağlayan kısıtlarından mı yoruldun?
Hadi anlat bize.
Sırrın ne?
Ne gizliyorsun bizden?
Senin gerçeğin ne?
Anlat ki kendini kapadığın şu hapishaneden ikimizi de kurtar.
Hepimizi kurtar.
Her şair yola af dilenmek için çıkar.
Kırdığın kalplerin neresinde kırıldın?
Nereden yeniden başlayacaksın?
Hadi söyle...

"Kutsal olan hakikat değil, kişinin kendi hakikati için çıktığı arayıştır!
Asıl soru şudur: Hakikatin ne kadarına dayanabilirim?"
Nietzsche Ağladığında
Irvin Yalom

Aksanse Yayınları
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Levent Erden

yetişemezsen YIK

Herkes çok iyi şeyler okuyor, seyrediyor, yiyor, içiyor, geziyor, tozuyor, eğleniyor; o hariç.

Sabah uyanıp, duşun ilk damlası alnına değer değmez, kafasında hem kan hem de tilki dolaşımı başladı. Üstüne gelen su damlasından daha fazla şey kafasında geliyordu. Gün başlıyor, planlamak lazım. Plansız olmaz. Takvime kayıt. Telefona kayıt. Bir gün, üç saat ve on beş dakika önceden hatırlatma alarmları kurulmuştu. Yazılmayan, yazılamayanlar da akılda tutulmalı. Müşteriye gönderilecek teklifin ek dosyasının revizyonu, ay sonu hesapları, hep yok edilmesi gerektiğine inandığı insan kaynakları departmanının kutucukları insanlardan çok önemseyip içine kimi nasıl tıkacağı ve kendisinin önerdiği kişinin neden olmayacağı düsturunu dinleyeceği gereksiz toplantı...
Gözüne giren şampuan damlası gözlerini daha da yummasına sebep olurken, göz yumamayacağı işleri üşüşüverir kafasına; oğlunun maçı kaçtaydı acaba? Kızını gitar kursundan alıp yetişebilir miydi? Ama orada park yeri yok, ama kızını alırsa yetişemez, almazsa facia olur...
Zaten hafta sonu gideceği arkadaş yaş günü için hediye almak gerekiyor bugünden...
Su soğumaya başlamıştı bile. Hemen çıkmazsa üşütebilirdi. Su ısıtıcı bozuktu belli ki ama bir türlü gün içinde tamirciyi aramaya sıra gelemiyordu... Derken sıra gelmesi gereken mecburi listenin ışığı yanıverdi beyninde: Annesine alınması gereken üç ayrı doktor randevusu (aynı gün alırsa götüremez, üç ayrı gün ise izin alamazdı ama...) Doktor demişken... Hastane!
Eski iş yerindeki en yakın arkadaşının dün eşi doğurmuştu. Mutlaka hastaneden çıkmadan ziyaret etmek lazım. Gecikirse ayıp olur. Ama eli boş gidilmez. Bu devirde çeyrek altın! Nereden? Ne zaman? Çıkabilse zaten geçen hafta aldığı ve tüketici koruma düzenlemelerine göre en geç yarın iade edebileceği kazağı da yanına almalıydı. Nereye koymuştu bu kazağı?
Bir eliyle saçlarını durularken, bir elinde başparmak yapılacak her iş için bir parmağı ziyaret ediyordu. Ama kaç tur olmuştu bu sabah bilinmez. Sadece toplantılar sırasında telefonla iki gündür ulaşamamış eş dostu saymaya ellerinin parmakları yetmezdi.
Havlusuyla oturduğu tuvaletten kalkarken, bir elinde tuvalet kağıdı diğer elinde fırça varken sıktığı ama bir şey çıkmayan diş macunu tüpü acil market ziyaretinin kırmızı alarm verdiğini gösteriyordu.
Sanal marketten alışveriş yapmaya kalksa bilgisayarını açar açmaz gelen uyarılar ekrandan taşıveriyordu. Onlara yetişmekten alışverişe sıra gelse bile, mallar geldiğinde evde olma şansı sıfırdan bile azdı.
Aynı günün gecesi, yatağına girdi. Günün yorgunluğunu iyice hissediyordu. Gözleri kapanıyordu. Yastığa başını koydu. Vee her geceki his: "Hassss..." bağırtısı eşliğinde endam etti.

Artık istediğin şeylerin hepsini yapabilmek mümkün değil, neyle yetineceğine karar vermek lazım.

Akşama kadar eşekler gibi çalışmıştı. ***Yüzlerce e-posta yazmış ya da cevaplamış, onlarca vatsap grubunu (yarısı işle ilgili) satır satır takip etmiş, katılmış, emojilemiş, bir o kadar da telefonla konuşmuş, bağlanmayı beklemiş, mesaj bırakmış...*** Gerekli gereksiz toplantılara katılıp sonuçsuz tartışmalarda sörf yapmış, masasının hatta masa lambasının her yanını sarı yapışkan not kağıtlarıyla donatmış (tabii dünkü evvelki günkülerin üzerine), Keith Emerson'un çocukluğunda hayran olduğu gösterideki gibi önündeki masaüstü ve dizüstü bilgisayarların klavyelerinde çift el virtüözite performansı göstermişti.
Annesinin doktor randevusunu alamamıştı. Ne bir güne ne de ayrı ayrı. Kız kursta kalmış, yönetim şirketini aramış ve gereksiz insan kaynakları toplantısından çıkartıp sorunu halletmeye zorlamıştı. Üstelik toplantı ertesi güne ertelendi bu yüzden. Oğlanı futbola bilmem kaçıncı kere, sümsük arkadaşının sonradan görme babası götürmüştü. Şoförüyle. Park sorunu olmadan.
Arkadaşının yeni doğum yapan eşi hastaneden çoktan çıkmıştı. Belki çocuğun okula başlaması bile yakındı. Hastaneye yakın dükkândan bir türlü değişmeyen kazak elde patlayıvermişti. Yarın sabaha ne duşa suyu ne de diş macunu kalmıştı... Gönderilemeyen fiyat teklifi ek dosyası da neresinde patlayacak bilinmez! Hâlbuki gün içinde tuvalete gittiği süre dışında hiç durmamıştı. Orada bile sosyal medya hesaplarını takip etmişti. Kendi işi, hobisi ve aktüaliteye ait güvendiği birkaç kişinin link koyduğu paylaşımları favladı. Sonra okumak üzere.
Bundan önceki yüz günde olduğu gibi. Hepsi yarınki duşta yapılacak listeye girmek üzere. Başka inandığı kişiler "bu yeni çıkan dört kitabı" hararetle tavsiye ediyordu. Çok gezen arkadaşı "bu lokantaya gitmezsen çok şey kaçırırsın!", öbürü "bu filmi görmezsen eşeksin", diğeri "bu mekâna uğramayan yaşamamıştır!" Herkes çok iyi şeyler okuyor, seyrediyor, yiyor, içiyor, geziyor, tozuyor, eğleniyor; o hariç. Tam "Yılbaşı Sendromu!" herkes muhteşem şekilde girdi yeni seneye bir de bana bak... Ama seneye...
YIK! Yakalayamayıp Iskalama Korkusu.
Şehirde yaşayan, mürekkep yalamış, farklı ilgi ve merakları olan herkesin, istisnasız yakalandığı ve kurtulması imkânsız illet. Adam daha altmışlı yıllarda "Tatmin olamıyorum" diye feryat ederek öngörmüş. Dil sonuna kadar dışarda.
Bugün yapmak, görmek, okumak, gitmek, yemek, koklamak ve başka ne yapmak(!) istiyorsak isteyelim hepsini yapmak im-kan-sız! Tercih facia! Yaptığına memnun olmak değil yapamadığına üzülmek üzere yaşanıyor artık. Zaman optimizasyonu esas. Az zamanda çok ve daha çok iş yapmalıyız. İki saatlik sinema filmi yerine üç dakikalık YouTube videoları, bir dakikalık "story"ler altı saniyelik "vine"lar... Bir gecede bin kapı, kitap yerine makale, hızlı yemek, hızlı gitmek, hızlı sevmek...
Hala kral diyerek içerik canavarları ve siloları yaratanlar asıl tercih edilmenin peşinde olmalıdır. Artık istediğin şeylerin hepsini yapabilmek mümkün değil, neyle yetineceğine karar vermek lazım. Nasıl olsa YIKılmak kaçınılmaz. İyi yetinmeler!

İllüstrasyon: Demet Özge Aykan

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Feyyaz Yiğit

öğretmen

Geleceğimizin bekçisi olacak, topluma ışık tutacak ve yön verecek çocuklar yetiştirmek niyetindeydi. Bunun için canını bile verirdi ki verdi.

Tam bir deliydi. Bütün duyguları iç içe geçmiş bir halde, manyakça yaşayışını sürdürüyordu. Eroin, kokain, morfin ve sıvı sabun bağımlısıydı. Üstelik, sadece romanlarda yaşaması gereken bu kadın, bir anasınıfında öğretmenlik yapıyordu. Onca çoluk çocuk kimlere emanetti böyle? Akıllara hemen "Bu ne biçim bir okul öncesi eğitimdir?" sorusu geliyordu. Ancak dünyanın hiçbir yerinde bu sorunun cevabı yoktur.

Zaman içerisinde hem kendisine hem de çevresine verdiği rahatsızlıklardan ikrah etmiş ve tekrardan başa dönmesi için gereken azmi ruhunda biriktirmişti. Yeminler edildi, antlar içildi, inlemeler ve tevbeler eşliğinde, yepyeni bir hayata ilk adımını attı. Çalıştığı okul öncesi eğitim kurumundan izin aldı ve hazırlıklara başladı.

Önce limon suyuyla dizlerini ovalayarak morfini bıraktı. Ardından, evde ne kadar yastık, yorgan kılıfı ve çarşaf varsa kaynar suda bekleterek eroinden kurtuldu. Sıra kokaine geldiğindeyse resti çekti, "Yeter" dedi ve elindeki son kokaini küllükte söndürerek camdan dışarı savurdu.

Her şey yolunda gibiydi. Gitgide kendisine geliyor ve iyileştikçe, anasınıfındaki çocuklarını daha da özlüyordu.

Nefesi açılmıştı, sabahları güzel uyanıyordu. Canı koşmak, zıplamak, yerlerde yuvarlanmak ve geleceğimizin teminatı olan çocuklara okul öncesi eğitim vermek istiyordu. Fakat her şeyin bir bedeli vardı ve bunun farkındaydı. Hatta en çok o farkındaydı. Neredeyse sadece oydu. Veliler onu evinde ziyaret ediyorlardı. Tek istedikleri, çocuklarını emanet ettikleri bu dünya tatlısı öğretmenin uyuşturucu ve terör batağından kurtulup işinin başına dönmesiydi. Ona yemekler getirdiler, ilaçlar getirdiler. Spora başladı, spor yaptı. Yaptı, yaptı, yaptı. Artık daha da iyiydi. Bir sabah, çalıştığı eğitim kurumundan telefon geldi, arayan müdürdü. Tüm şehir, onun ne kadar çabuk iyileştiğini ve kendisine geldiğini konuşuyordu. Sağlığını hızlıca geri kazanarak insanların gözünde starlaşmıştı. Gün geldi çattı, sınıfına geri döneceği sabaha uyandı. En kaliteli kumaştan dikilmiş elbiseleriyle yakıcı bir güzelliğe sahipti. Makyajı hiç abartılı değildi. Saçı ise "Allah başka dert vermesin" dedirtecek seviyedeydi.

Sınıfına girdi, okul öncesi eğitim için orada bulunan öğrencilerini tek tek selamladı. Fakat sınıf biraz havasızdı. O yıllarda, küçük çocukların sınıfları çok kötü kokuyordu. Nefes alıp ortamı ferahlatmak amacıyla camları ardına kadar açtı. Lakin, kaderin amansızlığı tarihi rekorunu tazelemek üzereydi. Kaçış yoktu. Tam sınıf penceresinin önünde, iki karşıt grup arasında yaşanan mızraklı kavga, hayatını allak bullak etmeye geliyordu. Kavgadan seken kör bir mızrak yankılı sesiyle yüreğine saplandı. Tam da her şey bitti, sorunlar çözüldü derken, canından olmuştu.

Peki şimdi ne olacaktı? Onca emeğin, mücadelenin ardından öylece ölmek olmazdı. Bir şeyler yapmalıydı, en azından ruhuyla. Nasıl oldu bilinmez, ruhuyla sınıfına geri dönebildi. Çocuklar, henüz kaybettikleri ve çok geçmeden manevi varlığıyla geri gelen öğretmenlerini görebiliyorlardı. Çok sevindiler. Çocuklarıyla birlikte derste bekleyen veliler de çok mutluydu. Ne de olsa okul öncesi eğitim daha fazla aksamamalıydı. Bir anlaşma yaptılar. Mızrakla öldürülüp ruhen sınıfına geri dönen bu anasınıfı öğretmeni, orada bulunan herkesçe bir sır olarak saklanmalıydı. Yaşanan elim olayın ardından eğitime devam etmek istese de veliler ve öğrenciler, evine dönüp biraz dinlenmesi gerektiği konusunda ısrar ettiler. Veliler ve öğrenciler haklıydı. O ölmüştü. Altını çize çize, özellikle vurgulaya vurgulaya, önemli olanın sağlık olduğunu dile getirdiler ve nihayet onu ikna ettiler.

Makyajı hiç abartılı değildi. Saçı ise "Allah başka dert vermesin" dedirtecek seviyedeydi.

Ancak o gün, kaderin cilvesi gereği dönemin son günüydü. Bu çocuklar bire geçeceklerdi. Onları birde de eğitmek istiyordu. Yapılacak şey belliydi. Evine dönecek, dinlenecek ve tüm gücüyle tekrardan hazırlanacaktı. Çaresizce yuvasına gitti. Ne yapacağını bilmiyordu. Aklında sadece eğitim vardı. Sabaha kadar camlardan baktı ve çocuklara vereceği eğitimi düşündü. ***Dolaptan 2,5 litrelik kola çıkardı, defteri kalemi önüne aldı ve planlar hazırladı. Geleceğimizin bekçisi olacak, topluma ışık tutacak ve yön verecek çocuklar yetiştirmek niyetindeydi.*** Bunun için canını bile verirdi ki verdi. Geriye yalnızca organize olmak, sistemli hareket etmek kalmıştı. KPSS'ye hazırlanacak, icap ederse formasyon alıp sözleşmeli çalışacaktı. Ama ne olursa olsun o çocukları birde de eğitecekti, ikide de eğitecekti, üçte de eğitecekti... Hatta dörtte ve beşte de...

Yaz boyunca eğitim öğretim felsefesi üzerine okumalar yaptı ve notlar aldı. Küçücük bedenlerin yetişkinliğe ilerleyen yollarında, onlara rehber olabilecek kapasitede bir öğretmen olmak için bütün enerjisini kanalize etti. Öğrencileri de onu unutmamıştı. Haftada bir ziyaretine geliyor, ona şarkılar söylüyorlardı. O yazı hatıralarından silemeyeceğini biliyordu.

Ölü olduğu için hiçbir bürokratik engele takılmadan sınıf öğretmeni oldu. Öğrencilerine kavuştu, hasret giderdi ve yaz boyunca hazırladığı programlar ışığında, eğitim hayatına yeni bir başlangıç yaptı. Ancak daha bir hafta olmamıştı ki içini bir huzursuzluk bastı. "Bu böyle olmayacak, yine en iyisi Milli Eğitim Bakanlığı'nın uygun gördüğü müfredat" diyerek her şeyi eski haline çevirdi. Çocuklar da bu habere çok sevindiler. Aslında hepsi Milli Eğitim Bakanlığı'nın uygun gördüğü müfredatı işlemek istiyordu ama öğretmenlerini üzmekten çekiniyorlardı. Veliler de mutlu oldu. O da çok iyi hissediyordu. Uğradığı talihsiz mızraklı saldırı sonucu eğitim ve öğretime olan inancı perçinlenmiş, en nihayetinde, geleceğe pasparlak çocuklar yetiştirme fırsatını yakalamıştı.

Lakin bir zamanlar zihnini işgal eden radikal düşünceleri, devletin merceğinden kurtulamamıştı. Dönemi bitiremeden, KHK gereğince açığa alındı. Fakat ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın vazgeçmek onun karakterinde yoktu. Derince bir nefes aldı ve YouTube'da makyaj videoları çekerek hayata tutunmayı başardı.

İllüstrasyon: Feyyaz Yiğit

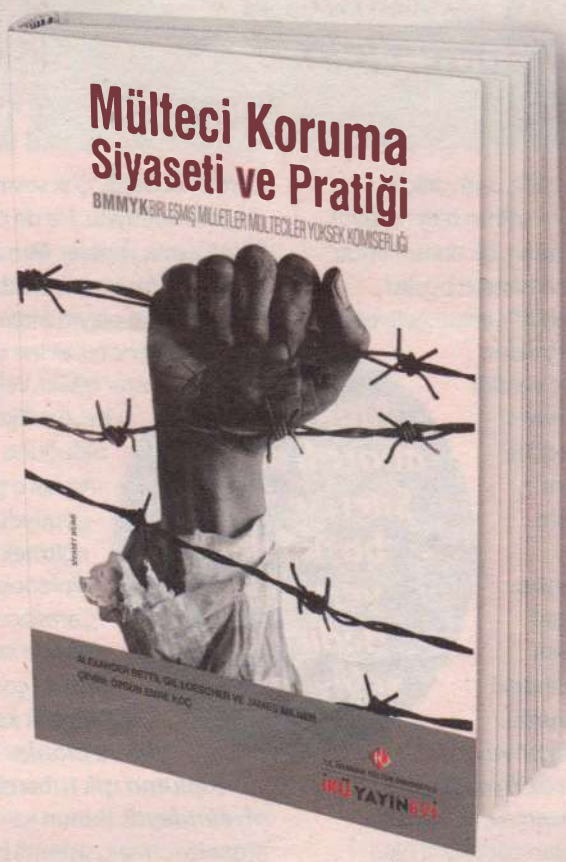
Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKÜ Yayınevi'nden gündemdeki **siyasi**, **ekonomik** ve **toplumsal sorunlara** ışık tutan kitaplar

Küresel Yönetişim
Timothy J. Sinclair
(Çev. H. Hande Orhon Özdağ)

BMMYK
Mülteci Koruma Siyaseti ve Pratiği
Alexander Betts, Gil Loescher ve James Milner
(Çev. Özgün Emre Koç)

Tek Atımlık Zar
Obama'nın İran Diplomasisi
Trita Parsi
(Çev. Mehmet Doğan)

İnternet Satış:
www.eganba.com / (0212) 293 44 41 - 43
www.seckin.com.tr / (0312) 435 30 30 / 435 57 67
www.ilkekitap.com / (0212) 274 98 74 - 75

T.C. İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ
İKÜ YAYINEVİ
e-posta: ikuyayinevi@iku.edu.tr
/ikuyayinevi /ikuyayinevi

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadece 6 kelime

bir hayatı 6 kelimeyle anlatabilir misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen 6 kelimelik kısa öyküleri yayınlıyor. Siz de altikelime@kafadergi.com adresine 6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime" başlığı altında imzanızla yayınlayalım.

Herkes hikayesini anlatırken küllüğü önüme çektim.
Nisa Özdemir

Kapıyı çarpıp çıktı, herkes benden bildi.
Semra Oğuz

Akşam ezanı okunuyor, babam eve gelmedi.
İlknur Akbulut

Gidiyorlar ama fotoğraflarda hep genç kalıyorlardı.
Merve Kuvvet

Sana söylediğim sözler sana söz vermektir.
Nurullah Can

Yanındakine evet derken, tam karşımda oturuyordu.
Hazal Nurcan Ağırman

Bir vapur dumanıyla sanki gelecek gibi.
Dilara Tanırlı

Yağmurda ıslanırız sanmıştım, onun şemsiyesi varmış.
Ali Obak

İkinci bir emre kadar baharlar iptal.
Elif Merve Vurgun

Bir ağacın gölgesinde. dökülen yapraklara ağlıyorum.
Beyza Mete

Sokaklarında koşturduğu mahallede çocukluğuna bakarak yürüdü.
Nida Kaplan

Elini ilk uzattığında, yüzük parmağına bakmıştım.
Nehir Çağla Bozdan

#altıkelimeaşkımız

Akşamsefası

dünyanın en yalnız canlısı: 52 hertz

Kaan Koç

Siz hiç suların içinde, sulardan daha fena uğuldayan bir boşluk gördünüz mü? Ben gördüm: bir balina. Peki kimsenin duymadığı bir sesi duyduğunuz oldu mu hiç? Duydum ben: 52 Hertz.

1989 yılında, Kuzey Pasifik'te bir araştırma yapan bilim insanları, ilginç bir sesle karşılaştı. Peşine düştüler sesin; hangi canlı ailesinin hangi türüne ait olduğunu anlamak için. Anlayamadılar. Sesin gizemi bundan ibaretti zaten; anlaşılmazlığı. Bu bir balinanın çığlığıydı ama normalde tüm balinalar 12-25 hertz arası ses çıkartırken bu anlaşılmaz hayvandan gelen sinyallerin şiddeti 52 hertz seviyesindeydi. ***"Sağır olmalı bu hayvan," dedi birçok bilim insanı, "yoksa hiçbir balina bu ses şiddetiyle iletişim kurmayı denemez."*** 20 sene sürdü araştırmalar; cevap bir roman kahramanının yalnızlığıyla eşdeğerdi. Balina sağır değildi ve 52 hertz şiddetindeki seslerini başka hiçbir balina duyamıyordu koca Pasifik'te. Göçlere katılamıyor, ailesini bilmiyor, dünyanın mavi boşluğunda süzülüp duruyordu sadece... 52 Hertz koydu insanlık onun adını ve hayat hikayesinin başlığı yine insan elleriyle atıldı; ***"Dünyanın En Yalnız Balinası."***

BBC'den Bill Watkins sesini kaydetti 52 Hertz'in, dinliyorum. Yalnızlığı kendi seçmiş olması aklıma sığmıyor. Bilincimin bunu kavrayamayışı, 52 Hertz'in sesiyle gözlerimi dolduruyor. Ona sarılmaya çalışan insanlara bakıyorum teselli bulmak için; adına Koreli bir grup şarkı yazdı onun, müzisyen Andy Othling ona ithaf ettiği Migratory Patterns adlı bir eser besteledi, hakkında belgeseller çekildi... Yetmiyor; kimsenin duymadığı ve onu dünyanın dışına, uzay boşluğuna fırlatan sesini dinlemek doğaya ve yalnızlığa dair bildiğim her şeyi parçalıyor. Hala sağlıklı ve hala şarkılar söylemeye devam eden bu balina belki de çok mutlu ve ona bakarken gördüğümüz trajediye gülüp geçiyor.

Gülüp geç 52 Hertz, bütün okyanusların tanrısı sensin.

52 Hertz'in sesini dinlemek için;

İllüstrasyon: Megan Lynn Kott

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Meral Işık

karlı yıllar

Meteoroloji günlerdir uyarıyordu ama ortalarda kardan eser yoktu, termometre yedi dereceyi gösteriyordu. Kendi kendime "Bu havada kar mı olurmuş" diye söylenirken televizyonu açtığımda diğer yakada insanların yollarda mahsur kaldığını şaşkınlıkla izliyordum. Aynı şehirde iki ayrı iklim yaşanıyor derken şiddetli yağmur ve arkasından lapa lapa kar bu yakada da başladı. Böyle bir havaya İstanbul'da ilk kez şahit oluyordum. Doğup büyüdüğüm Kars'ta -40 dereceleri görmüştüm ve bu bahar gibi havada ani bastıran kış beni o günlere götürdü. Kars'ta okul yolunda donan kirpiklerim göz kapaklarımı tırmalayarak yürürdüm. Eve geldiğimizde anneciğim kıyafetlerimizi çıkarır, asar "Ayaz kokuyorsunuz, doğru banyoya" derdi. ***Ayaz kokar mı? Evet, keskin bir soğukta kalanlar mutlaka hissetmiştir.*** Sonra yirmili yaşlarda köy öğretmeni olarak atandım. Hizmetlisi olmayan okulda öğrencilerin getirdiği tezeklerle yaktığımız bir teneke soba vardı. Bazen okula gelirken o minicik eller soğuktan tutamaz hale gelir, kollarına tezeği sıkıştırır "Öğretmenim ellerim acıyor" diye ağlarlardı. Bugün kirlidir, mikrop kapılır diye korkulan, tezek tutan o elleri ellerimin içinde ısıtırdım. O günlerde annemin söylediği ayaz kokusunu hissederdim. Bir kasım sabahı okul müdürüm "Hocam yarın kaymakam bey tüm çevre okullardaki öğretmenleri ilçeye toplantıya çağırıyor" dedi. Karla kapalı yollarda nasıl gideceğimizi sorduğumda muhtarın bir kızak ayarladığını söyledi. Sabah vakti atlı kızak aldı bizi. Zavallı iki at, kızakçıyla birlikte altı kişiyi ilçeye götürüyordu. Metrelerce kardan ne yol belliydi ne iz. Yolun yarısında atlar kaydı ve kızak devrildi. Önde oturan arkadaşlar yere savruldu ancak biz ters dönen tahta kızağın altında kaldık. Bizi çıkarıp kızağı tamir ettiler ve yeniden yola koyulduk. Otuz dakikalık yolu dört saatte zor tamamladık. Toplantıya ulaştığımızda hepimiz donmak üzereydik. Uyuşukluğumuz biraz açılınca "Sayın kaymakamım biraz daha ulaşamasaydık bizi görev şehidi ilan ederdiniz değil mi?" diye sordum. Cevap çok etkiliydi: "Haklısınız hocam, havanın bu kadar kötüleşeceğini düşünemedim. Üzgünüm, toplantıyı bitiriyorum. Hepinizi kaymakamlık aracıyla köylerinize göndereceğim, kusura bakmayın" dedi.

Biz toplantının mahiyetini bile anlayamadan bitmişti. Köylerimize gönderildik. Kaymakam bey çektiğimiz zorluklardan çok etkilenmiş, Kars'ın çetin kışında görev yapmanın zorluğunu hissetmiş olacak ki ertesi gün bizi ziyarete geldi. ***Tüm yokluklara rağmen gönül zenginliğinin çok olduğu bu köyde tandırda pişen lavaşı, sobaların fırınında pişen kartolun (patates) inanılmaz lezzetini tattım. Dünya güzeli çocuklarıma öğretmenlik yaptım.*** İnandığım ilkelerden, idealistlikten ödün vermeden vatanıma, milletime gönül borcumu ödemek için yılmadan görev yaptım. Bir ışık olacaktım ışıksız yerlere. Ne mutlu bana ve benim gibi vatan, millet sevgisiyle görevini yapıp, beynini kimseye ipotek ettirmeyenlere. İnancıyla ömür denen süreçte alnında bilgilerden bir çelenkle ettiğimiz yemine sadık olanlara ve arkalarında sevgi, saygı ve onurla anılacak bir isim bırakanlara...

hangi film, hangi sahne?

Hazırlayan: Pınar Aksel

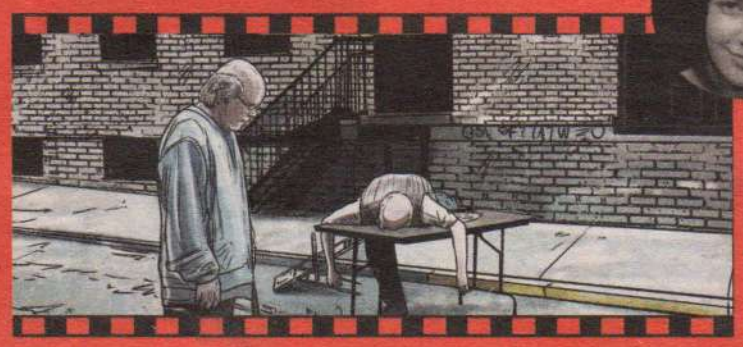

Ali İl

Durak Sahibi: Peki şimdi ne yapıyorsun?
Travis Bickle: Şimdi? Bütün gece dolaşıyorum. Otobüsle, metroyla. Madem dolaşıyorum, para kazanayım dedim.
Durak Sahibi: Şehrin kuzeyinde çalışır mısın? Güney Bronx, Harlem?
T.B: Her zaman ve her yerde çalışırım.
Durak Sahibi: Yahudi bayramlarında?
T.B: Her zaman, her yerde.

Taxi Driver / *1976*
Yönetmen: Martin Scorsese / Senarist: Paul Schrader

Gözde Mutluer

Ellen Bascomb / Millicent Weems: Sana tapan insanlar tapmayı bıraktıkça, öldükçe, yollarına devam ettikçe, onları çıkarıp attığında, kendi güzelliğini çıkarıp attığında, dünya seni unutmaya başlayınca, sen ölümlü olduğunu fark ettikçe, özelliklerinin hepsini birer birer kaybettikçe, seni artık kimsenin izlemediğini ve önceden de hiç izleyeninin olmadığını öğrendiğinde sadece sürmeyi düşüneceksin. Sadece süreceksin, sadece vakit öldüreceksin.
Şimdi buradasın, saat 7:43
Şimdi buradasın, saat 7:44
Ve şimdi yoksun.

Synecdoche, New York / *2008*
Yönetmen / Senarist: Charlie Kaufman

Murat Akkoyunlu

Giosue: Yahudiler ve köpekler giremez. Neden Yahudiler ve köpekler giremiyor?
Guido: Onlar köpeklerin ve Yahudilerin girmesini istemiyorlar. Bunu herkes yapabilir. Bildiğim bir dükkan var onlar da atların ve İspanyolların girmesini istemiyorlar. İleride bir eczane var. Benim kangrusu olan Çinli bir dostum var. Girebilir miyiz dedim? Onlar da bana "Hayır kangru ve Çinlileri almıyoruz" dediler. Onları sevmiyorlarmış. Ne diyebilirim ki?
Giosue: Biz dükkana herkesi sokuyoruz.
Guido: Hayır, artık biz de bir şeyler yazalım. Senin hoşlanmadığın bir şey var mı?
Giosue: Örümcekler. Ya sen?
Guido: Ben vizigotlardan hoşlanmam. Yarından itibaren biz de "Vizigotlar ve örümcekler giremez" diye yazalım. Vizigotlar beni hasta ediyor.

La Vita é bella / *1998*
Yönetmen: Roberto Benigni / Senarist: Roberto Benigni, Vincenzo Cerami

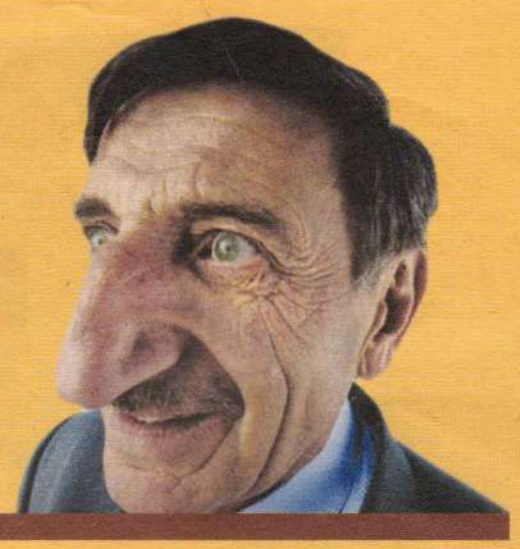
İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nihat Sırdar

dünyanın en büyük burnunun hikayesi

Ünü Türkiye sınırlarını aşacak ve Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek o haşmetli burnun sahibiyle ilk karşılaşma anımız küçük bir şokla oldu...

Yıl 1997. Best FM'deyim ve radyoculuğun bitmek bilmez heyecanına İstanbul dışında yayın yaptığımız yerlerden gelen mektuplar, çağrılar, davetler eklenmiş durumda. Ben henüz olan bitenin farkında değilim ama bayağı bir şöhretli olma durumum var.

Bir gün yayın yönetmeniz Ender Uslu "Rize'de bir festival varmış. Seni sunucu olarak davet ediyorlar. Gider misin?" diye sordu. Karadenizli olmayan hatta bizzat Karadenizsiz olan ama oraları çok merak eden benim için bulunmaz fırsattı. Atladım hemen teklife. "Yanında bir de misafirin gelebilir" deyince o zamanlar haber merkezinde çalışan ve gayet solcu olan, sonraları değişimine inanamadığım ve bugünlerin hükümet medyası cenahının bilinen isimlerinden biri olan arkadaşımla yola çıktık.

Durumun bizim sandığımız gibi bir turistik gezi olmadığı ve radyonun Rize'de çok dinlendiği havaalanında anlaşıldı. Trabzon'da alanın kapısından çıkarken konseri verecek olan Tarkan'ı karşıladığını sandığımız protokolün bizi beklediği ortaya çıktı. Çiçekler, hoş geldiniz, fotoğraf çekimi falan derken gayet makam bir araçla Rize'ye yollandık.

Kaldığımız otel, suit odalar falan derken bizimle ilgilenen arkadaşlardan biri ertesi günün programını iletti. Sunuculuğunu yapacağım konsere iki gün vardı ve aradaki günler için turistik bir Rize programı ve çeşitli etkinlikler planlamışlardı. Programın yazılı olduğu kağıtta yayla, Ayder, horon gibi kelimeleri görünce hiç itiraz etmedik elbette.

Ertesi gün sabah erkenden arabalarla yola çıktık. İlk durağımız Ayder Yaylası. Şimdiki gibi betona boğulmamış, bir iki ahşap pansiyonun olduğu cennet gibi bir yere geldik. Biz burayı içimize sindirmeye çalışırken daha yukarıdaki bir yaylaya yemeğe gideceğimiz söylendi. Asfalt yolları terk ederek gayet stabilize yollardan bir dere kenarına ulaştık epey tırmanıp. Bizim için hazırlanan müthiş bir sofra bekliyordu derenin yanı başında. Kuymak, mangal, derede soğutulmuş karpuz, rakı, kemençe ve türküler eşlik etti bol oksijenli muhabbetimize.

Dönüş yolunda bizim gibi piknik yapıp horon aşamasına geçenler tarafından yolumuz kesildi. Biz onları tanımıyoruz, onlar bizi tanımıyor. Ama arabanın önünü kesip bizi indirdiler ve aralarına aldılar horon oynamak için. O kadar rakıya rağmen nasıl hala ayakta olduğumuzu anlayamadığım gibi nasıl horon oynadığımı da çözememiş halde epey bir hoplayıp zıpladım. Tekrar arabaya binip şehre inmeye başlayınca o kadar rakının etki etmemesinin sebebinin oksijen olduğunu, yine o kadar rakının feci etki etmesiyle anladık. Odamıza nasıl çıktığımızı sabah uyandığımızda hatırlamıyorduk.

Ertesi gün konserin yapılacağı Rize Stadı'ndaydık. Tarkan'dan önce Yılmaz Morgül'ün sahne alacağı, ikisine ayrı karavanlar tahsis edildiği, bu karavanlara sunucu bile olsam yaklaşmamam gerektiği, tuvalet ihtiyacım olursa stadın helalarını kullanabileceğim ve özellikle Tarkan sahneye çıkmadan önce ortadan kaybolmamın zorunluluğu ukala organizatörler tarafından epey sinirli bir şekilde bana bildirildi.

Ünlü insan göreyim, dur onunla bir fotoğraf çektireyim gibi hobilerim olmadığından sunuculuğumu yaptım, işimi bitirdim ve oradan ayrıldım.

Hatta o dönem konserde organizatörlerle yaşadıklarımı Cumhuriyet'ten Deniz Som'a yazmış, bu yazıdan sonra o dönemin anlı "san-lı" organizatörü radyonun patronunu arayıp benim için müptezel demişti.

Konserin de içinde olduğu Rize Çay Festivali'nde başka etkinlikler de vardı elbet. Bunlardan biri olan "1. Uluslararası Altın Burun Yarışması"nın jüri üyesi oluvermiştim. Gazeteci Nazım Alpman, bir Çay TV yöneticisi, Rize Devlet Hastanesi KBB klinik şefi bir doktor ve şimdi ismini hatırlayamadığım iki kişi daha vardı uzun masanın arkasında.

Biz kendi aramızda gülüp şakalaşırken Çay TV'den naklen yayınlanan yarışmanın adayları bir bir gelmeye başladı. Yarışmanın adı "uluslararası" olduğu için Rize'de amelelik yapan Gürcü işçiler getirilmiş, araya serpiştirilen adamlar ne olduğunu anlamaya çalışıp muhtemelen çıkışta parayı kimden alacaklarını bulmaya çalışıyorlardı.

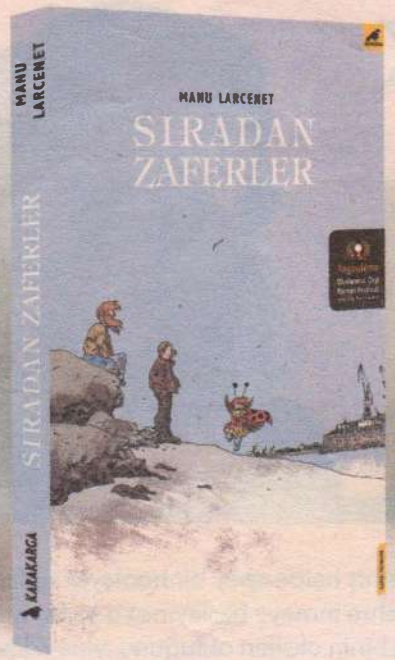
Derken kapıdan içeri "O" girdi. Aslında önce burnu girdi içeri desem daha doğru. Sonradan isminin Mehmet Özyürek olduğunu öğreneceğimiz, ünü Türkiye sınırlarını aşacak ve Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek o haşmetli burnun sahibiyle ilk karşılaşma anımız küçük bir şokla oldu.

Nazım Abi'yle birbirimize bakıp "Adamımız bu" dedik. Önce uzman doktor tarafından mezurayla, sonra jüri başkanı tarafından hamsi kılçığıyla yapılan ölçümler neticesinde 8 santim 8 milimetre çıkan burun tarafımızdan "Altın Burun" olarak tescillendi. Kendisine çeyrek altının yanında daha önce Çay TV'ye kim bilir nereye katkılarından dolayı verilmiş bir plaket sanki yeniymiş gibi verildi. Protokolle fotoğraflar çekildi ve Mehmet Özyürek çeyrek altınıyla Artvin'e geri döndü.

Hayatımın ilk jüri üyeliğinde seçtiğim birinci sonrasında aldı yürüdü. 2011 yılında Guinness'e "dünyanın en uzun burunlu adamı" olarak girmeyi başardı.

YALNIZ DEĞİLSİNİZ, DESTEK VAR!

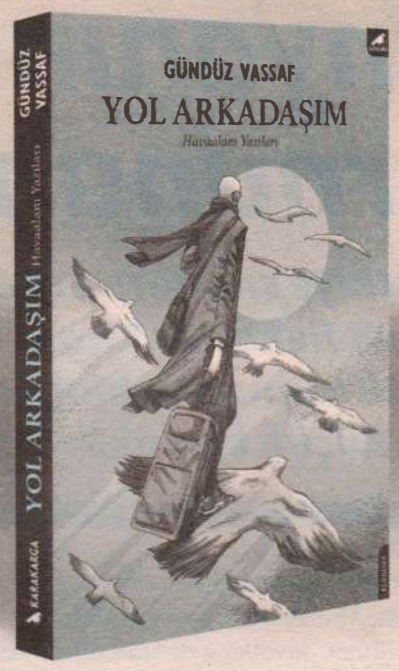
yayınları

"Angoulême En İyi Çizgi Roman Albümü Ödülü" almış edebi bir eser. Bir film gibi okuyacağınız edebiyat şaheseri...

Manu Larcenet
SIRADAN ZAFERLER

KARAKARGA

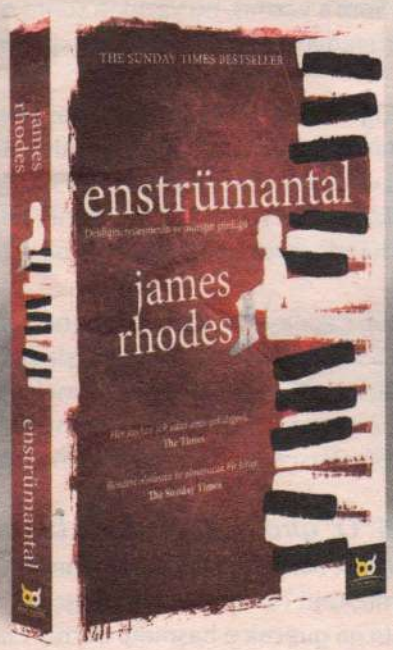

20 ülke, 40 havaalanı kapısı, 64 yol hikâyesi...

Gündüz Vassaf
YOL ARKADAŞIM - Havaalanı Yazıları

KARAKARGA

DESTEK MEDYA GRUBU

Yazarın çocukken bedeninde ve ruhunda açılan yaraları tedavi edebilmek için tüm benliğiyle müziğe sarılmasının olağanüstü etkileyici gerçek hikâyesi...

James Rhodes
ENSTRÜMANTAL

Bu kitabı okurken siz de ev, ulus, özgürlük, gitmek kavramlarını yeniden tanımlayacak ve belki de bavulunuzu toplamaya başlayacaksınız...

Päivi Kannisto & Santeri Kannisto
EVSİZ

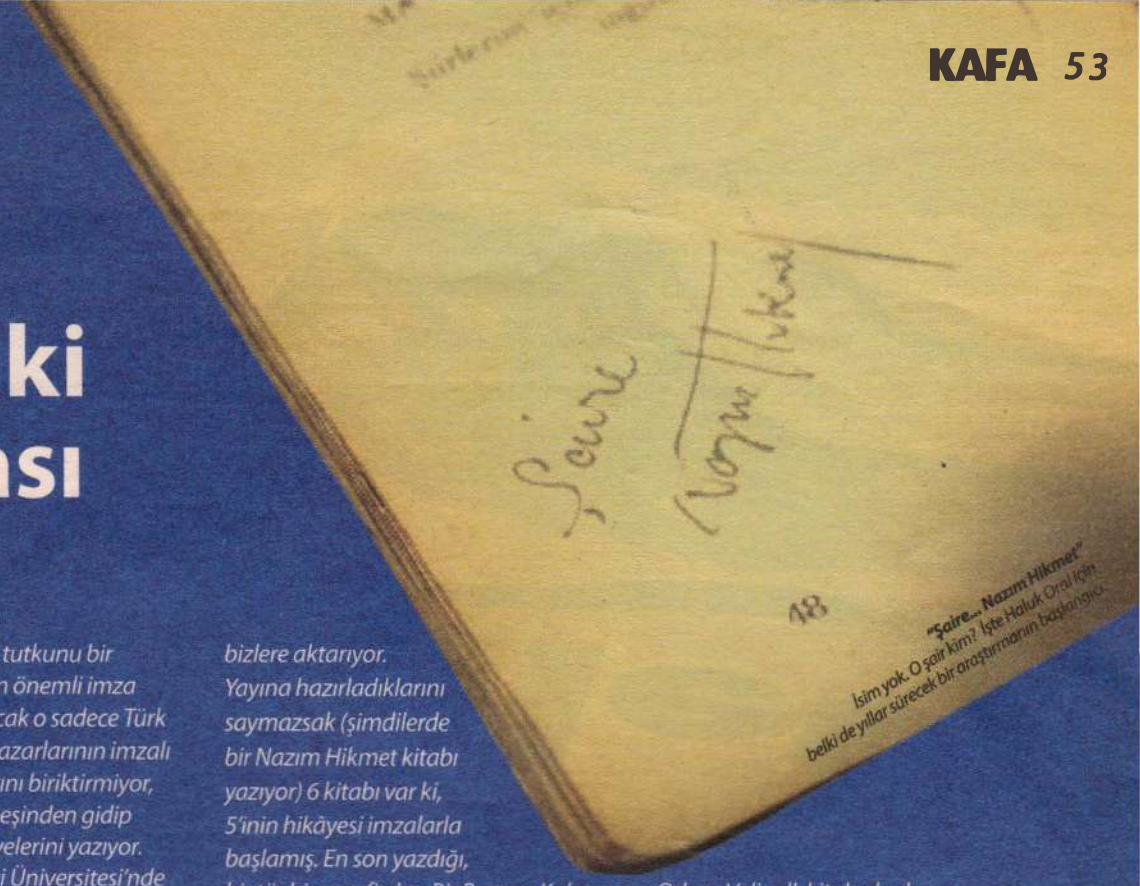
KARAKARGA VE BEYAZ BAYKUŞ BİR DESTEK YAYINLARI MARKASIDIR.

Nilay Örnek

türk edebiyatındaki herkesin imzası onda var

Haluk Oral, kedisi Edibe ve araştırma konusu da olan imzalı kitaplarıyla.

Prof. Dr. Haluk Oral, edebiyat tutkunu bir matematikçi ve Türkiye'nin en önemli imza koleksiyonerlerinden biri. Ancak o sadece Türk edebiyatının önemli şair ve yazarlarının imzalı kitap, resim ya da mektuplarını biriktirmiyor, aynı zamanda o imzaların peşinden gidip tarihe ışık tutan gerçek hikâyelerini yazıyor. Prof. Dr. Haluk Oral, Boğaziçi Üniversitesi'nde de 20 yıl ders vermiş, bölüm başkanlığı da yapmış bir matematikçi. Çocukluğundan beri bir edebiyat sevdalısı. Plak, afiş gibi, Çanakkale belgeleri gibi koleksiyonlar da yapmış, Osmanlı paraları koleksiyonu yaparken eski Türkçe öğrenmiş. Ama "asıl" konusu imzalar... Haluk Oral, 30 yılı aşkın süredir, Türk edebiyatı şair ve yazarlarının imzalı kitap, resim, mektup, fotoğraflarını biriktiriyor. O, Doğan Hızlan'ın tabiriyle de bir "edebiyat arkeoloğu." Çünkü Haluk Oral, koleksiyonunu yaptığı imzalar üzerinden, bizim okuyup geçtiğimiz o şiirlerin, öykülerin arka planlarını, kahramanlarını araştırıyor, bilmediğimiz ya da bağlarını kuramadığımız gerçek hikâyeleri, belgelerle, kitap ya da makaleleriyle bizlere aktarıyor. Yayına hazırladıklarını saymazsak (şimdilerde bir Nazım Hikmet kitabı yazıyor) 6 kitabı var ki, 5'inin hikâyesi imzalarla başlamış. En son yazdığı, bir tür biyografi olan Bir Roman Kahramanı Orhan Veli adlı kitabıyla da 2016 Sedat Semavi Edebiyat Ödülü'nü almış. Son dönemden örnek vereyim; koleksiyonu sayesinde Milli Piyango biletlerine Atatürk yerine, onu canlandıran Rutkay Aziz'in siluetinin basıldığını bulan da o, Nazım Hikmet ile Charlie Caplin arasındaki ilişkiyi ortaya çıkaran da... Pek çok sahafın "Bu imza gerçek mi?" diyerek danıştığı kişi de o. Oral'la çift sıra kitap dizilmiş dev kitaplıklarla, önemli sanatçıların yağlı boya tablolarıyla, tavladan kazandığı ödüllerle (Tavlada Avni Arbaş'tan kazandığı tablolar da var) dolu, kedisi Edibe ile 3. baharını yaşadığı evinde buluştuk; ezbere bildiği 400 kadar şiirden ara okumalarla nadide koleksiyonunu konuştuk.

"Şaire... Nazım Hikmet" İsim yok. O şair kim? İşte Haluk Oral için belki de yıllar sürecek bir araştırmanın başlangıcı.

**** Elinizde kaç imzalı kitap, belge vardır?***

10 bin kadar... Ömer Seyfettin hariç Türk edebiyatındaki herkesin imzası var. Onun imzalı kitap ve mektupları bulunmuyor. Özellikle imzasını arayıp da bulamadığım kimse yok.

Yıl 1947. Orhan Veli, Muharem Bey'e 'şaşal su' ve çipura balığı karşılığında bir imzalı kitabını vermiş.

**** Nereden buluyorsunuz onları?***

Sahaflardan. Ama tabii bir sürü arkadaşım da kendilerindeki imzalı kitapları bana hediye etti. Mesela rahmetli Oğuz Aral, bir tek "Benim için ayrı bir önemi var" diyerek Aziz Nesin kitaplarını kendisine sakladı, onun dışında kendisindeki tüm imzalı kitapları bana verdi. Selim İleri de Behçet Necatigil dışındaki imzalı kitaplarını... Rahmetli Ufuk Güldemir'in kızı öğrencimdi, o da kendisine imzalanan kitapların tamamını kolilerle gönderdi.

**** Peki yabancı şair ve yazarların imzalarından da topluyor musunuz?***

Hayır. Yabancı imza olarak bir tek arayıp bulduğum Pablo Neruda var. Nazım Hikmet'in de arkadaşı. Onun dışında bu toprağın insanları...

**** Favori şairleriniz vardır mutlaka...***

Her şairin sevdiğim şiiri oluyor. Ama tek isim vermem gerekse, Nazım Hikmet'i ayrı bir yere koyarım. Sonra Yahya Kemal Beyatlı. Hep çığır açmış, kendisinin önündeki birinin arkasından gitmemiş, çok büyük bir kültürün temsilcisi olmuş insanlar önemli benim için. Ve Orhan Veli; eski kültürü çok iyi bilmesine rağmen büyük bir cesaretle yepyeni bir yoldan gitmeye çalışmış biri.

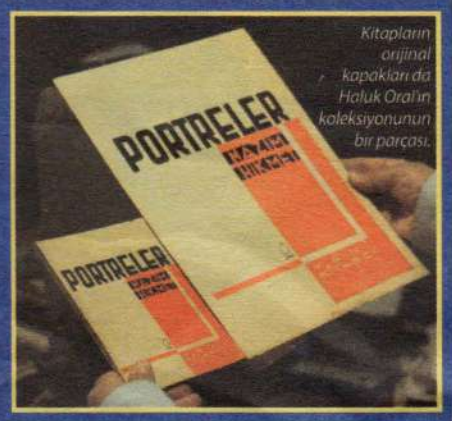
**** Şiir Hikâyeleri adlı kitabınızdan öğrendim... Ahmet Arif, Hasretinden Prangalar Eskittim adlı ünlü şiirinin adını bir dostu müdahale etmese Dört Yanım Puşt Zulası koyacakmış. Özdemir Asaf'ın Lavinia'sı yani gerçek adıyla Mevhibe Beyat, hayatı film olacak kadar ilginç ve tılsımlı bir kadın. Başka ne gibi ilginç hikâyeler var...***

Çok ama böyle sorulduğunda söylemek zor. Benim imzaya meraklı olmamın sebebi bu, aynı kitabın 5 ayrı nüshası olsa, bu, 5 ayrı hikâye demek. Baktığınız her yerde bir ilginç gerçek ortaya çıkıyor. Edebiyat çevresinde olan çok fazla kadın da yok, belli bir kategoriye girebilen erkek de sınırlı. Bu yüzden de aynı kadına pek çok kişi âşık olabiliyor. Tabii Lavinia'da manyetik bir etki, bir çekim var. Ama hep bir perdenin arkasında. Roman mı olur, başka bir şey mi bilmiyorum ama onu yazacağım.

**** Muhabbet kurduğunuz yazar ve şairler de vardır tahminim...***

Sadece kitap değil imzalı kitap ve fotoğrafları da biriktiriyor. İmzalı bir Yahya Kemal Beyatlı fotoğrafı.

1984 yılıydı, Kanada'da doktora yapıyorum. Türkler bir araya geliyoruz, şiirler okuyoruz falan. Biri geldi, adı Ali, "Babamı tanır mısın?" dedi. "Kim?" dedim, "Cahit Külebi" dedi. "Zeytinyağı ve ekmek kadar/Kıttı özgürlük memlekette/ Büyüdüğü zaman akranları Mehmet Ali'nin/ Her şey bol olur elbette..." Okumaya başladım Külebi'nin şiirini; sarıldık, dost olduk. 86'da Çernobil oldu, İstanbul'a geleceğim o yaz, "Ankara'ya babama çay götürür müsün?" dedi Mehmet Ali. Tabii ki gittim. Oğlunun arkadaşıyım ya, izzet-i ikram, muhabbetler... Sonra "Benden bir isteğin var mı?" dedi, "Hikâye adlı şiirinizi bana el yazınızla yazar mısınız?" dedim. Yazdı tabii.. Sonra evde ne kadar kitabı varsa imzalayıp bana verdi. Kendileriyle ya da çocuklarıyla dost olduğum çok edebiyatçı var.

Kitapların orijinal kapakları da Haluk Oral'ın koleksiyonunun bir parçası.

**** Sizden sonra bu koleksiyon ne olacak?***

Çocuklarım ne isterse onu yapsınlar. Çöpe gitmesin yeter. Kızım çok meraklı edebiyata; devam etmek istiyor ama vazgeçebilir. Edip Canseverci benim kızım. Bir kitap hediye ettim, elleri titredi kitabı alırken. Böyle bir kıza vermeyeceksin de kime vereceksin? Ancak bağışlamaya inanmıyorum, değeri anlaşılmıyor öyle. Sahafa da gidebilir, sahaf kıymetini bilip meraklısına satar.

Akşamsefası

Herkese bi halley oluyor

ÜLKER

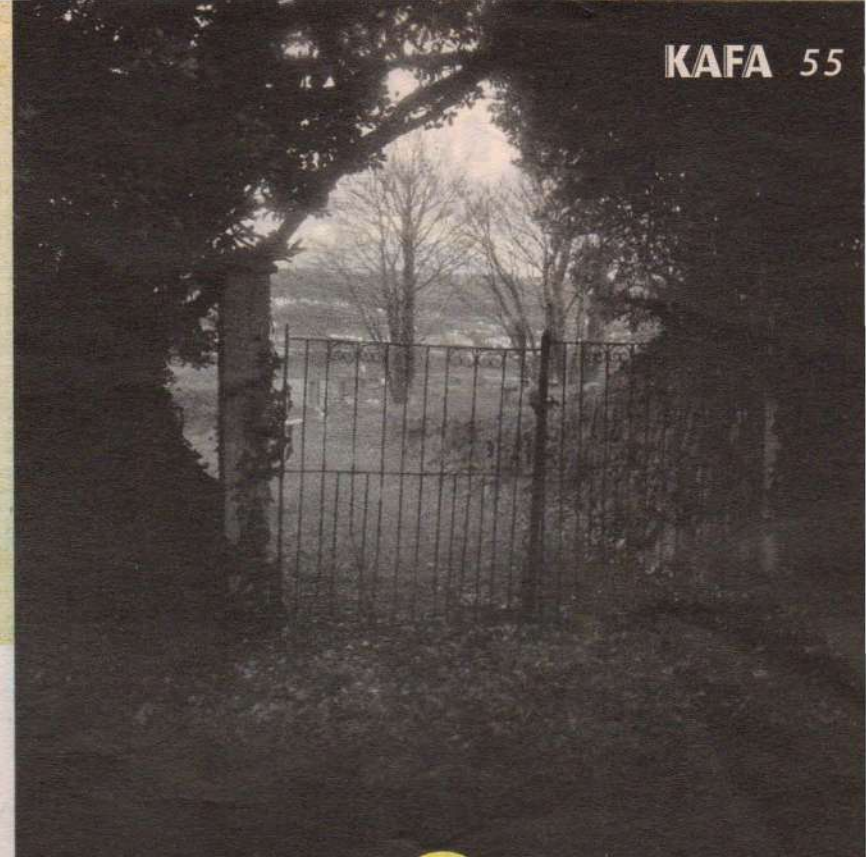
MUTLULUK HER YERDE

Akşamsefası

ÜLKER

Çikolatalı

halley

Emrah Akbaş

okudum çizdim

KARAMAZOV KARDEŞLER

Kendi kendine yalan söyleyip yalanını ciddiye alan insan sonunda ne kendinde, ne de çevresinde gerçeği seçemez olur, böylece hem kendisine, hem de başkalarına saygısızlık eder. Saygının olmadığı yerde sevgi de kaybolmaya başlar. *(syf 51)*

Halkın sessiz, bitmez tükenmez sabırla dolu bir kederi vardır. Bu keder kabuğuna çekilmiştir, hiç sesi çıkmaz. Bir de gözyaşlarıyla taşan, sonra da kendini kapıp koyveren bir keder vardır. Bu hal en çok kadınlarda görülür. *(syf 56)*

İnsanlar mutluluk için yaratılmışlar; tam anlamıyla mutlu olan, kendine, "Ben yeryüzünde Tanrının emirlerini yerine getirdim! " deme hakkını kazanmıştır. *(syf 66)*

Yalnız seni seviyorum. Bir de "kaltağın" birine abayı yaktım, bu da beni mahvetti. Fakat aşık olmak sevmek değildir. İnsan nefret ederken de âşık olur. Aklından çıkarma bunu! *(syf 133)*

"Ne diye daha fazla azap çekmeli, neyi beklemeli?" dedim, "İşte bir söğüt, mendilim gömleğim var, bir ip yapar, askımı da eklerim, yeryüzü alçaklığımla daha fazla lekelenmekten kurtulmuş olur!" *(syf 202)*

Dünyada olanlara karşı taşınan genel bir sorumluluktan bahsetmiyorum üstelik; her kişiye karşı taşınan bireysel bir sorumluluk kastettiğim. Bu anlayışa varan her rahip, hatta her insan hayat yolunun ereğine varmıştır. *(syf 214)*

Seninle iyiden iyiye tanışmak, kendimi sana tanıtmak istiyorum. Sonra da vedalaşmak... Bence insanların birbirlerini tanımaları için en iyi zaman ayrılmalarına yakın zamandır. *(syf 303)*

Tanrı dünyasını, varlığını çok iyi bilmekle birlikte, kabul etmiyorum ben. Tanrıyı değil, dikkat et, yarattığı dünyayı, Tanrı dünyasını kabul etmiyor, kabule razı olamıyorum. *(syf 312)*

Bir hayvan asla insan gibi zalim olamaz; böylesine ustalıklı, böylesine sanatsal bir zalimlik insanda olur sadece. *(syf 316)*

Kardeşlerim, sevgi eğitici bir güçtür, ancak elde edilmesi zor, aşırı çaba isteyen bir iştir. Çünkü belirli bir an için değil, sonuna kadar sevebilmek gerekir. *(syf 427)*

Herkes alçak olabilir, ama hırsız olamaz. Hırsızlığı ancak alçaklığın da aşağısında olanlar becerebilir. *(syf 655)*

Baba layık olmadıysa eğer babaya sevgi duymak manasız, imkansızdır. Hiçten sevgi yaratılmaz; hiçten yaratmak yalnız Tanrı işidir. *(syf 986)*

Şunu bilin ki, hayatımızda en yüce, en güçlü ve faydalı dayanağımız ana baba evinden kalma hatıralarımızdır. *(syf 1023)*

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski - Karamazov Kardeşler
Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları - 13. Baskı

Akşamsefası

Celil Nalçakan

yoksun'um, yok'sun, yoksul

Ben, amortiyim...
Çıkma ihtimali çok düşük bir ödülün,
Çıkma ihtimali en yüksek
Arkadaşıyım.
Sevinilemiyorum.
Zira, çok acayip mutlu olmakla benim aramda,
Bir
Bilemedin iki rakam var.

Ben, öylesineyim...
Alınması kolay bir intikamım...

Mazgallardan gelen her hatırada adını tekrarlamamın nedeni,
Kokun değil,
Korkum...
Toprak kokuyorum.
Toprak olmaktan korkuyorum...
Sen başkalarının koynuna girdikçe,
Mezarlık oluyor buralar...

Yatağının başka biri kokması,
En kusursuz kâbusum bu aralar.

O an, eminim ki,
İçine girenin yüzüne kusmayasın diye,
En güzel hatıramla
İçinden geçiyorum,
Ölülerin inlediğini duymamak
İçin,
Eve giden en uzun yolu seçiyorum.

EN SON kafası

FERMAN AKGÜL

En son nereye seyahat ettin?
Yurt dışında Köln, yurt içinde Erciyes Dağı.

En son kime, neden kızdın?
Kendime kızdım. Uzun zamandır atladığım bir iş dert oldu başıma.

En son hangi küfrü ettin?
Aa hiç küfür etmem, lütfen...

En son hangi şarkıyı dinledin?
Dün radyoda Lana Del Rey çaldı, güzeldi ama bulamıyorum şarkıyı...

En son hangi kitabı okudun?
Neye el attıysam yarım kaldı. İhsan Oktay Anar - Yedinci Gün'e başladım ama bir türlü konsantre olamıyorum. Sanırım aklım albümde...

En son ne hediye aldın?
Eşime güzel hediyeler aldım ama kendime de güzellikler yaptım. Mesela güzel bir G-Shock MT-G :)

En son neyi çok özledin?
Biraz tatile hayır demem. Yorulmaya başladım...

En son neye çok ağladın?
Çok ağlamadım ama güzel bir film vardı geçenlerde, gözyaşlarımı tutamadım.

En son hangi projeye dahil oldun?
Casio G-Shock ile güzel bir iş birliğine girdik. Onun dışında bir parçası olduğum iki festival projemiz var. Çok yakında açıklayacağız. Bir tanesi GBOB (Global Battle of the Bands)

En son hangi filmi izledin?
Arrival'ı izledim ama tam anladığımı söyleyemeyeceğim. İnsanların tek izleyişte yorum yapmalarına gıptayla bakıyorum.

En son ne zaman birine gerçekten sarıldın?
Eşim ve oğluma her gün gerçekten sarılıyorum. Sarılıyorsam hep gerçektir. İçimden gelmiyorsa anlar karşı taraf.

En son hangi tiyatro oyununu izledin?
Ne yazık ki kendi oynadığım "Küçük Prens" oyununu. Daha çok tiyatroya gitmeliyim, bu konuda eksiğim.

En son hangi albümü dinledin?
Stüdyoda her gün yeni çıkacak albümümü dinliyorum :)
RHCP son albümü harika.

ENKA KÜLTÜR SANAT — TİYATRO BULUŞMALARI

1 Şubat 2017 Çarşamba 20:30
1 **BO Sahne**
Uşak Kral ve Ötekiler
Yazan: Süleyman Karaahmet, Yöneten: Levent Özdilek, Oynayanlar: Köksal Engür & Merve Engin, Müzik: Murat Hasarı, Dekor & Kostüm Tasarım: Pedro Jose Martinez, Işık Tasarım: Ayşe Sedef Ayter Reji Asistanı: Kerem Kaplan, Prodüktör: Nilüfer Bıyıklı

2 Şubat 2017 Perşembe 20:30
2 **Kadir Has Üniversitesi Tiyatro Bölümü**
Düğün
Yazan: Wajdi Mouawad, Yöneten ve Çeviren: Zeynepsu Kasapoğlu,Oynayanlar: Seda Güngör, Mert Kulbak, Selen esen, Kübra Balcan, Kerem Arslanoğlu, Koray Alpay, Deniz Keresteci, Elif Cansu Akbıyık, Alp Özbayram ,Onur Gürçay, Işık tasarımı – Cem Yılmazer Kostüm tasarımı – Semih Topal, Özge Çelebi, Bilge Selen Kutlu

7 Şubat 2017 Salı 20:30
7 **Bakırköy Belediye Tiyatrosu**
Gülünç Karanlık
Yazan: Wolfram Lotz, Yöneten: Nurkan Erpulat, Oynayanlar: Alican Yücesoy, Doğacan Taşpınar, Erol Ozan Ayhan, Hatice Elif Ürse, Yelda Baskın,Yardımcı Yönetmen: Emre Koç, Dekor: Cem Yılmazer, Kostüm: Tomris Hande Kuzu Dekor-Işık: Cem Yılmazer, Dramaturg: Ceren Ercan, Asistanlar: Ercan Koçak, Özbir Erciyas, Sevda Karabulut

14 Şubat 2017 Salı 20:30
14 **Tiyatro Pera**
Vanya, Sonya, Maşa ve Spike
Yazan: Christopher Durang, Yöneten: Yücel Erten, Çeviren: Nesrin Kazankaya
Oynayanlar: Şerif Erol Tilbe Saran, Nesrin Kazankaya, Doğan Akdoğan, Başak Meşe, Gamze İpek Dramaturji: Şafak Eruyar, Dekor Tasarımı: Başak Özdoğan, Kostüm Tasarımı: Fatma Öztürk Yönetmen Yardımcısı: Zeynep Özden, Yapım Asistanları: Serin Öztoprak, Mert Yılmaz Yıldırım

19 Şubat 2017 Pazar 11:30
19 **Neşeli Pazarlar**
Barış için Müzik Orkestrası*
**5-16 yaş arası çocuklara ücretsiz.*

23 Şubat 2017 Perşembe 20:30
23 **Tiyatro Pangar**
Kozalar
Yazan: Adalet Ağaoğlu, Yöneten: Ayşenil Şamlıoğlu, Oynayanlar: Demet Evgar, Binnur Kaya, Esra Dermancıoğlu, Yönetmen yardımcısı: Tuğçe Tamer Koreografi: Candaş Baş, Müzik: Sabri Tuluğ Tırpan, Işık tasarım: Cem Yılmazer, Dekor tasarım: Serdar Yılmaz, Kostüm tasarım: Tomris Kuzu, Ses tasarım: Okan Yalabık, Makyaj tasarım ve Uygulama: Cansu Sakız Uluslararası, Proje koordinatörü: Göknur Gündoğan

28 Şubat 2017 Salı 20:30
28 **Hayal Perdesi**
İmparatorluk Kuranlar Yahut Şümürz
Yazan: Boris Vian, Yöneten: Aleksandar Popovski, Çeviren: Ayberk Erkay, Oynayanlar: Reha Özcan, Ayşe Lebriz Berkem, Selin İşcan, Tuba Karabey, Selin Tekman, Nihat Alpteki , Yardımcı Yönetmen : Hümay Güldağ, Sahne Tasarım: Sven Jonke, Kostüm Tasarım: Taciser Sevinç, Işık Tasarım: Aleksandar Popovski

Yer: ENKA İbrahim Betil Oditoryumu
www.enkasanat.org
twitter.com/enkakultur
facebook.com/enkakultur
instagram.com/enkakultur

barselona: cesaretin anayurdu

gezgin kafası

Bedia Ceylan Güzelce

Barselona ya da diğer adıyla Katalan Özerk Bölgesi'nin başkenti, çamaşırların dışarıda kurutulduğu, ayrılıkçı ve ayrılıkçı olmayan Katalanların bir arada yaşadığı, sokaklarında sabaha kadar şarkıların söylendiği, başta mimari ve müzik olmak üzere, sanatın her alanında aklınızı çelip, gönlünüzü doyurabilen, dünyanın "en yaşanılası şehirler listesi"nin hep üst sıralarındaki şehir. Sanatsa sanat, siyasetse siyaset, günümüz dünyasının aradığı her şey bu bir buçuk milyonluk şehirde mevcut. Bu zenginliğe bir de dünyanın tartışmasız en iyi futbol kulübü olan F.C. Barcelona da eklenince, insan daha ne ister ki?

Barselona, 12. yüzyılda Akdeniz'in en önemli liman kentlerinden biri oldu. Geçirdiği işgaller, kolonileştirilme, savaşlar ve veba salgınları bu özelliğini bugüne dek muhafaza etmesine engel olmadı. D. M. de Cervantes, güzel ve eşsiz olarak tanımladığı Barselona için "Cesaretin anayurdu" demiştir. Haksız da sayılmaz, 1936 yılında başlayan İspanya iç savaşında gösterdiği kararlılık onları özerkliğe kadar götürdü. Ülke gelirinin yüzde 20'sini elde eden 10 büyük şehirden oluşan toplam yedi milyon nüfusluk Katalanlar, tam bağımsızlık için hala mücadele veriyor.
Bu yüzden de balkonlarda birbirinden çok farklı Katalan bayrakları göreceksiniz.

Gaudi'den Fenalık Gelecek

Buraya gelip de bir Gaudi görmeden dönene uzaylı gözüyle bakılıyor, dolayısıyla o Gaudi görülecek. Bunun için Passeig de Gracia'da şöyle bir yürümeniz fena olmaz. Art Nouveau'nun öncüsü Katalan mimar Antoni Gaudi şehre adeta imzasını atmış. 20. yüzyıl başında ızgara planla baştan aşağı şehri inşa eden Gaudi aynı zamanda çizgi filmlerden fırlamış gibi duran, içindeyken bile gerçekliğine inanmakta zorlanacağınız Guell Parkı ve içindeki Guell Sarayı kompleksi, Casa Batllo, Casa Calvet, Casa Vicens, La Pedrera, inşası asla tamamlanmayan, İspanyol kilisesinin en büyük bağış kaynağı La Sagrada Familia katedralini geride bırakmış.

Dünyanın en büyük hikaye anlatıcılarından H. C. Andersen, Barselona için şöyle söylüyor, ***"La Rambla'da muhteşem sokaklar, saraya benzeyen binalar ve büyüleyici dükkanlar arasında akıp giden hayatı gördük. Bu yüzden ne kadar istesem de uyumamaya karar verdim, benim için bir bilinmez olan bu şehri keşfetmek için zaman kaybetmemeliydim."*** Andersen'in bahsettiği La Rambla bugün de şehrin en lüks caddesi. Caddenin her iki yanında da dükkanlar, ara sokaklarında şahane cafe, restoran ve tapasçılar sizi bekliyor. Ancak en muhteşemi cadde üzerinde rastlayacağınız Mercato. Bir pazar yeri aslında, bir balık hali ve sebze meyve pazarı. Ancak beğendiğiniz her şeyi alıp orada o an istediğiniz gibi pişirilip önünüze konduğunu düşünün, üstelik çok ucuz fiyatlarla.

Şehrin herhangi bir yerinde dolaşırken yerlere bakmayı ihmal etmeyin, önünde yıldız gördüğünüz dükkanların ki sayıları çok fazla, en az yüz yıldır orada olduklarını bilmenizde fayda var. Bunlardan bir tanesi Casa Gispert 1851. Buradan yüz elli yıllık tarifle yapılan zencefilli şeker ve çikolatalardan, çekirdek kahvelerden alabilirsiniz. La Rambla caddesinin sonundan ulaşabileceğiniz teleferikle Miro Müzesi'nin ve bir ortaçağ kalesinin yer aldığı Montujic tepesine çıkabilirsiniz. Teleferik rüzgarlı havalarda az bir heyecan yaratabilir ama merak etmeyin, her şey kontrol altında. Tepelerden aşağı kendinizi saldığınızda, bir haritadan Carrer del Poeta Cabanyes sokağını bulmalısınız. Burada durup, ayaküstü birkaç tapas ve beğendiğiniz şişeden açtırıp içmelisiniz.

Flamenko İçin Başka Kapıya

Her ne kadar İspanya'da olsanız da sakın ha Barselona'da "Ben paso doble dinleyeceğim, Flamenko gecesine katılacağım, hani nerede kırmızı güllü fır fır etekli kastanyetli kadınlar" diye ümitlenmeyin. Bunlar İspanya'nın güneyindeki Endülüs bölgesinde layıkıyla görebileceğiniz kültürel zenginlikler. Barselona'da birisi sokakta elinize "Flamenko Gecesi" ilanı tutuşturursa kanmayın, aldanmayın. Burada yüksek sanat ve klasik müzik var. Dünyanın en saygın operalarından biri olan Gran Teatre del Liceu (Liseu Operası) her yıl birbirinden şahane rejilerle dünya klasiklerine yer veriyor, bilet fiyatları 10 euro ile 300 euro arasında değişiyor, yani yiyeceğiniz iki lokmadan alacağınız üç beş magnetten feragat edip ömür boyu anlatacak tecrübe edinebilirsiniz. Barselona çok önemli bir sanat merkezi olduğu için yılın her vaktinde şahane sergiler görebilirsiniz. MACBA ve Picasso Müzesi bu konuda ilk uğrayacağınız yerler olmalı. İspanyol ressam Pablo Picasso, 1895'ten itibaren Fransa'ya taşınana kadar Barselona'da yaşamış. Genç bir ressamdan Picasso'ya nasıl dönüştüğünü müzede görebiliyorsunuz. Galeria 3 Punts, ADN ve Trama da bilindik modern sanat galerileri arasında.

NE YENİR?
Tapas, tapas, tapas ve paella. Öncelikle Barselona'da aç kalmanız imkansıza yakın. Her bütçeye göre taze ve lezzetli yemekler bulmak mümkün. Mercato içinde El Raval favoridir.

GÖRMEDEN DÖNME
Antonio Gaudi'nin bütünüyle tasarladığı Guell Parkı, bugün hala kullanılan menülerini mekanın bir zamanlar patronu da olan Pablo Picasso'nun çizdiği Els Quatre Gats restoranı, F.C. Barselona stadı.

NE ALINIR?
FC Barcelona forması, atkısı, çorabı, şapkası, Casa Gispert 1851'den kahve, şekerleme, çikolata, Gaudi Müzesi'nden telefon kılıfı, Picasso Müzesi'nden ilginç tasarımlar, tapas kitabı, şarap.

KİMLER KATALAN?
Antoni Gaudi, Joan Miro, Jordi Savall (büyük Katalan), Pablo Picasso (Burada doğmamış ama burada uzun müddet yaşamış.)

arcelik.com.tr/oled | 444 0 888
YETKİLİ SERVİS İÇİN TEK NUMARA

ARÇELİK'TEN
TÜRKİYE'NİN İLK OLED TV'Sİ

Hayatın daha önce yaşamadığın
duygusu ve rengi, derinlerde gizli.

Daha derin siyahta yaşayan daha canlı renkler.
Kusursuz 4K görüntü kalitesi.
Büyüleyici detaylar.

HDR
3D SOUND
WIDE COLOR GAMUT

arçelik | OLED TV

Koç

Melih Anık

nejat baba'ya saygı duruşu: marko paşa

Uygur'ların Marko Paşa'sı Nejat Uygur'a bir saygı duruşu gibi. Nejat Baba'nın mirası, onun önemini ve değerini bilen ellerde.

Biliyorsunuz tiyatromuzun kurtulması için yıllardır yazılan reçetelerden biri **geleneğe dönmektir.** *"Köy seyirlik oyunlarının ritüel kaynaklarına inerek eski kültürler ile inanç sistemleri ile ilişkisini irdelemek"*tir. Karagöz'den Orta Oyunu'ndan yararlanmaktır. Bence unutulan şey o kaynakların sularıyla yıkanmış insanlarımızın eksilmekte olduğudur. Yâni Haldun Taner'in dediği gibi *"Koyma akıl ancak kapıya kadar sürer. Oyma akıl ise bütün hayata siner."* Nejat Uygur *"oyma akıl"* sahiplerindendir. Hayatına sindirdikleriyle tiyatrosunu, sanatını yapmıştır. Onun yaptığını yapmak bu nedenle zordur. Marko Paşa'yı bu duygularla seyrettim.

Marko Paşa uyarlama bir metin. Franz Von Schönthan ve Gustav Kadelburg tarafından yazılan oyun, Nejat Uygur tarafından Türkçe'ye ve geleneksel Türk Tiyatrosuna uyarlanmış oyun günümüz yorumuyla Süheyl ve Behzat Uygur Tiyatrosu tarafından, geleneksel Türk tiyatrosu ekolünde önemli bir yer teşkil eden operetlerden bir örnek olarak sahneleniyor.

Hikâyesi şöyle:

"1920'li yılların sonunda İstanbul'da varlıklı ve despot bir Paşa'nın köşküne iç güveysi olarak alınan Hayrullah, karısına aşık olmasına rağmen onunla bir türlü aynı evin içinde kavuşamamaktadır. Eski okul arkadaşı Suat Hayrullah'ı ziyarete gelir ve Haydar Bey'in kızı Güzin'le birlikte olduklarını, fakat Seyfettin'in Güzin'i kandırıp Fransa'ya gittiğini söyler. Oysa Paşa'nın oğlu Seyfettin Faslı bir kadın hizmetçi kılığında köşkte işe başlamıştır. Paşa'nın Küçük kızı Mürvet, Suat'a aşıktır ve onunla evlenmek ister. Tüm bu olayların Paşa'dan gizlenmeye çalışılmasıyla yaşanan karmaşa Suat'ın evin kontrolünü ele geçirmeye başlamasıyla çözülür, mutlu sona ulaşılır." (Oyun tanıtımından)

Nejat Uygur'un oyunlarında insanca olan şeyin, insanı sevmenin gülümseten sevincini hissediyorsunuz.

Nejat Uygur, oyuna yerli aşı yapmış, Marko Paşa **bizim** olmuştur, doğaçlamayla serpilmiş, çiçek açmış, meyve vermiş. Öyle bir meyve ki yaşı da yeniyor kurusu da, yaz da yenir kış da. Oyunun içinde orta oyunu, gölge oyunu kokusu var. Ama bir de Nejat Uygur kokusu var. Nejat Uygur'un oyunlarındaki fark onun her oyununa kattığı farklı kokulardan geliyor. Temelde insanca olan şeyin, insanı sevmenin gülümseten sevincini hissediyorsunuz oyunlarında.

Süheyl ve Behzat Uygur Tiyatrosu oyuna yaşadıkları evden gelen geleneğin üstüne "modern" bir cila çekmiş. 15 farklı şarkıyla ve danslarla zenginleştirilerek tulûat ve modern tiyatronun harmanlandığı bir operet tadında hem eski hem yeni bir oyun çıkmış ortaya. Ucuzla(t)madan güldüren, sempatik, samimi bir oyun bu. Bu naif samimiyet, insanın içini ısıtıyor.

Toprağa sağlam tutunmuş kökün üstüne yönetmenin (Uğur Babürhan) büyüttüğü bir fidan var. Bu geleneksel tiyatronun tiplemeleriyle besleniyor. Abartılı ama laubali olmayan tavırlar, durumlar, yüksek sesli ama çığlık çığlık olmayan konuşmalar hem tempoyu yükseltiyor hem de coşkulandıran bir müzikle (Serpil Günseli- Aranjör Uğur Cümbüşel) içinizdeki vuruşları kışkırtıyor. Oyunun en başındaki müzikli karşılama ile oyunun en sonunda müzikli özet seyirciyi sarıp sarmalıyor, onları kapıya kadar mutlu uğurluyor. Müziğin kanto coşkusuna katılan özellikle ağır bestelerdeki İngiliz müzikallerinin tınısı, sahne duygusunun oluşmasında önemli bir etki yapıyor. Üç girişli sahne düzenine (Uğur Babürhan) sahnenin iki yanlarından seyirci arasına inen merdivenlerin katılmasıyla seyirci sahneyle sarmaş dolaş oluyor.

Dansların (Ömer Yılmaz) hem tasarımda hem de icrasındaki başarı, kostüm tasarımının usta (Sadık Kızılağaç) elinden çıkmış olması ve özeni, ışığın (Gürcan Arsu) sahne düzenine yardımı, müzikalin dijital görsel tasarımları (Jr. Behzat Uygur) oyunun genelindeki oyunculuk düzeyindeki birliktelik, oyunu keyifle seyretmenize neden oluyor. Marko Paşa'da ekip coşkusunun seyirciye geçişini alkışlar, kahkahalardan anlıyorsunuz. Marko Paşa, türünün güzel bir örneği. Özellikle bugünlerde yaşadığımız soluk soluğa koşuşturmaca ve kaos arasında Marko Paşa, kısa bir mola vermenizi sağlayacaktır diye düşünüyorum.

Özellikle bugünlerde yaşadığımız soluk soluğa koşuşturmaca ve kaos arasında Marko Paşa, kısa bir mola vermenizi sağlayacaktır diye düşünüyorum.

Nejla Uygur'un Behzat ve Süheyl Uygur'la birlikte sahnede olmasının ayrı bir değeri ve önemi var. Nejat Baba'nın rolünü oynayan Süheyl Uygur'un oyunculuğundan tevazu dolu ve "içten" "Nejat Baba" geni yansıyor. Bu gen sanki tüm ekibe sinmiş, Behzat Uygur'un oyunculuğunda dışa vuran "eski tiyatro terbiyesi"yle Behzat Uygur'un topluluğun dışa açılan yüzü olarak gösterdiği samimiyet, muhtemelen içimde çiçek açan o duygunun kökünü oluşturuyor. Uygur Kardeşler, TV ekranlarından gelen popülerliklerini "satmıyorlar" sahnede. Diğer rollerde Emine Ün, Uğur Babürhan, Leyla Yüngül, Kahraman Sivri, Burcu Afşin, Ömer Yılmaz var.

Uygur'ların Marko Paşa'sı Nejat Uygur'a bir saygı duruşu gibi. Nejat Baba'nın mirası, onun önemini ve değerini bilen ellerde.

Seyircinin de bu duygu ve düşüncelere katılacağı inancındayım. Marko Paşa, Nejat Uygur'u yeniden anmamıza onu anlamamıza neden olan bir oyun. Ayrıca gelenekten beslenme konusunda Türk Tiyatrosu için bir pencere açıyor.

Marko Paşa oyunculuğu, müziği, dansları, kostümüyle anlatılması keyifli sıcacık bir duygu uyandırdı içimde. İyi ki seyrettim.

Melda Özer

ne kavgası bitti ne sevdası

Sevgili arkadaşım Hepgül'le Onno Tunç'u konuştuk bugün. Attila Özdemiroğlu'nun hem çok yakın arkadaşı hem de müzik yoldaşı olan Onno Tunç'u. Ölümünün 21. yıl dönümünde hala besteleriyle, düzenlemeleriyle kalbimize dokunan, Türk pop müziğinin en üretken dönemine damgasını vuran ünlü müzik insanı.
Ölüm haberini aldıkları günü anlattı Hepgül;
14 Ocak 1996. Sezen Aksu, o zamanki eşi Ahmet Utlu, Attila Özdemiroğlu, eşi Hepgül hep bir aradalar ve Hepgül ikiz kızlarına hamile. Televizyon açık ama izlemiyorlar. Sohbet, muhabbet derken bir altyazı geçiyor; "Onno Tunç'un uçağı kayıp" diye. Ortama bomba düşmüş gibi oluyor. Telefon trafiği falan derken tüm uçak kullanan arkadaşlarının buluşma yeri olan Bone Air'e doğru yola çıkılıyor. Yolda Sezen Aksu Hepgül'e "Sen hamilesin, hamilelerin hisleri güçlüdür, bir şey olmamıştır değil mi?" diye soruyor. Hepgül cevap veremiyor. Boğazında bir yumru.
Herkes geliyor oraya. Sezen Aksu, Ahmet Utlu, Garo Mafyan, eşi, Onno'nun kızları ve diğer dostlar. Herkes sessiz ama umutlu bir bekleyiş içinde. Fakat telsizden uçağın düşmüş olduğu bilgisi geliyor. Attila haritalardan uçağın düştüğü yeri tespit ediyor ve Ahmet Utlu karayoluyla yola çıkıyor. Artık umutlar tükenmiştir. Attila Özdemiroğlu, Onno Tunç'un kızlarına dönüyor ve "Babanızı buldular, onu kaybettik. Artık bizler varız" diyor ve sarılıyor kızlara. Derin bir sessizlik ve arkasından hıçkırıklar...
Hepgül şöyle anlatıyor Onno Tunç'u; "Dünyanın en komik, en içten, en aksi kişisi, en harika babası, tam bir aşk insanı ve olağanüstü bir müzisyen."
1948'in Aralık ayında doğan ve tam ismi Ohannes Tunçboyacı olan Onno Tunç. Müziğe kilise korolarında başlamış ve 70'li yıllardan itibaren Ajda Pekkan, Nilüfer, Sezen Aksu, Nükhet Duru, Zerrin Özer, Hümeyra, Bülent Ortaçgil, Zuhal Olcay gibi pek çok önemli ismin albümlerinde beste ve düzenlemeleriyle yer almış. Sezen Aksu'nun Şan Tiyatrosu'ndaki programı sırasında, birlikte çalışmaya ve aynı zamanda büyük bir aşk yaşamaya başlamışlar. Sezen Aksu'nun en büyük aşkı diye nitelendirilen Onno Tunç için Sezen Aksu, "Onno büyük bir şanstı. Evrenin, Tanrı'nın bir hediyesiydi ve onun kıymetini bildiğimi düşünüyorum" demiş.
Bu birlikteliğin arkasından dev eserler gelmeye başlamış. Beni Unutma, Git, Bir Çocuk Sevdim bestelerinden bazıları. Bu şarkılar aynı zamanda Sezen Aksu'nun "Çok şiddetli bir şeydi" diye bahsettiği aşklarının iniş ve çıkışlarını yansıtmış sanki. Birlikte çalışan Onno Tunç, Sezen Aksu ve Aysel Gürel, sosyal meselelere de dokunmaya başlamışlar. Onno Tunç bestesi, Aysel Gürel sözleriyle ve Sezen Aksu yorumuyla henüz sekizine varmadan ergen olan Ünzile ile kadın sorununa değinmişler. Hiroşima ve Nagasaki'ye atılan atom bombalarına ithafen 1945'i bestelemiş Onno ve Metin Altıok'un sözleriyle "Kavaklar" adlı unutulmaz bir esere imza atmış.
Konserlerinde Sezen şarkıdan önce bir hikaye anlatır. "Ateşten Gömlek kitabında bir subay var, mayına basıyor ve bacakları kopuyor. Gözünü hastanede açtığında zihni ayakları var gibi algılıyor ama ayağa kalkıp yürümeye çalıştığında anında yere düşüyor. İşte ben 1996'dan beri böyleyim."
Hangi aşk ve yokluğu böyle tarif edilebilir...
Çok erken olmuş ayrılığı aramızdan ne yazık ki...
En verimli döneminde yitirdiğimiz Onno Tunç hala bize bizi anlatmaya devam ediyor. Besteleri klasikleşmiş. Bazen ruhumuza yumuşacık dokunarak, bazen de içimize işleyerek ama hep çoğalarak.
O bizim için şarkılar besteledi ama biz onun anıtını tahrip ettik. Şarkıları yaşadı ama anıtı yaşayamadı. Ermeni olması hazmedilemedi, kabul edilemedi. Tahrip edilen Onno Tunç anıtı yerine yapılan heykel şimdi bir müzenin bahçesinde koruma altında. Ama bizler biliyoruz ki Onno Tunç deyince, aklımıza tahrip edilen anıtı değil harika melodileri, yüzlerce eseri ve yumuşacık kalbi gelecek. Sevgili arkadaşım Hepgül'ün de dediği gibi "Bu hayat bir kerelikse onlar şahane yaşadı."

Gidiyorum bütün aşklar yüreğimde
Gidiyorum kokun hala üzerimde
Sana korkular bıraktım bir de yeni başlangıçlar
Bir kendim bir ben gidiyorum...

Sezen'den Onno için yazılmış sözler

Akşamsefası

Can Bonomo

rüyâdı göyâ

Sevda mı bu çamurlu yolda çukura battı
İndik arabayı vurdurduk madalyonlarımızda bu gerdanlarla
Baban geldi gitti öyle zannediyorum
Bir takım arkadaşlarımız kendi takımlarını kurmuşlar tebrik ettik
Bıktık kahve koyusu böyle yaşamaktan ne yapalım
Yağmur yağdı bir şeyleri sildi silmedi
Ne güzeldi o şeker kamışı aşkım günleri
Bir enayilik vardı midemde durmadı
"İyi bak doktor, kelebek olmasın onlar?" dedim
"Yok, vallahi baktım." dedi ülsermiş
Alman arabası gibi mizacın var gülünmüyor ki fazla
Unutulmuş burada böyle bir yara kaldı
Kokular kalktı önce burnumuzdan sonra bu yorganlar kalktı
Çünkü görünmez bir ceylan gibi koşardık dramların üzerine
Kontrol edilemez tıpkı bir heyelan gibi
Deniz tutmuş Macellan
Neyse vurdurduk arabayı yokuşlardan yukarı
Bir yere vardık artık neresiyse sen yoksun tabii
Sen yoksun hafifledi bak hemen çöp poşetleri
O noktada baban geldi gitti öyle zannediyorum
Annem geldi gitti
Ülserim kaldı adını Gülser koydum
Ne kısaymış ömrümüzün bu kısmı da güldük geçti
Geçiyor işte böyle
İçiyorsun geçiyor
Gülüyorsun geçiyor
Geçiyor insan zaman geçiyor gelip geçiyor
Nasıl olduysa benzinsiz gelmişiz rüyanın burasına kadar
İttik ya arabayı öyle
İtilenlerin meselesi aşağı yukarı budur itildikçe hırslanırlar
Radyoda senin çok sevdiğin, benim hiç sevmediğim o şarkıyı çaldılar
Hidroliksizdi direksiyon hemen kollarımı yordu
Çocuklar illüminaticiymişse şarkıyı bir de tersten çaldılar
Açıkçası tersi de bir boka benzemiyordu

İllüstrasyon: Can Bonomo

Murat Özer

toni erdmann'ın şeytanî koruyucuları

Bir babanın kızıyla birlikte yaşadığı "arınma..." Çizgi roman dünyasından gelip "ağız sulandıran" bir devam filmi... Ve 'içimizdeki şeytan'ın kıskandıran güzelliği... Anlayacağınız, bir kez daha küfemizi doldurup gidiyoruz bilinmez diyarlara.

Biz ne desek yalan; akıp gidiyor zaman, denemekten, direnmekten vazgeçmeyin!

SALONLARDA

Toni Erdmann

Mutluluk... Daha çok suyun öteki yakasındaki "mutsuzluk"un gölgesinde kalan bir kavram, özellikle de "modern çağ" insanının hayatında... -miş gibi yapma konusunda adeta uzmanlaşan endişeli modern, yüzündeki maskenin yardımıyla mutluymuş gibi görünmeyi de sağladığını sanıyor çoğu zaman ama damarlarında mutsuzluk akarken o maske de işe yaramıyor, giderek pilini bitiriyor insan evladının... Alman sinemacı Maren Ade'in üçüncü filmi "Toni Erdmann", işte tam da bu kavramın üzerine yükleniyor, onu lime lime ediyor. Yalnızlığı da peşine katan mutsuzluk, hikâyedeki baba-kız karakterlerin rotasına dikenleri boca ederken can yakma konusunda da ehil bir profil çiziyor. Baba Winfried'in yeni personası Toni Erdmann'ın, kızı Ines'in içindeki insanı dışavurmaya zorlaması hikâyenin gidişatını belirlerken, Winfried'in Toni olmadan önce kızına yönelttiği "Sen insan mısın?" sorusuysa filmin kilit noktasını oluşturuyor. Mutsuzluğun bir "kader" olmadığını, insanın tercihleriyle birlikte yoluna çıkan bir "duvar" kimliği taşıdığını vurgulamaya çalışan baba, kızının çırpınışlarını hissettiğinde -haklı olarak- parçalanıyor ve bu parçalanmanın onu ittiği personaya sığınıyor, çaresizliğine deva arıyor.

Giuseppe Tornatore'nin 1990 tarihli filmi "Herkesin Keyfi Yerinde"deki (Stanno Tutti Bene) Marcello Mastroianni'nin tek çocuklu replikası gibi baba Winfried. Akıp giden hayatın içinde yaşadığı ama fark edemediği çözülmenin bir benzerine saplanıp kaldığını gördüğü çocuğunu ölü ruhun elinden kurtarmaya çalışıyor. Kimsenin keyfi yerinde değil, aksine artık sözlüklerden çıkarılmış bir kelime keyif; Winfried de kendisinin teğet geçtiği mutluluğu bir yerinden yakalamasını istiyor çocuğunun, kendi "arınma"sını da gözeterek tabii.

Üzerine devasa paragraflar yazılabilecek bir film "Toni Erdmann," boğazına kadar batağa saplanmış modern çağ insanının meselesini içine gömmüş. Ama durup düşünerek, tek kelime etmeyerek de zihninize nakşedebilirsiniz bu filmi; belki de "mutlu" olmayı başarırsınız ya da mutsuzluğunuzu az da olsa törpülemeyi... Biz ne desek yalan; akıp gidiyor zaman, denemekten, direnmekten vazgeçmeyin!

"Toni Erdmann", 3 Şubat'ta salonlarda.

GELECEK PROGRAM

Galaksinin Koruyucuları 2

2014 yazında kapımızı çaldığında, evimize sıradan Marvel uyarlamalarından birini davet edeceğimizi sanmıştık. Ama öyle olmadığını/olamayacağını görünce yaşadıklarımızı tarif etmek imkânsız. Sinemanın ticarî kanadını koruyup kollayan çizgi roman uyarlamalarına itirazımız yok, ancak "Galaksinin Koruyucuları" (Guardians of the Galaxy) gibi "yenileyici" halkalara da ihtiyacımız var, sinemasever olarak. O yüzden de devamının gelmesini coşkuyla karşılıyoruz, mızmızlanmayı bir kenara bırakarak. 28 Nisan'da o "özel" kahramanlarla bizi yeniden bir araya getirecek olan "Galaksinin Koruyucuları 2" (Guardians of the Galaxy Vol. 2), ne yalan söyleyelim, iştahımızı kabartıyor. Sonuçta ne çıkacağını bilemiyoruz tabii, ama yönetmen koltuğunda gene James Gunn'ın oturduğu, kadronun korunup sürpriz isimlerin de işin içine katıldığı devam filmine kredi vermek için "kefil" aramıyoruz. Marvel fabrikasının birbirinin benzeri çizgi roman uyarlamalarından farklı bir yöne doğru akan bu seri, gelecekte hevesimizi kursağımızda bırakmaz umarız. Öyle de olsa, çıkış noktasına sarılıp avuturuz kendimizi, bir "Groot" gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşamaya devam ederiz!

"Galaksinin Koruyucuları 2", 28 Nisan'da salonlarda.

EV SİNEMASI

Neon Şeytan

Danimarka'dan kalkıp gel, sinema sanatına bir tuğla da sen koy, uyuşan beyinlerimizi yeniden harekete geçir! Nicolas Winding Refn dendiğinde ilk aklımıza gelenler bunlar. Eksik olmasın, o da tuğlaları öyle bir fırlatıyor ki, hedeften kaçmak mümkün olmuyor bizim için... "Sürücü" (Drive) ve "Sadece Tanrı Affeder"in (Only God Forgives) üzerine gelen "Neon Şeytan" (The Neon Demon) da tıpkı peşine takıldıkları gibi "zihin hırpalayan" bir film. Nergis'ten bu yana insanoğlunun kafasını meşgul eden 'kendine âşık olma' meselesini diline dolayan Nicolas Winding Refn, "Neon Şeytan"da bunu bir "model" üzerinden ivmelendirmeyi tercih ediyor. Elle Fanning'in canlandırdığı Jesse karakterinin giderek büyüyen ve ulaşılamaz noktaya varan narsistik ilerleyişi, bir yandan da "sonsuz güzellik"in öteki kanadındaki fanilerin iştahını kabartıyor. Film, bir paradoks gibi görünen bu durumu avantaja çevirmeyi biliyor ve bunun üzerine inşa ediyor gerilimi/çatışmayı. Harabelerin arasından bize seslenen, çok uzaklardan gelir gibi kulağımıza çalınan bir "imdat çığlığı" da eşlik ediyor bu gerilime. Jesse'nin varla yok arasındaki çığlığını duyduğumuzda ise iş işten geçmiş oluyor; güzellik raf ömrünü tamamlamadan mideye indiriliyor. "Dorian Gray'in Portresi"ne ya da "Sevmek Zamanı"ndaki resme bakıp hülyalara dalmanın da bir sınırı var kuşkusuz!

"Neon Şeytan"ın DVD'sini raflarda bulabilirsiniz.

Kim Bilir?

1) *Amerika'nın güneyinde yaşanan ırkçılık ve eşitsizliği anlatan Pulitzer ödüllü eser hangisidir?*

A) Bülbülü Öldürmek
B) Guguk Kuşu
C) Sineklerin Tanrısı
D) Fareler ve İnsanlar

2) *Ünlü dizi Taht Oyunları'nın uyarlandığı kitap serisinin yazarı kimdir?*

A) George R. R. Martin
B) J. R. R. Tolkien
C) J. K. Rowling
D) Arthur C. Clarke

3) *"Dans edemeyeceksem bu benim devrimim değildir" sözünün sahibi anarşist yazar kimdir?*

A) Virginia Woolf
B) Hannah Arendt
C) Emma Goldman
D) Simone De Beauvoir

4) *Eserlerinde genellikle denizaltı, balon, dünya veya uzay seyahatlerine rastladığımız, bilimkurgunun önde gelen isimlerinden Fransız yazar hangisidir?*

A) Honoré De Balzac
B) Émile Zola
C) Boris Vian
D) Jules Verne

5) *İlk dedektiflik öyküsü olarak kabul edilen ve başka birçok esere ilham kaynağı olan Edgar Allan Poe hikayesi hangisidir?*

A) Kuzgun
B) Gammaz Yürek
C) Morgue Sokağı Cinayetleri
D) Kızıl Ölümün Maskesi

6) *"Görme Biçimleri" kitabıyla tanınan, "G." adlı romanıyla Booker Ödülü kazanmış, geçen ay kaybettiğimiz İngiliz yazar kimdir?*

A) Ian McEwan
B) John Berger
C) Salman Rüşdi
D) Julian Barnes

7) *Oscar Ödüllü Bob Dylan'a Nobel Edebiyat Ödülü verilene kadar, her iki ödüle de sahip ilk ve tek kişi kimdi?*

A) Samuel Beckett
B) George Bernard Shaw
C) William Faulkner
D) Vladimir Nabokov

8) *Oliver Twist, Büyük Umutlar, İki Şehrin Hikayesi gibi unutulmaz eserlerin sahibi İngiliz yazar hangisidir?*

A) Charles Dickens
B) Mark Twain
C) Oscar Wilde
D) Lewis Carroll

9) *"Dövüş Kulübü" "Gösteri Peygamberi" gibi eserleriyle ünlü, postmodernizmin temsilcilerinden Amerikan yazar hangisidir?*

A) Chuck Palahniuk
B) Kurt Vonnegut
C) Ken Kesey
D) Ray Bradbury

10) *Server Bedi takma adıyla eserler vermiş Türk yazar hangisidir?*

A) Ömer Seyfettin
B) Yaşar Kemal
C) Peyami Safa
D) Reşat Nuri Güntekin

Testi çözüp doğru cevaplarını bizeyazin@kafadergi.com'a gönderen **ilk 10 okuyucumuza** yazarlarımızdan imzalı kitap **hediye!**

Hazırlayan: Özge Doğan

Akşamsefası

Geçen ayki testin cevapları:
1-C, 2-B, 3-A, 4-B, 5-D, 6-C,7-A, 8-B, 9-A, 10-B

KAFA'ma göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!
#kafamagöre

Şubat 2017 - Sayı: 30 - Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - **Yayıncı:** KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık **Sorumlu Müdür:** Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Derin Karabulut **Yayın Danışmanı:** Kaan Koç
Görsel Yönetmen: Burak Şahin **Grafik Tasarım:** Dorukhan Varlık - Melis Gökçe Zor
Kapak: Hakan Arslan **Reklam Grup Başkanı:** Hande Gün **Okuyucu Temsilcisi:** Emrah Akbaş

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 **Baskı:** İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - **Tel:** (0212) 454 3000 **Dağıtım:** DPP (0212) 622 2222
www.kafadergi.com - bizeyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

KAFA Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.
Poster ve ayraç derginin içinde ücretsiz olarak verilmektedir.

İş sanat

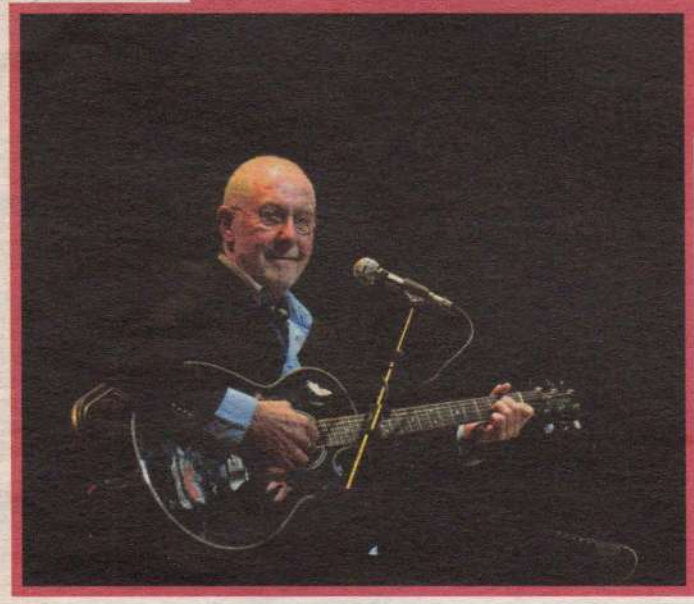
şubat'ta n'apsak? kafası

Sunay Akın ve İlhan Şeşen İş Sanat'ta Aşk Diyecek

11

Akıcı diliyle seyirciyi içine çeken, kısacık bir performansa bile binlerce kitabın ışığını sığdıran Sunay Akın aşk şarkılarının en sevilen yorumcularından İlhan Şeşen'le aşka kelimelerden ve notalardan bir kostüm hazırlayacak. Edebiyat ve müziğin bir arada olacağı bu konseri sakın kaçırmayın!

Sunay Akın & İlhan Şeşen
Aşk Şarkıları ve Öyküler
11 Şubat 2017 Cumartesi, 20.30

SEVMEK
Saçak altına sığınmış
göçmen kuşun
kar tanecikleri arasında
düşen beyaz tüyünü de
görebilmek

İşte
Sevmek

Sunay Akın

İş Sanat'ta Şubat

6
6 Şubat 2017
Pazartesi, 20.30
Sende Ben İmkânsızlığı Seviyorum
Aşk Şiirlerinden Seçmeler II

9
9 Şubat 2017
Perşembe, 20.30
Mischa Maisky (çello)
Lily Maisky (piyano)

27
27 Şubat 2017
Pazartesi, 20.30
Millî Reasürans'ta Parlayan Yıldızlar
Gamze Erengönül (keman)
Yiğit Karataş (keman)

17
17 Şubat 2017
Salı, 20.30
Freiburg Barok Orkestrası
Gottfried von der Goltz (konzertmeister)
Matthias Goerne (bariton)

19
19 Şubat 2017
Pazar, 15.00
Çocuklar İçin Müzikli Masallar
Konuk Anlatıcı:
Altan Erkekli

21
21 Şubat 2017,
Salı 20.30
Fatma Turgut &
Demir Demirkan

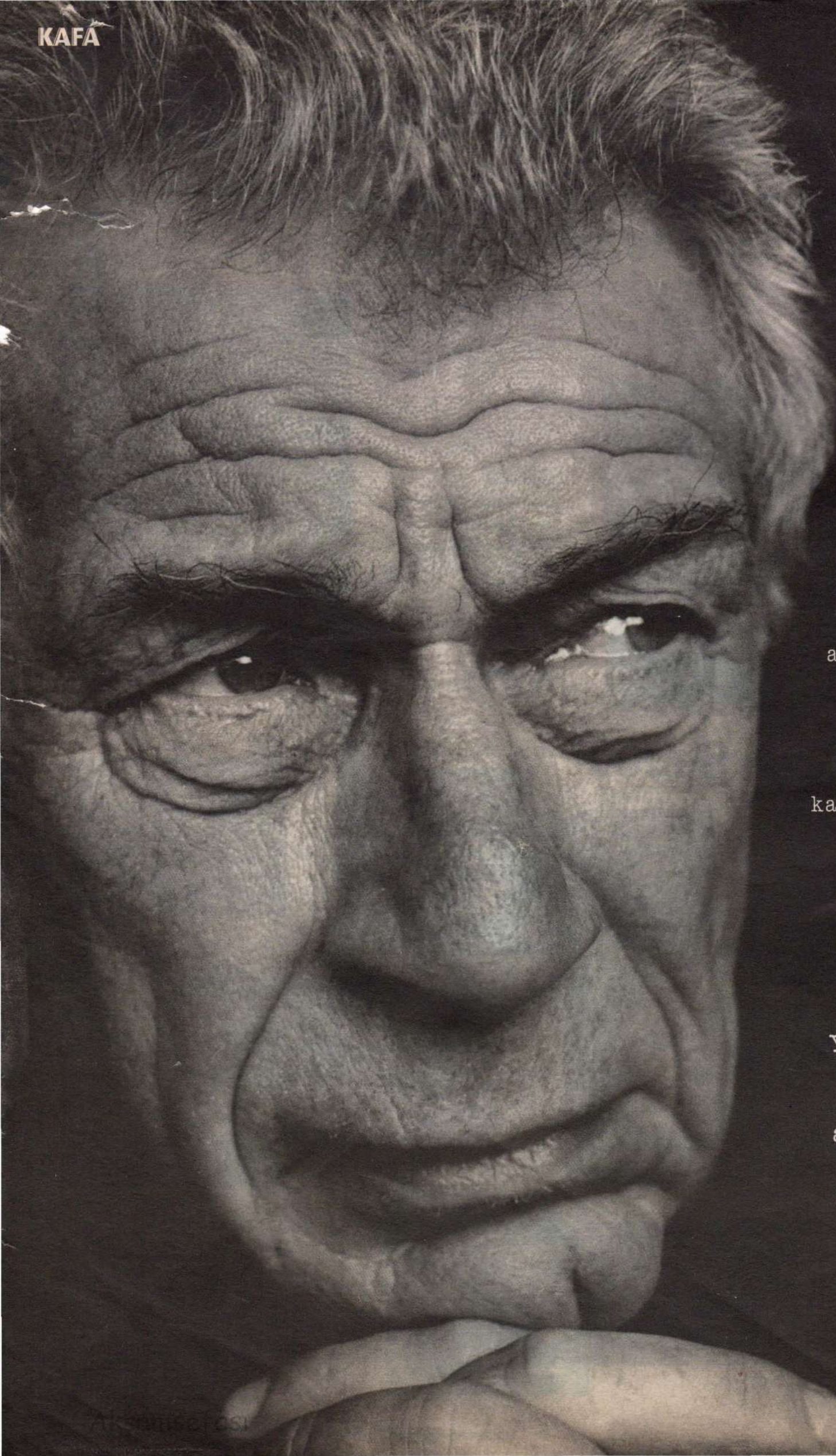
İş Sanat Kültür Merkezi
İş Kuleleri 34330
Levent / İSTANBUL
facebook/issanat
twitter/issanat
instagram/issanat

İş Sanat'ı takipte kalın

Bu bir ilandır.

Akşamsefası

İş Sanat Ana Gişe - 0212 316 10 83 Biletix - 0216 556 98 00 www.biletix.com

"Çağımızın yoksulluğu diğer hiçbir zamana benzemiyor. Bu yoksulluk, eskiden olduğunun aksine, doğal bir yoksunluğun sonucu değil. Bu, zenginlerin dünyanın geri kalanına dayattığı bir öncelikler bütünü. Sonuç olarak, modern fakirlere acınmıyor; bir çöp gibi bakılıyor. **Yirminci yüzyıl ekonomisi, bir dilencinin artık hiçbir şey anımsatmadığı yeni bir kültür yarattı."**

John Berger

The Soul and The Operator
1990